

இந்திய பண்பாடு மற்றும் பாரம்பரியம் – அறிமுகம்"

நூலாசிரியர்

முனைவர் . வெ. மணிகண்ட சேதுபதி

உதவிப் பேராசிரியர், வரலாற்றுத் துறை
மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்.

வரலாற்றுத் துறை

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்

(தொலைநெறி தொடர்கல்வி இயக்கம்)

திருநெல்வேலி – தமிழ்நாடு - 627 012.

டிசம்பர்-2025

இயல்	உள்ளடக்கம்	பக்க எண்
I	கலாச்சாரம் - ஒரு அறிமுகம் - கலாச்சாரத்தின் பொதுவான பண்புகள் - இந்திய கலாச்சாரம் - கலாச்சார அடையாளம், மதம், பிராந்தியம் மற்றும் இனம்.	1-25
II	பண்டைய இந்தியா - வேத கலாச்சாரம் - மௌரிய கலாச்சாரம் - குப்தர் காலத்தில் கலாச்சார வளர்ச்சி - பல்லவர்கள் மற்றும் சோழர்கள்	26-62
III	இடைக்கால இந்தியா - டெல்லி சுல்தானியத்தின் கீழ் கலாச்சார பாரம்பரியம் - இஸ்லாம் மற்றும் சூஃபித்துவத்தின் எழுச்சி - நாட்டுப்புற கலைகளின் வளர்ச்சி.	63-87
IV	நவீன இந்தியா - மேற்கத்திய எழுச்சி மற்றும் இந்தியாவின் தாக்கம் - சமூக மத சீர்திருத்தங்கள் - இந்திய மொழி மற்றும் இலக்கியம் - மதம் மற்றும் தத்துவம்.	88-164
V	இந்திய ஓவியம் - நிகழ்த்து கலைகள் , இசை, நடனம் மற்றும் நாடகம் - கட்டிடக்கலை - இந்திய கலாச்சாரத்தின் பரவல் அபேராட் .	165-233

அலகு - I

கலாச்சாரம் - ஒரு அறிமுகம் - கலாச்சாரத்தின் பொதுவான பண்புகள் - இந்திய கலாச்சாரம் - கலாச்சார அடையாளம், மதம், பிராந்தியம் மற்றும் இனம்.

நோக்கங்கள்

1. கலாச்சாரத்தின் பொருள் மற்றும் பண்புகளைப் புரிந்துகொள்வது.
2. இந்தியக் கலாச்சாரத்தின் அம்சங்களையும் தனித்துவத்தையும் அறிந்துகொள்வது.
3. மதம், பிராந்தியம் மற்றும் இனம் ஆகியவை எவ்வாறு கலாச்சார

அறிமுகம்

கலாச்சாரத்தின் பொருள்

கலாச்சாரம் என்பது பலரால் பல்வேறு வழிகளில் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தின் உறுப்பினராக ஒரு மனிதன் மரபுகள் மூலம் பெற்ற அறிவு, நம்பிக்கை, கலை, சட்டம், ஒழுக்கம், பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் பல பழக்கவழக்கங்களின் சிக்கலான அமைப்பாக கலாச்சாரத்தை வரையறுக்கலாம். சுதந்திர இந்தியாவின் முதல் பிரதம மந்திரி பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு, கலாச்சாரத்தை "உடல் மற்றும் மன திறன்களின் பயிற்சி, நிறுவுதல் மற்றும் மேம்பாட்டின் விளைவு மற்றும் அடிப்படை" என்று விவரித்தார். பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் முதல் கவர்னர் ஜெனரல் ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரியார் , கலாச்சாரத்தை "ஒரு சமூகம் அல்லது ஒரு தேசத்தின் கற்றறிந்த, திறமையான அல்லது படைப்பாற்றல் மிக்க உறுப்பினர்களின்

எண்ணங்கள், பேச்சுகள் மற்றும் செயல்களின் கூட்டு வெளிப்பாடு" என்று வரையறுத்தார். இவற்றின் மூலம், கலாச்சாரம் நமது சிந்தனை செயல்முறை, இலக்கியம், மொழி, கலைகள், மதம், பழக்கவழக்கங்கள், மரபுகள் மற்றும் நம்மைச் சுற்றியுள்ள உலகத்தை நாம் அறிந்த விதம் மூலம் பார்க்கப்படுகிறது அல்லது உணரப்படுகிறது என்பதை நாம் புரிந்துகொள்கிறோம்.

கலாச்சார பரிணாமம்

இந்திய கலாச்சார வெளிப்பாட்டின் மிகவும் கண்கவர் வடிவங்கள் மதத்துடன் நெருக்கமாக தொடர்புடையவை. சில மரபுகள் செயல்பாட்டு, நடைமுறை மற்றும் சுத்தமாக வைத்திருக்க பரிந்துரைக்கப்படுகின்றன. உதாரணமாக, தினமும் குளித்துவிட்டு குளித்த பிறகு மட்டுமே வழிபடுதல், தினமும் வீட்டை சுத்தம் செய்தல் , மாலையில் தவறாமல் விளக்குகளை ஏற்றுதல், பயன்படுத்தப்பட்ட துணியை அணியாமல் இருத்தல் போன்றவை. பின்னர், இந்த நடைமுறைகள் மதத்துடன் தொடர்புடையவை, அவை கண்டிப்பாக கடைபிடிக்கப்பட்டன. நமது கலாச்சார மரபுகளில் பெரும்பாலானவை இப்படித்தான் உருவாகியுள்ளன. மத நோக்கங்களுக்காக சிறந்த கட்டமைப்புகள் உருவாக்கப்பட்டன. கோயில்கள் சமூகத்தின் சமூக - கலாச்சார வாழ்க்கையின் மையங்களைப் போன்றவை . அனைத்து கோயில் மரபுகளும் கலாச்சார பொருத்தத்தைக் கொண்டுள்ளன மற்றும் சமூக நடவடிக்கைகளின் சூழலில் பின்பற்றப்படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, கோயில்கள் கட்டிடக் கலைஞர்கள், தேர் தயாரிப்பாளர்கள், கல் மற்றும் மரம் வெட்டுபவர்கள், சிற்பிகள், ஓவியர்கள், பூசாரிகள், ஆசிரியர்கள், கணக்காளர்கள், கல்வெட்டுகள் எழுதுபவர்கள், நடனக் கலைஞர்கள்,

இசைக்கலைஞர்கள், மாலை தயாரிப்பாளர்கள், ஊர்வலங்களில் பங்கேற்று செயல்படுத்துபவர்கள், வர்த்தகர்கள், சமையல்காரர்கள், காவலர்கள், அதிகாரிகள் மற்றும் இன்னும் பலருக்கு வேலை வாய்ப்புகளை உருவாக்கின.

நமது மத நம்பிக்கைகளும் நமது அன்றாட வாழ்க்கையை பாதிக்கின்றன. திருமண சடங்குகள், நாம் உண்ணும் உணவு, நாம் அணியும் உடைகள் ஆகியவை மத விதிகளால் நிர்வகிக்கப்படுகின்றன, மேலும் அது நாம் சேர்ந்த பகுதியைப் பொறுத்தது. உதாரணமாக, பஞ்சாபின் இந்து, முஸ்லிம், கிறிஸ்தவ மற்றும் சீக்கிய பெண்கள் சல்வார் கமீஸ் அணிவார்கள், அதே போல் தமிழ் நாட்டில் மதங்களைப் பொருட்படுத்தாமல் அனைத்துப் பெண்களும் சேலை அணிவார்கள் . இதனால், நமது கலாச்சார மரபுகள் மதத்தைத் தவிர வேறு பல காரணிகளால் வடிவமைக்கப்படுகின்றன.

இந்திய கலாச்சாரம் மற்றும் கலாச்சார மரபுகள்

கலைகள் கலாச்சார வெளிப்பாட்டின் முக்கிய வடிவங்களில் ஒன்றாகும். நடனம், இசை, ஓவியம், சிற்பம், நாடகம், கட்டிடக்கலை ஆகியவை பல நூற்றாண்டுகளாக உருவாகியுள்ளன. வரலாற்று காலத்தில் அவை மாற்றங்களைப் பெற்றதால் இவை ஒவ்வொன்றிலும் பரந்த அளவிலான வகைகள் உள்ளன. இவை ஒவ்வொன்றும் ஒரு செய்தியைத் தெரிவிக்கின்றன மற்றும் கலை மொழியின் மூலம் கருத்துக்கள் மற்றும் உணர்ச்சிகள் வெளிப்படுத்தப்பட்ட விதத்தைக் குறிக்கின்றன. இந்த கலாச்சாரத்தின் ஒவ்வொரு வடிவத்தையும் நீங்கள் பின்னர் பாடங்களில் படிப்பீர்கள். உதாரணமாக, புத்தர் மற்றும் மகாவீரர் சிற்பங்கள் உணர்வுகளையும் அமைதி மற்றும் அமைதியின்

நிலையையும் தொடர்புபடுத்துகின்றன . நடனமாடும் சிவனின் சிற்பங்கள் கடவுள் நடனத்தை எவ்வாறு ரசித்தார் என்பதை நமக்குச் சொல்கின்றன, பஞ்சதந்திரக் கதைகள் கோயில்களின் சுவர்களில் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன, மேலும் முகலாய கால ஓவியங்களும் முகலாய பேரரசர்களின் ரசனை மற்றும் ஆர்வங்களை நமக்குச் சொல்கின்றன. இசையை எடுத்துக் கொண்டால், இந்துஸ்தானி , காமடிக் போன்ற பாரம்பரிய மரபுகள் , சூஃபி போன்ற பிரபலமான மரபுகள், நாட்டுப்புற, பஜனைகள், கர்ட் போன்றவை உள்ளன. அனஸ் , பக்தி சங்கீதம், ரவீந்திர சங்கீதம், திரைப்பட இசை போன்றவை. இதுபோன்ற அனைத்து மரபுகளின் வளர்ச்சியிலும் இந்தியா மிகவும் வளமானது.

மத பாரம்பரியம்

இந்திய மத பாரம்பரியம் ' வசுதைவம் ' பற்றிப் பேசுகிறது. குடும்பகம் ', முழு பிரபஞ்சமும் கடவுளின் ஒரே குடும்பம். யுகங்களாக வேத மந்திரங்கள், புத்த மந்திரங்கள், ஜைன மந்திரங்கள், சூஃபி பக்தி இயக்கத்தின் போது நாடு முழுவதிலுமிருந்து வந்த துறவிகளின் பாடல்கள், நாட்டுப்புறப் பாடல்கள், கவிதைப் படைப்புகள் இந்திய கலாச்சாரத்தை வளமாகவும் ஆழமாகவும் ஆக்கியுள்ளன. அக்கா மகாதேவி (காமடகா), மீரா பாய் (ராஜஸ்தான்), ஆண்டாள் (தமிழ்நாடு), லாய் டெட் (காஷ்மீர்) போன்ற பெண் துறவிகள் இந்திய இலக்கிய மற்றும் மத பாரம்பரியத்திற்கு செழிப்பான பங்களிப்பை வழங்கியுள்ளனர்.

இந்திய சமூகம் பல சாதிக் குழுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தாலும், வெவ்வேறு மதங்களைச் சேர்ந்த மக்களிடையே நல்லிணக்கம் பேணப்பட்டது. மத சகிப்புத்தன்மை இந்திய கலாச்சாரத்தின் அடிப்படைக் கொள்கையாக இருந்தது.

இந்த அனுபவத்திலிருந்து, ஆன்மீகமும் யோகா அறிவியலும் கலாச்சார மரபுகளாக உருவெடுத்துள்ளன. இந்திய ஆன்மீகமும் யோகாவும் இன்றைய உலகிற்கு அளித்த மிகப்பெரிய பங்களிப்புகளாகும். நாட்டுப்புற மரபுகள் வாழும் மரபுகள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன, அவை வண்ணமயமானவை , வளமானவை மற்றும் இயற்கைக்கு நெருக்கமானவை.

காவியங்களும் அவற்றின் தாக்கமும்

இந்திய கலாச்சார விழுமியங்களை நமது மகா இதிகாசங்களான ராமாயணம், மகாபாரதம் போன்றவற்றின் கதைகள் மூலம் காணலாம். இந்த இரண்டு இதிகாசங்களின் கதையும் இந்தியர்களுக்கு மிகவும் பரிச்சயமானது, ஏனெனில் அவர்கள் இப்போது கூட தொலைக்காட்சியிலோ அல்லது பாரம்பரிய கலைகள் அல்லது நாட்டுப்புற கலைகளில் அவற்றின் அத்தியாயங்களை நிகழ்த்துவதன் மூலமோ இவற்றைப் பார்க்க விரும்புகிறார்கள். இந்த இதிகாசங்களில் நிலைநிறுத்தப்படும் மதிப்புகள் எல்லாக் காலங்களுக்கும் பொருந்தும். உள்ளடக்கங்கள் மிகவும் சுவாரஸ்யமாக இருப்பதால், இலங்கை, இந்தோனேசியா, தாய்லாந்து மற்றும் நேபாளம் போன்ற நாடுகளும் இவற்றை தங்கள் கலாச்சாரத்தில் உள்வாங்கிக் கொண்டுள்ளன.

கண்காட்சிகள் மற்றும் திருவிழாக்கள்

கிராமப்புறங்களிலும் நகர்ப்புறங்களிலும் பண்டிகைகள் கொண்டாடப்படும் விதத்தில் இந்திய கலாச்சாரம் காணப்படுகிறது. சந்தைகள், திருவிழாக்களில் பின்பற்றப்படும் பழக்கவழக்கங்கள், உண்மை தீமையை வெல்லும், மகிழ்ச்சியும் துக்கமும் ஒன்றையொன்று பூர்த்தி செய்வதைக் காண வேண்டும்,

பெரியவர்களை மதிக்க வேண்டும், குடும்ப பாரம்பரியத்தை மதிக்க வேண்டும், அமைதி நிலவ வேண்டும், எந்த வகையான வன்முறையும் தவிர்க்கப்பட வேண்டும், நடனம், நாடகம் மற்றும் இசை ஆகியவை விழாக்களின் ஒரு பகுதியாக மாறி வாழ்க்கையை ஒரு கொண்டாட்டமாகக் குறிக்கின்றன .

உணவு மற்றும் உடை பாரம்பரியம்

நமது உணவு பாரம்பரியம் மற்றும் உடை பாரம்பரியம் மிகவும் வளமானவை மற்றும் துடிப்பானவை. ஒவ்வொரு பிராந்தியமும் பால், காய்கறிகள், கீரைகள் மற்றும் தானியங்கள் போன்ற வளங்களின் கிடைக்கும் தன்மைக்கு ஏற்ப தயாரிக்கப்படும் சுவையான மற்றும் சுவையான உணவுகளுடன் வெளிவருகிறது. வெவ்வேறு பருவங்களில் இயற்கையாகக் காணப்படும் வளங்களின் கிடைக்கும் தன்மையை அடிப்படையாகக் கொண்ட உணவுகள். புதிய மற்றும் இயற்கை உணவு விரும்பப்படுகிறது மற்றும் நல்ல தரம் வாய்ந்தது, ஏனெனில் இந்திய பாரம்பரிய தயாரிப்புகளில் டின்னில் அடைக்கப்பட்ட உணவு இன்னும் விரும்பப்படுவதில்லை. கோயில்கள், தேவாலயங்கள், மசூதிகள் மற்றும் குருத்வாராக்களில் உணவுப் பிரசாதங்கள் சுவையான உணவுகளுடன் தயாரிக்கப்படுகின்றன. இந்தியாவில் பட்டு, பருத்தி, கம்பளி மற்றும் மூல நார் நூல் ஆகியவற்றில் வளமான ஜவுளி பாரம்பரியம் உள்ளது. ஒவ்வொரு பிராந்தியமும் அதன் சொந்த நெசவு மற்றும் வடிவமைப்பைக் கொண்டுள்ளது. உதாரணமாக அசாமில் இருந்து மூங்கா பட்டு, மகாராஷ்டிராவிலிருந்து பைத்தானி புடவைகள், குஜராத்திலிருந்து பந்தினி , தமிழ்நாட்டிலிருந்து காஞ்சீவர் பட்டு மற்றும் கர்நாடகாவிலிருந்து மைசூர் பட்டு போன்றவை. காஷ்மீர்

சால்வைகள் மற்றும் கம்பளங்களுக்கு பல நூற்றாண்டுகளாக பிற நாடுகளில் பெரும் தேவை உள்ளது. இந்திய பாரம்பரியத்தில் கையால் செய்யப்பட்ட ஜவுளி கைத்தறி என்று அழைக்கப்படுகிறது.

இந்திய கலாச்சாரத்தின் தன்மை

நமது பாரம்பரியத்தில், பிரார்த்தனை என்பது மனிதகுலத்தின் மகிழ்ச்சிக்காக மட்டுமல்ல, தாவரங்களும் விலங்குகளும் கூட இதில் அடங்கும். பிரார்த்தனை என்பது ஒருவரின் சொந்த மகிழ்ச்சி மற்றும் செழிப்புக்காக அல்ல, மாறாக கூட்டு மகிழ்ச்சிக்காக. இது துன்பத்தை நீக்குவதற்கான நோக்கத்திற்காக. பண்டைய இந்தியா ஞான பூமியாக இருந்தது. இந்தியாவில் வளர்ந்த அனைத்து அறிவுப் பிரிவுகளும், பல துறைகளிலும் மேற்கத்திய சமூகத்தை விட நாம் மிகவும் முன்னேறியுள்ளோம். ' உயர்ந்ததைக் கொண்ட ஒளிமயமான அறிவு மற்றும் தாழ்ந்ததைத் துறத்தல்' என்பது பெரிதும் கருதப்பட்டது, மேலும் தற்போதைய காலங்களில் இதன் பொருள் 'எளிய வாழ்க்கை மற்றும் உயர்ந்த சிந்தனை' என்பதாகும். இந்திய கலாச்சாரத்தில் ' தன்ன ' என்பது உயர்ந்த இலக்குகளைக் கொண்டுள்ளது. தன்ன என்பது மதத்தின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு அல்ல. தன்ன என்பது திணிக்கப்படவில்லை, ஆனால் இயற்கையாகவே, தானாக முன்வந்து பின்பற்றப்படுகிறது, இதன் நெருக்கமான பொருள் நீதி. ஒருவர் நீதியின் இயல்பான நடத்தை மற்றும் செயல்பாடுகளை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அந்த வகையில் சனாதனம் - 'எப்போதும் நிலவும்' என்பது ' இந்து ' என்ற வார்த்தையின் குறுகிய பயன்பாட்டை விட சரியான சொல். வேத, பௌத்த மற்றும் சமண மதங்களில் தர்மம் நிலைநிறுத்தப்பட்டது. தர்மத்தை மதிக்கும் அடையாளமாக, அசோகரின் தர்மசக்கரம் நமது தேசியக் கொடியில் தோன்றுகிறது. நாம் உண்மையை நம்பும் வரை

தீய திட்டங்கள் நீண்ட காலம் நிலைக்காது , இறுதியில் உண்மையே வெல்லும். இந்திய கலாச்சாரத்தின் சிறப்பியல்புகளின் கீழ் இன்னும் சில அம்சங்களை விரிவாக விவாதிப்போம்.

இந்திய கலாச்சாரத்தில் பன்முகத்தன்மை

பன்முகத்தன்மையில் ஒற்றுமைக்கு பெயர் பெற்றது , இது அதன் கலாச்சாரத்தின் பன்முகத் தன்மையை பிரதிபலிக்கிறது . பன்முகத்தன்மை என்பது ஒரு சமூகத்திற்குள் அமைதியாக இணைந்து வாழும் பல மரபுகள், நம்பிக்கைகள், மொழிகள் மற்றும் வாழ்க்கை முறைகள் இருப்பதைக் குறிக்கிறது .

முக்கிய புள்ளிகள்:

- 1. மத பன்மைத்துவம்**
இந்தியா இந்து மதம், இஸ்லாம், கிறிஸ்தவம், சீக்கியம், பௌத்தம் மற்றும் சமண மதம் போன்ற முக்கிய மதங்களின் தாயகமாகும். இந்த மதங்கள் அனைத்தும் இந்தியாவின் ஆன்மீக மற்றும் கலாச்சார பாரம்பரியத்திற்கு பங்களித்துள்ளன.
- 2. மொழியியல்பன்முகத்தன்மை**
இந்தியாவில் 22 அதிகாரப்பூர்வ மொழிகளும் நூற்றுக்கணக்கான பிராந்திய பேச்சுவழக்குகளும் உள்ளன. இந்த மொழியியல் செழுமை, வெவ்வேறு சமூகங்கள் தங்கள் சொந்த மொழிகள் மூலம் தங்கள் அடையாளத்தை எவ்வாறு வெளிப்படுத்துகின்றன என்பதைக் காட்டுகிறது.
- 3. கலாச்சார மற்றும் பிராந்திய மாறுபாடு**
ஒவ்வொரு பிராந்தியத்திற்கும் அதன் சொந்த

பழக்கவழக்கங்கள், உணவு, உடை, கலை மற்றும் பண்டிகைகள் உள்ளன - தமிழ்நாட்டின் பரதநாட்டியம் முதல் உத்தரபிரதேசத்தின் கதக் வரை, பொங்கல் முதல் பைசாகி வரை - இவை அனைத்தும் இந்தியாவின் கலாச்சார கட்டமைப்பின் ஒரு பகுதியாகும்.

4. தத்துவ மற்றும் அறிவுசார் பன்மைத்துவம்
இந்திய தத்துவம் உண்மையைப் புரிந்துகொள்வதற்கான வெவ்வேறு வழிகளை ஏற்றுக்கொள்கிறது - எடுத்துக்காட்டாக, வேத, பௌத்த, சமண மற்றும் பக்தி கருத்துக்களின் சகவாழ்வு.

5. சமூக பன்மை
இந்திய சமூகம் பல்வேறு சாதிகள், பழங்குடியினர் மற்றும் சமூகங்களை உள்ளடக்கியது , ஒவ்வொன்றும் நாட்டின் சமூக மற்றும் கலாச்சார செழுமைக்கு பங்களிக்கின்றன.

6. வேற்றுமையில் ஒற்றுமை
வேறுபாடுகள் இருந்தபோதிலும், இந்தியர்கள் அடையாளம் மற்றும் சொந்தம் என்ற பொதுவான உணர்வைப் பகிர்ந்து கொள்கிறார்கள், சகிப்புத்தன்மை, நல்லிணக்கம் மற்றும் அனைத்து நம்பிக்கைகளுக்கும் மரியாதை போன்ற பகிரப்பட்ட மதிப்புகளில் காட்டப்படுகிறார்கள்.

இந்திய கலாச்சாரத்தின் சிறப்பியல்புகள்

இந்திய கலாச்சாரத்திற்கு தனித்துவமான சில அத்தியாவசிய பண்புகள் உள்ளன. நல்லாட்சி என்பது மக்களின் மகிழ்ச்சிக்கு ஒரு

அத்தியாவசிய முன்நிபந்தனையாக எப்போதும் கருதப்பட்டது. அதனால்தான் நல்ல நேரத்தை வேண்டி பிரார்த்தனைகள் செய்யப்பட்டன. எனவே ஆட்சியாளர்கள் மக்களுக்கு மகிழ்ச்சியையும் செழிப்பையும் வழங்குகிறார்கள், எப்போதும் மாநிலத்தை நிர்வகிப்பதில் நீதியின் பாதையில் செல்கிறார்கள். இந்தியா ஒரு விவசாய சமூகம்; மக்களின் மகிழ்ச்சி கால்நடைகளின் நல்வாழ்வோடு இணைக்கப்பட்டுள்ளது. அனைவரின் மகிழ்ச்சிக்கும், பஞ்சு பிருத்வி - பூமி, ஆகாசம் - வானம், ஜலம் - நீர், வாயு - காற்று மற்றும் அக்னி - நெருப்பு போன்ற ஐந்து ஆதிகால கூறுகள் மஹாபூதங்களாக சாந்தப்படுத்தப்பட்டு மதிக்கப்படுகின்றன. இந்த ஆதிகால கூறுகளின் செயல்பாட்டின் மூலம், ஒவ்வொரு தனிநபரின் வாழ்க்கையும் உயிர்வாழ்கிறது. நமது கலாச்சாரத்தில் இந்த ஆதிகால கூறுகள் சடங்குகள், யாத்திரைகள் மற்றும் பண்டிகைகளில் வணங்கப்படுகின்றன, மேலும் அன்றாட வாழ்வில் மதிக்கப்படுகின்றன. அவை இயற்கையான கூறுகளாக இருந்தாலும், இந்திய கலாச்சாரத்தில் அவை கடவுள்களாகக் கருதப்படுகின்றன, மேலும் முடிந்தவரை, இயற்கையின் இந்த ஆதிகால கூறுகளுக்கு தீங்கு விளைவிக்கக்கூடாது . இந்த ஐந்து ஆதிகால கூறுகளை மதித்து பல பழக்கவழக்கங்களும் மரபுகளும் பல நூற்றாண்டுகளாக உருவாகியுள்ளன.

அகிம்சை - சமண மதத்திலும் பௌத்த மதத்திலும் அகிம்சை நிலைநாட்டப்பட்டது. நமது காலத்தில் மகாத்மா காந்தி நமது சுதந்திரப் போராட்டத்தின் போது OSC போர் தொடுக்காமல் ஆங்கிலேயர்களை அனுப்பி அகிம்சையின் நோக்கத்தை ஆதரித்து, நமது இந்தியாவை சுதந்திரம் அடையச் செய்தார். ராமாயணம் மற்றும் மகாபாரதம் போன்ற நமது இதிகாசங்களிலிருந்து நாம் பெறும் கதை, உள்ளடக்கம்,

கதாபாத்திரங்கள், செய்திகள் மற்றும் பாடங்கள் ஒரு புவியியல் பகுதிக்கு மட்டும் மட்டுப்படுத்தப்படவில்லை. இவை ஒவ்வொரு இந்தியருக்கும், எந்த நேரத்திலும், இடத்திலும் இந்த இரண்டு இதிகாசங்களும் அவ்வப்போது உத்வேகம் பெற சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாக நிற்கின்றன. அவை இந்தியர்களின் சிந்தனை செயல்முறையில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. இதுபோன்ற அனைத்து அனுபவங்கள் மற்றும் இலட்சியங்களிலிருந்தும் வாழ்க்கையைப் பற்றிய பொதுவான கண்ணோட்டத்தை உருவாக்கியுள்ளன. இந்திய கலாச்சாரம் புகுத்திய மற்றொரு வற்றாத மதிப்பு உலகளாவிய உறவின் உணர்வு. M~ தனியாக இல்லை, தனிமையில் வாழவில்லை . அவர் மிகவும் வலுவான பிணைப்பின் மூலம் முழு உலகத்துடனும் தொடர்புடையவர். இப்போது உலகம் முழுவதையும் உள்ளடக்கிய உலகளாவிய உணர்வு என்று அழைக்கப்படுவது இந்திய கலாச்சாரத்தின் அடித்தளமாகும்.

வேற்றுமையில் ஒற்றுமை - இந்திய கலாச்சாரத்தின் ஒருங்கிணைந்த தன்மை

வேற்றுமையில் ஒற்றுமை கொண்ட நாடு , இங்கு பல்வேறு மதங்கள், மொழிகள், பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் மரபுகளைச் சேர்ந்த மக்கள் ஒற்றுமையுடன் வாழ்கின்றனர். இந்திய கலாச்சாரத்தின் கூட்டுத் தன்மை ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக வளர்ந்த பல்வேறு கலாச்சார தாக்கங்களின் கலவையை பிரதிபலிக்கிறது.

பண்டைய சிந்து சமவெளி நாகரிகம் முதல் நவீன காலம் வரை, இந்தியா பல மரபுகளின் சிறந்த கூறுகளை உள்வாங்கிக் கொண்டுள்ளது. இந்து, பௌத்த, சமண, இஸ்லாமிய, கிறிஸ்தவ

மற்றும் சீக்கிய கலாச்சாரங்கள் அனைத்தும் இந்திய வாழ்க்கை முறையை வடிவமைப்பதில் பங்களித்துள்ளன. இந்தக் கலவையானது பரஸ்பர மரியாதை, சகிப்புத்தன்மை மற்றும் சகவாழ்வு ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் ஒரு கூட்டு கலாச்சாரத்தை உருவாக்கியுள்ளது .

இந்தியாவின் பன்முகத்தன்மையை அதன் மொழிகள், உணவு, உடை, கலை வடிவங்கள், இசை மற்றும் பண்டிகைகளில் காணலாம். நாட்டின் ஒவ்வொரு பகுதியும் அதன் தனித்துவமான அடையாளத்தைக் கொண்டிருந்தாலும், அமைதி, மரியாதை மற்றும் சகோதரத்துவம் போன்ற பொதுவான மதிப்புகள் மூலம் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. தீபாவளி, ஈத், கிறிஸ்துமஸ் மற்றும் பொங்கல் போன்ற பண்டிகைகள் மதங்களைக் கடந்து மக்களால் கொண்டாடப்படுகின்றன, இது கலாச்சார ஒற்றுமையைக் குறிக்கிறது.

வசுதைவ " என்ற பழமொழியை நம்புகிறது. " குடும்பகம் " (உலகமே ஒரு குடும்பம்). அனைத்து வாழ்க்கை முறைகளையும் உள்ளடக்கிய இந்த உணர்வும், மரியாதையும் இந்தியா அதன் பரந்த வேறுபாடுகள் இருந்தபோதிலும் ஒற்றுமையாக இருக்க உதவியது. 0 இந்தியாவின் பன்முகத்தன்மையில் ஒற்றுமை அதன் கூட்டு கலாச்சாரத்தின் அடித்தளமாகும் , இது பல மரபுகளை ஒரு இணக்கமான நாகரிகமாக இணைக்கிறது. இந்த தனித்துவமான அம்சம் இந்தியாவை கலாச்சார செழுமை மற்றும் உலகளாவிய சகோதரத்துவத்தின் அடையாளமாக ஆக்குகிறது.

மனித வாழ்வில் கலாச்சாரத்தின் முக்கியத்துவம் தமிழில் |

கலாச்சாரம்

வாழ்க்கையுடன்

நெருக்கமாக

இணைக்கப்பட்டுள்ளது. அது வெறும் ஒரு அலங்காரம் அல்ல, மனிதர்களாகிய நாம் பயன்படுத்தக்கூடிய ஒரு அலங்காரம் அல்ல. அது வெறும் வண்ணத் தொடுதல் அல்ல . அதுதான் நம்மை மனிதனாக்குகிறது. கலாச்சாரம் இல்லாமல், மனிதர்கள் இருக்க முடியாது. கலாச்சாரம் என்பது மரபுகள், நம்பிக்கைகள், வாழ்க்கை முறை, மிகவும் ஆன்மீகம் முதல் மிகவும் பொருள் வரை. அது நமக்கு அர்த்தத்தை அளிக்கிறது, நம் வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கான ஒரு வழி. மனிதர்கள் கலாச்சாரத்தை உருவாக்கியவர்கள், அதே நேரத்தில், கலாச்சாரம் நம்மை மனிதனாக்குகிறது. கலாச்சாரத்தின் அடிப்படைக் கூறு மத நம்பிக்கை மற்றும் அதன் குறியீட்டு வெளிப்பாட்டின் பிரச்சினை. நாம் மத அடையாளத்தை மதிக்க வேண்டும், மேலும் மதங்களுக்கு இடையேயான உரையாடலின் அடிப்படையில் முன்னேற்றம் காண தற்போதைய முயற்சிகளைப் பற்றி அறிந்திருக்க வேண்டும், இது உண்மையில் ஒரு கலாச்சாரங்களுக்கு இடையேயான உரையாடலாகும். உலகம் மேலும் மேலும் உலகளாவியதாகி வருவதால், நாம் உலகளாவிய அளவில் இணைந்து வாழ்கிறோம், ஒரே ஒரு சரியான வாழ்க்கை முறை மட்டுமே இருப்பதாகவோ அல்லது ஏதேனும் ஒன்று செல்லுபடியாகும் என்று நாம் நினைக்க முடியாது. சகவாழ்வின் தேவை கலாச்சாரங்கள் மற்றும் நம்பிக்கைகளின் சகவாழ்வை அவசியமாக்குகிறது. இதுபோன்ற தவறுகளைச் செய்யாமல் இருக்க, நாம் செய்யக்கூடிய சிறந்த விஷயம், மற்ற கலாச்சாரங்களை அறிந்துகொள்வதும், அதே நேரத்தில் நம்முடையதை அறிந்துகொள்வதும் ஆகும். நமது சொந்த கலாச்சாரம் என்னவென்று நமக்குத் தெரியாவிட்டால், மற்ற கலாச்சாரங்களுடன் நாம் எவ்வாறு உரையாட முடியும்?

உண்மை, அழகு மற்றும் நன்மை ஆகிய மூன்று நித்திய மற்றும் உலகளாவிய மதிப்புகள் கலாச்சாரத்துடன் நெருக்கமாக இணைக்கப்பட்டுள்ளன. தத்துவம் மற்றும் மதம் மூலம் நம்மை உண்மைக்கு நெருக்கமாகக் கொண்டுவருவது கலாச்சாரம்; கலைகள் மூலம் நம் வாழ்வில் அழகைக் கொண்டு வந்து நம்மை அழகியல் மனிதர்களாக ஆக்குவது கலாச்சாரம்; மற்ற மனிதர்களுடன் நம்மை நெருக்கமாகக் கொண்டு வந்து அன்பு, சகிப்புத்தன்மை மற்றும் அமைதியின் மதிப்புகளைக் கற்பிப்பதன் மூலம் நம்மை நெறிமுறை மனிதர்களாக ஆக்குவது கலாச்சாரம்.

கலாச்சார அடையாளம், மதம், பிராந்தியம் மற்றும் இனம்

நமது கலாச்சார அடையாளங்கள் மதம் மற்றும் பிராந்தியம் போன்ற பல்வேறு காரணிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. இதன் விளைவாக ஒவ்வொரு இந்தியரும் பல அடையாளங்களைக் கொண்டுள்ளனர். இந்த அடையாளங்களில் எது ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொள்கிறது மற்றும் மற்றவற்றை விட மேலோங்கி நிற்கிறது என்பது, அந்த நபர் தன்னைக் கண்டுபிடிக்கும் அரசியல், சமூக அல்லது பொருளாதார சூழலைப் பொறுத்தது . இவ்வாறு ஒவ்வொரு நபருக்கும் மற்றவருடன் சில பொதுவான விஷயங்கள் இருக்கலாம், ஆனால் வேறு சில அம்சங்களில் அவை மிகவும் வேறுபட்டிருக்கலாம். உதாரணமாக, நம்பிக்கை, வழிபாட்டு முறைகள் மற்றும் சடங்குகள் தவிர, முழு நாட்டின் பார்வையில் ஒரு குறிப்பிட்ட நம்பிக்கையைப் பின்பற்றுபவர்களிடையே பொதுவானது மிகக் குறைவாக இருக்கலாம். வழிபாட்டு முறைகள் மற்றும் சடங்குகளில் கூட துறை சார்ந்த மற்றும் பிராந்திய வேறுபாடுகள் உள்ளன.

இதனால் கலாச்சார ரீதியாக, இந்துக்கள் அனைவரும் ஒரே மாதிரியானவர்கள் அல்ல, எல்லா முஸ்லிம்களும் ஒரே மாதிரியானவர்கள் அல்ல. தமிழ்நாட்டில் உள்ள பிராமணர்கள் காஷ்மீரில் உள்ள தங்கள் சகாக்களிடமிருந்து மிகவும் வேறுபட்டவர்கள். இதேபோல், கேரளா மற்றும் உத்தரபிரதேசத்தில் உள்ள முஸ்லிம்கள் தங்கள் கலாச்சாரத்தின் பல அம்சங்களில் வேறுபட்டவர்கள். பிராந்திய அடையாளங்கள் மிகவும் உண்மையானவை. வெவ்வேறு மதங்கள் மற்றும் ஜாதிகளைச் சேர்ந்த மக்கள் மொழி, உணவு, உடை, மதிப்புகள் மற்றும் உலகக் கண்ணோட்டம் போன்ற பொதுவான பிராந்திய கலாச்சார பண்புகளைக் கொண்டிருக்கலாம். வங்காளத்தில், இந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் வங்காளிகளாக இருப்பதில் பெருமை கொள்கிறார்கள். மற்ற இடங்களில் இந்துக்கள், கிறிஸ்தவர்கள் மற்றும் முஸ்லிம்கள் பிராந்திய கலாச்சாரத்தின் பல கூறுகளைப் பகிர்ந்து கொள்கிறார்கள். கொள்கையளவில், வெவ்வேறு மதக் குழுக்கள் வெவ்வேறு மதக் கோட்பாடுகளுக்கு தங்கள் விசுவாசத்தைக் கடமைப்பட்டுள்ளனர். உதாரணமாக, வேதங்கள் மற்றும் சாஸ்திரங்கள் இந்துக்களுக்கு உத்வேகத்தின் ஆதாரங்களாக இருக்கலாம், முஸ்லிம்களுக்கு குரான் மற்றும் ஹதீஸ்கள், கிறிஸ்தவர்களுக்கு பைபிள். இருப்பினும், சடங்குகள் மற்றும் வாழ்க்கை முறைகளின் மட்டத்தில் வெவ்வேறு மதங்களைப் பின்பற்றுபவர்களிடையே நிறைய கலப்பு உள்ளது. பழங்குடி குழுக்களிடையே இன கலாச்சாரம் வலுவாக உள்ளது. உதாரணமாக, சிறிய மாநிலமான நாகாலாந்தில், ஒரு டஜனுக்கும் மேற்பட்ட பழங்குடியினர் உள்ளனர், மேலும் அவர்கள் தங்கள் உடை, பேச்சு மற்றும் நம்பிக்கைகளில் ஒருவருக்கொருவர்

வேறுபடுகிறார்கள். சத்தீஸ்கரின் பஸ்தார் மாவட்டத்தில் வெவ்வேறு
இன தோற்றம் கொண்ட பல குழுக்கள் உள்ளன.

கலாச்சார தாக்கங்கள்

நவீன சூழலில், நமது கலாச்சாரத்தில் குறைந்தது மூன்று
குறிப்பிடத்தக்க தாக்கங்கள் உள்ளன. அவை
மேற்கத்தியமயமாக்கல் , வளர்ந்து வரும் தேசிய கலாச்சார பாணிகள்
மற்றும் பிரபலமான கலாச்சாரம். சுதந்திரத்திற்கு முன்பு, சில
மேற்கத்திய முறைகள் பிரபலம் மற்றும் சிவில் சர்வீஸ்
உறுப்பினர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. பல ஆண்டுகளாக,
இந்த செல்வாக்கு நடுத்தர வர்க்கத்தினருக்கும், ஒரு சிறிய
அளவிற்கு, கிராமங்களுக்கும் பரவியுள்ளது. கிராமங்களில்
ஆங்கில வழிப் பள்ளிகளுக்கான தேவை அதிகரித்து வருவது இந்த
கூற்றுக்கு சான்றாகும். சுதந்திரப் போராட்டத்தின் போது ஒரு புதிய
பாணி உருவானது. இது ஒரு தேசிய பாணியாக மாறியது.
உதாரணமாக, காந்தி தொப்பி மற்றும் காதி இப்போது சடங்கு மற்றும்
ஒரு சின்னமாக மட்டுமே இருக்கலாம், ஆனால் அது நாட்டின்
ஒற்றுமைக்கு பங்களித்தது மற்றும் கலாச்சாரத்திற்கு பொதுவான
தன்மையை வழங்கியது. வெகுஜன ஊடகங்களின்
விளைபொருளான பிரபலமான கலாச்சாரம் மற்றொரு
ஒன்றிணைக்கும் காரணியாகும். திரைப்படங்களின் தாக்கம்
மிகப்பெரியது. வானொலி மற்றும் தொலைக்காட்சியும்
படங்களையும் அணுகுமுறைகளையும் மறுவடிவமைக்கிறது.
அவை நம்மீது வைத்திருக்கும் பிடியை மறுக்க முடியாது. நவீன
ஊடகங்கள் பாரம்பரிய மற்றும் பொது நலன் சார்ந்த
பிரச்சினைகளை ஊக்குவித்துள்ளன.

கலாச்சாரம் பற்றிய கண்ணோட்டங்கள்

இந்த ஒருங்கிணைந்த பார்வைக்கு மாறாக பரிணாமக் கண்ணோட்டம் உள்ளது, இது ஒரு பன்முக கலாச்சார சூழ்நிலையில் உள்ளார்ந்த செயற்கை மற்றும் செயற்கை செயல்முறைகளை அடிக்கோடிட்டுக் காட்டுகிறது. துணைக் கண்டத்தின் சிக்கலான வரலாறு பல்வேறு நாகரிக மரபுகளிலிருந்து பெறப்பட்ட பல்வேறு கலாச்சார ஓட்டங்களின் ஒன்றிணைப்பை அனுபவித்தது. அனைத்து சமூகங்களும் (இந்து, முஸ்லிம், கிறிஸ்தவம் அல்லது பார்சி) இந்த பன்முக கலாச்சார தொடர்புகளின் செல்வாக்கை அனுபவித்தன. இந்திய கலாச்சாரத்தின் செயற்கை தன்மையின் வக்கீலான தாராசந்த் குறிப்பிட்டார்:

கலாச்சார பன்முகத்தன்மை

மதம் மற்றும் கலாச்சாரம் இடையேயான உறவின் பின்னணியில் மட்டுமே கலாச்சார பன்முகத்தன்மை புரிந்துகொள்ளத்தக்கது, அவை எந்தவொரு சமூகத்திலும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையவை ஆனால் ஒத்ததாக இல்லை . இந்து, முஸ்லிம் அல்லது கிறிஸ்தவம் என்ற அடிப்படையில் ஒரே மாதிரியான மத கலாச்சாரம் இல்லை, ஆனால் இந்தியா முழுவதும் ஒரே மாதிரியான பகிரப்பட்ட கலாச்சாரம் உள்ளது. வெவ்வேறு சாதிகள் வெவ்வேறு சடங்குகள் மற்றும் பழக்கவழக்கங்களைப் பின்பற்றுகின்றன. இதுவும் உண்மையான கலை வடிவம். கிட்டத்தட்ட, ஒவ்வொரு சாதியும் வெவ்வேறு கலை வடிவங்கள், இசை, நடனம், நாடகம் மற்றும் பலவற்றைக் கொண்டுள்ளன. உண்மையில், பன்முகத்தன்மை என்பது எந்த வகையான

ஆதிக்கம் மற்றும் சுரண்டலுக்கு எதிரான எதிர்ப்பின் வெளிப்பாடாகும்.

கலாச்சார பரிணாமம்

நவீன மானுடவியலாளர்கள், தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் மற்றும் வரலாற்றாசிரியர்கள் நாகரிகத்தின் பிறப்பை ஒரு தொழில்நுட்ப மற்றும் நிறுவன சாதனையாகக் கருதுகின்றனர். மனிதகுலத்தின் பண்டைய புராணங்கள் நாகரிகத்தின் விடியலை எளிமையிலிருந்து மனிதகுலத்தின் வீழ்ச்சியாக நினைவுபடுத்துகின்றன. மனிதனின் அதிகரித்து வரும் பேராசை அவரை உணவு உற்பத்தியின் தேவைக்குள் தள்ளியது. பாணை வயிற்றுக்கான சூடான துரத்தல் தொடங்கியது. மனிதன் 'சடங்கு வரிசையிலிருந்து' 'இயந்திரத்தின் வரிசை' மற்றும் 'சூப்பர் நெடுஞ்சாலை'க்கு நகர்ந்தான். மனிதனின் வீழ்ச்சி பற்றிய கட்டுக்கதை நினைவகம் அல்ல, ஆனால் ஊக கற்பனையின் ஒன்றாகும். முன்னேற்றம் என்ற கருத்து பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் ஒரு கட்டுக்கதையாகவும் எழுந்தது. தொல்லியல் ஒரு அறிவியலாக எழுச்சி பெறுவதற்கு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே. இந்திய சமூக மரபில், இந்த மதிப்புகள் ஓரளவு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. கிராமிய அல்லது கிராமியத்திற்கு மாறாக நாகரா அல்லது நகர்ப்புறம் அதிநவீனமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது, அதே நேரத்தில் சப்யா அல்லது நீதிமன்றமானது நன்கு வளர்க்கப்பட்ட மற்றும் மெருகூட்டப்பட்டதைக் குறிக்கிறது. அனைத்து வயது மற்றும் இந்திய வரலாற்றின் தீர்க்கதரிசிகள் மற்றும் தீர்க்கதரிசிகள் கிராமப்புற சூழலை விரும்பினர் மற்றும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாத பொருள்முதல்வாத நாகரிகத்தை விரும்பினர்.

கலை மற்றும் கலாச்சாரம்

பண்டைய இந்திய மரபின் படி, கலைஞர் அல்லது சி /பின் (சிற்பி) என்பவர் கலைஞன் (தெய்வீக சிற்பி) விஸ்வகர்மாவின் வெளிப்பாட்டை சமூகத்திற்கு கடத்தும் இடைத்தரகர் ஆவார் . கலை அல்லது சில்பா சடங்கு, திறன், கைவினை மற்றும் கற்பனையை உள்ளடக்கியது. சில்பின் ஒரு கைவினைஞர் சாதி, ஒரு கில்ட் அல்லது ஒரு நீதிமன்றத்தின் உறுப்பினராக இருந்தார், மேலும் குழுக்கள் பெரிய சமூக ஒழுங்கின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாக இருந்தன. சில்பின் , புரவலர் அல்லது யஜமானா மற்றும் சமூகத்திற்கு இடையிலான உறவுகள் தியாகம் சார்ந்தவை. எடுத்துக்காட்டாக, தொடர்ச்சியான செறிவான மந்திர வட்டங்களுக்குள் வேத பலிபீடம் அல்லது வேதியை நிர்மாணிப்பது செயல்பாடாகும். பலிபீடம் என்பது பலி செலுத்தப்பட்ட தனிப்பட்ட கடவுள்களால் ஆக்கிரமிக்கப்பட வேண்டிய ஒரு சிம்மாசனமாகும். சடங்கு முழு சமூகத்தின் மனித களத்தையும் ஒரு கூடாரத்தின் (ஒரு கூடாரம் அல்லது சரணாலயம்) புனித பரிமாணத்திற்குள் தெய்வீகத்துடன் ஒன்றிணைத்தது . ஒரு கோயில், சன்னதி, அரண்மனை அல்லது நகரத்தை நியமிக்கும் புரவலர் ஒரு தியாகம் செய்பவராக ஒரு பாதிரியாரைத் தேர்ந்தெடுத்தார் . சில்பின் படிநிலையின் (கட்டிடத்தை உருவாக்கியவர், சர்வேயர், சிற்பி, பூச்சு வேலை செய்பவர் மற்றும் ஓவியர்) கட்டிடக் கலைஞராகவும் மேற்பார்வையாளராகவும் பாதிரியார் பொறுப்பேற்றார் . இழந்த சமூகத்தின் ஒற்றுமையை மீட்டெடுப்பதே கலைஞரின் பங்கு.

மதம் மற்றும் கலாச்சாரம்

3 மற்றும் 6 ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கு இடையிலான இந்தியாவின் அறிவுசார் சூழல் புத்த மதத்தின் எழுச்சி,

மெட்டாபிசிக்ஸ் பள்ளிகள் மற்றும் துறவி பிரிவுகளால் வகைப்படுத்தப்பட்டது. புதிய நகர்ப்புற மனிதன் இயற்கையிலிருந்து பெருகிய முறையில் அந்நியப்பட்டதாக உணர்ந்தான். சமூக ஒழுக்கம் ஒரு பதட்டத்தை உருவாக்கியது, இதன் விளைவாக இணக்கமின்மை ஏற்பட்டது. அடையாள உணர்வை மீட்டெடுக்க காட்டுக்குள் பின்வாங்கப்பட்டது. உபநிடதங்கள் இயற்றப்பட்டன. துறவு ஒரு நல்லொழுக்கமாக மாறியது. தியானம் செய்ய ஏற்ற சூழலைத் தேடும் துறவிகள் மற்றும் சாதாரண மக்களின் தேவைகளுக்கு குகைகள் சேவை செய்தன. கி.பி. 1 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் பிராமணிய மதம் தன்னை மீண்டும் நிலைநிறுத்திக் கொண்டது. புத்த மதத்தின் குகை சரணாலயம் சைத்தியங்களை உருவாக்கியது, அதே நேரத்தில் பிராமணிய மதம் இந்து கோவிலை உருவாக்கியது. இப்போது, கோயில் கல் பலகைகளால் கட்டப்பட்டதால், புதிய திட்டத்திற்கு ஏற்றவாறு சிற்பத்தையே மாற்றியமைக்க வேண்டியிருந்தது. மத பக்தி (துறவற தியானத்திலிருந்து வேறுபட்டது) திணிக்கும் கட்டமைப்புகளைக் கோரியது மற்றும் வழிபாட்டாளரின் கவனத்தை ஒரு சிக்கலான புராணத்தில் செலுத்தியது. கோவிலின் கோபுரம் மத மற்றும் உலகியல் சக்தி இரண்டின் வெளிப்பாட்டையும் இணைத்தது. இது ராஜாவின் ஆதிக்க ஆளும் சக்தியின் சின்னமாகவும், ராஜாவால் நிறுவப்பட்ட கடவுளுடனான தொடர்பின் அடையாளமாகவும் மாறியது.

ஊடகம் மற்றும் கலாச்சாரம்

கலை அதன் அனைத்து வடிவங்களிலும் (கதை சொல்லுதல் , நடனம், மந்திரம் பாடுதல், உருவங்களை உருவாக்குதல்) என்பது கூட்டுக்குள் உள்ள பதட்டங்களை

சமநிலைப்படுத்தும் ஒரு சமூக நடவடிக்கையாகும். எதிர்ப்பின் வெளிப்பாடாக பன்மை என்பது சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகளின் சகவாழ்வு கொள்கையின் அடிப்படையில் நமது சமூகத்தின் ஸ்திரத்தன்மையை உறுதி செய்துள்ளது. முற்போக்கான உழைப்புப் பிரிவினை , சாதிகளுக்கு இடையேயான போட்டி, படிநிலை அந்தஸ்தில் சமத்துவமின்மை மற்றும் சொத்து மீதான சர்ச்சைகள் ஆகியவற்றிலிருந்து எழும் பதட்டங்கள் கலையின் ஒன்றிணைக்கும் செயல்பாட்டால் குணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக, கிராம இந்தியா பருவகால பண்டிகைகளின் போது மிகவும் சுறுசுறுப்பாக உள்ளது . எந்தவொரு பண்டிகையும், அதன் ஆரக்கிகள், டிரான்ஸ் நடனங்கள் மற்றும் கூட்டு பேரணந்தத்துடன் கூட்டு ஒற்றுமையை மீட்டெடுப்பதாகும். அனைத்து இந்திய கலாச்சார ஊடகங்களும் இறுதியில் சமூக கலாச்சாரத்திலிருந்து பெறப்படுகின்றன. பிராமணர்கள் சமஸ்கிருத ஊடகத்தில் ஒரு சடங்கு ஏகபோகத்தை அனுபவித்துள்ளனர், அதே நேரத்தில் குயவர்கள், நெசவாளர்கள் மற்றும் கூடை தயாரிப்பாளர்கள் வட்டார கலாச்சார கலைஞர்களாக உள்ளனர். பெரிய கோயில்களில் நாடகம் மற்றும் மத விழாக்கள் கலப்பு ஊடகங்களாக இருந்தன மற்றும் பாரம்பரிய மற்றும் பிரபலமான மரபுகளிலிருந்து பெறப்பட்டன. பிரபலமான சாதிகளுக்கு இடையேயான ஊடகங்கள் பக்தி மதத்தை வலியுறுத்தின , இதில் பண்டிகை நாட்களில் பஜனைகள், இதிகாசங்கள் மற்றும் புராணங்களிலிருந்து (ராம் லீலா) நடன நாடகங்கள் மற்றும் நாட்டுப்புற நடனங்கள் ஆகியவை அடங்கும்.

கலாச்சார தொகுப்பு

மனித இனத்திற்கு ஹோமோ சேபியன்ஸ் என்ற பெயர் வழங்கப்பட்டது. காலப்போக்கில் அதே மனித இனம் ஹோமோ ஃபேபர் (மனிதன், படைப்பாளர்) என்று பெயரிடப்பட்டது. ஹோமோ லுடென்ஸ் என்று அழைக்கப்படும் மற்றொரு லேபிள் உள்ளது , அதாவது மனிதன் ஒரு வீரராக, நாடகத்தை ஒரு கலாச்சார நிகழ்வாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். நாடகக் கூறு மொழி, சட்டம், போர், கலை, கவிதை மற்றும் தத்துவத்தில் காணப்படுகிறது. நாடகம் பயன்பாடு, அறிவு, திறமை மற்றும் வலிமையைக் கோருகிறது. விளையாட்டு எவ்வளவு கடினமாக இருக்கிறதோ, அவ்வளவுக்கு, பார்ப்பவர்களிடையே பதற்றம் அதிகமாகும். ஒரு போட்டியில் முதன்மையானது மற்றவர்களை விட சிறந்து விளங்க வேண்டும் என்ற ஆசை, அதிகாரத்திற்கான ஆசை அல்லது ஆதிக்கம் செலுத்தும் விருப்பம் அல்ல. துணிவது , ஆபத்துக்களை எடுப்பது, நிச்சயமற்ற தன்மையைத் தாங்குவது மற்றும் பதற்றத்தைத் தாங்குவது விளையாட்டு மனப்பான்மையின் சாராம்சம். நமது நற்பண்புகளுக்காக நாம் கௌரவிக்கப்பட விரும்புகிறோம் . சிறந்து விளங்க, ஒருவர் தனது சிறப்பை நிரூபிக்க வேண்டும்; அங்கீகாரத்தைப் பெற, தகுதி வெளிப்பட வேண்டும். போட்டி மேன்மையை வெளிப்படுத்த உதவுகிறது . இந்திய கலாச்சாரத்தைப் பற்றி இரண்டு முற்றிலும் எதிர் கருத்துக்கள் உள்ளன. ஒன்று மதத்தின் அடிப்படையில் கலாச்சாரத்தின் பிரிக்கப்பட்ட பார்வை, அதாவது கலாச்சாரம் பற்றிய இந்து பார்வை, கலாச்சாரம் பற்றிய முஸ்லிம் பார்வை அல்லது கலாச்சாரம் பற்றிய கிறிஸ்தவ பார்வை போன்றவை; அல்லது மத ரீதியாக, அதாவது பெங்காலி, அசாமி அல்லது தர்னில் கலாச்சாரம் போன்றவற்றின் அடிப்படையில். இரண்டாவது பார்வை இந்திய கலாச்சாரம் கலவையானது.

குருதேவ் தாசுர் இந்தியாவின் கலாச்சாரத்தை ஒரு உயிரினமாக இவ்வாறு எடுத்துரைத்தார்:

கலாச்சாரம் என்பது ஒரு செயல்முறை என்றும், நாகரிகம் என்பது நடத்தை என்றும் நாங்கள் வாதிடுகிறோம். நமது நடத்தை சீரழிவை சந்தித்தாலும் நமது கலாச்சாரம் தூய்மையாக இருக்க முடியும் என்றும் நாங்கள் நினைத்திருக்கிறோம். இரண்டிற்கும் இடையிலான உறவை நிலைநிறுத்த வேண்டிய அவசியம் முக்கியமானது. நீண்ட காலமாக, அறிவியல் ஒரு கலாச்சாரத்தின் ஒரு பகுதியாகக் கருதப்படவில்லை, இருப்பினும் அறிவியலும் OSC கலாச்சாரமும் மனித மனதின் படைப்பு வெளிப்பாட்டின் தயாரிப்புகளாகும், சந்தைப் பொருளாதாரத்தின் எதிர்மறை கூறுகளை நடுநிலையாக்குவதில் OSC பங்கு வகிக்கிறது. உயிர்கள் மற்றும் சுற்றுச்சூழலின் மீது கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டிருக்க மக்களிடையே கண்ணியம் மற்றும் தன்னம்பிக்கை உணர்வு அவசியம்.

சுய மதிப்பீட்டு வினாக்கள்

1. கலாச்சாரம் என்றால் என்ன? கலாச்சாரத்தின் ஏதேனும் நான்கு பொதுவான பண்புகளை விளக்கவும்.
2. மற்ற உலக கலாச்சாரங்களுடன் ஒப்பிடும்போது இந்திய கலாச்சாரம் எவ்வாறு தனித்துவமானது? பொருத்தமான எடுத்துக்காட்டுகளைத் தருக.
3. கலாச்சார அடையாளம் என்பதை வரையறுக்கவும். மதம் மற்றும் இனம் ஆகியவை கலாச்சார அடையாளத்தை உருவாக்குவதில் எவ்வாறு பங்களிக்கின்றன?
4. இந்தியச் சூழலில் பிராந்தியம் மற்றும் கலாச்சாரத்திற்கு இடையிலான உறவு குறித்து ஒரு சிறு குறிப்பு எழுதுக.
5. இந்தியாவின் கலாச்சார வெளிப்பாடுகள் மூலம் வேற்றுமையில் ஒற்றுமையை இந்தியா எவ்வாறு பேணுகிறது என்பதை

அலகு - II

பண்டைய இந்தியா - வேத கலாச்சாரம் - மௌரிய
கலாச்சாரம் - குப்தர் காலத்தில் கலாச்சார வளர்ச்சி - பல்லவர்கள்
மற்றும் சோழர்கள்

நோக்கங்கள்

- ❖ பண்டைய இந்தியாவில் வேத மற்றும் மௌரியப் பண்பாட்டின் முக்கிய அம்சங்களைப் புரிந்துகொள்ளுதல்.
- ❖ குப்தர் காலத்தின் கீழ் ஏற்பட்ட பண்பாட்டு வளர்ச்சியை விளக்குதல்.
- ❖ பல்லவர்கள் மற்றும் சோழர்களின் பண்பாட்டுப் பங்களிப்புகளை விவரித்தல்.

பண்டைய இந்தியா

இந்தியா மிக நீண்ட கால வரலாற்றைக் கொண்டுள்ளது. கிமு 7000 வரையிலான புதிய கற்கால வாழ்விடத்திற்கான சான்றுகள் பலுசிஸ்தானில் உள்ள மெஹர்கரில் காணப்படுகின்றன . இருப்பினும், இந்தியாவில் முதல் குறிப்பிடத்தக்க நாகரிகம் கிமு 2700 ஆம் ஆண்டில் இந்திய துணைக்கண்டத்தின் வடமேற்குப் பகுதியில் ஒரு பெரிய பகுதியை உள்ளடக்கியது. இந்த நாகரிகம் ஹரப்பா நாகரிகம் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. இந்த நாகரிகத்தின் பெரும்பாலான தளங்கள் சிந்து, காகர் மற்றும் அதன் துணை நதிகளின் கரையில் வளர்ந்தன. ஹரப்பா நாகரிகத்துடன்

தொடர்புடைய கலாச்சாரம் இந்தியாவில் அறியப்பட்ட முதல் நகர்ப்புற கலாச்சாரமாகும். நகர திட்டமிடல், சுகாதாரம், வடிகால் அமைப்பு மற்றும் அகலமான நன்கு அமைக்கப்பட்ட சாலைகள் கொண்ட ஆரம்பகால நகரங்களை ஹரப்பா மக்கள் கட்டினார்கள். அவர்கள் எரிந்த செங்கற்களால் இரட்டை மாடி வீடுகளைக் கட்டினார்கள், ஒவ்வொன்றிலும் ஒரு குளியலறை, ஒரு சமையலறை மற்றும் ஒரு கிணறு இருந்தது. சுவர் நகரங்களில் பெரிய குளியலறை, ஒரு கிணறு மற்றும் ஒரு கூட்ட அரங்குகள் போன்ற பிற முக்கியமான கட்டிடங்கள் இருந்தன.

கிராமப்புறங்களில் வாழ்ந்த ஹரப்பா மக்களின் முக்கிய தொழிலாக விவசாயம் இருந்தது. நகரங்களில் வாழ்ந்தவர்கள் உள் மற்றும் வெளிப்புற வர்த்தகத்தை மேற்கொண்டு மெசபடோமியா போன்ற பிற நாகரிகங்களுடன் தொடர்புகளை வளர்த்துக் கொண்டனர். அவர்கள் சிறந்த குயவர்கள். பல்வேறு வகையான பாத்திரங்கள், பொம்மைகள், முத்திரைகள், சிலைகள் பல்வேறு இடங்களிலிருந்து தோண்டப்பட்டுள்ளன. ஹரப்பா மக்கள் உலோகங்கள் மற்றும் உலோகக் கலவை செயல்முறை பற்றிய தொழில்நுட்ப அறிவையும் பெற்றிருந்தனர். மொஹஞ்சதாரோவில் கண்டெடுக்கப்பட்ட ஒரு நடனப் பெண்ணின் வெண்கல சிற்பம், ஹரப்பா மக்களின் சிற்பத் திறன்களையும் அழகியல் உணர்வையும் நிரூபிக்கிறது. ஒடு, தந்தம், எலும்பு மற்றும் மண் பாண்டங்கள் பல்வேறு கைவினைப்பொருட்கள் மற்றும் பொருட்களுக்குப் பொருளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன. குஜராத்தில் உள்ள அகமதாபாத்தின் தோலகா தாலுகாவில் அமைந்துள்ள ஒரு கப்பல்துறை தளமாக லோதல் இருந்தது. இது நன்கு திட்டமிடப்பட்ட சுவர் நகரமாகவும் இருந்தது. மேற்கத்திய உலகத்துடன் கடல் வர்த்தகத்தின் ஒரு முக்கிய மையமாக இது

இருந்தது . குஜராத்தில் உள்ள மற்றொரு முக்கியமான நகரம்
தௌலவீர , அதே நேரத்தில் காளிபங்கம் ராஜஸ்தானில் இருந்தது.

ஒற்றைக்கொம்பு காண்டாமிருகம், அரச இலைகள் மற்றும்
ஆண் கடவுளின் உருவங்களைத் தாங்கிய ஏராளமான
முத்திரைகள், ஹரப்பா மக்களின் மத நம்பிக்கைகளை வெளிச்சம்
போட்டுக் காட்டுகின்றன. அவர்கள் தாவரங்கள் மற்றும்
விலங்குகள் மற்றும் இயற்கையின் சக்திகளை வணங்கியதாகத்
தெரிகிறது. பிற்கால சிவபெருமானைப் போன்ற ஒரு ஆண்
கடவுளையும், பிறவற்றுடன் ஒரு தாய் தெய்வத்தையும் அவர்கள்
வணங்கினர். அவர்கள் மரணத்திற்குப் பிந்தைய வாழ்க்கையையும்,
வசீகரம் மற்றும் மந்திரங்களையும் நம்பியிருக்கலாம். கூன் காளை,
யானை மற்றும் காண்டாமிருகம் போன்ற விலங்கு உருவங்கள்
பொறிக்கப்பட்ட முத்திரைகள் இந்த விலங்குகள் புனிதமாகக்
கருதப்பட்டதைக் குறிக்கின்றன. ' அரச முத்திரை ' பல
முத்திரைகளில் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஹரப்பா மக்கள் எழுதத்
தெரிந்திருந்தனர், மேலும் அவர்களின் முத்திரைகளில்
பெரும்பாலானவை ஏதோ ஒரு வகையான எழுத்துக்களைக்
கொண்டுள்ளன. ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக இன்னும் யாராலும்
அந்த எழுத்துக்களைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. இதன்
விளைவாக, ஹரப்பா நாகரிகம் பற்றிய நமது அறிவு தொல்பொருள்
சான்றுகளை மட்டுமே அடிப்படையாகக் கொண்டது.
அகழ்வாராய்ச்சிகளில் காணப்படும் பல்வேறு முத்திரைகளில்
ஆண்கள் மற்றும் பெண்களின் உருவங்கள், மக்கள் நூற்பு மற்றும்
நெசவு கலையை அறிந்திருந்தனர் என்பதை
வெளிப்படுத்துகின்றன. பருத்தியை பயிரிட்ட முதல் மக்கள்
அவர்களாக இருக்கலாம். மெசபடோமியாவில் காணப்படும்
ஏராளமான சிந்து முத்திரைகள், சிந்து சமவெளிக்கும் மெசபடோமிய

நாகரிகத்திற்கும் இடையிலான சாத்தியமான வர்த்தகத்தைக் குறிக்கின்றன. கிமு 1800 வாக்கில் ஹரப்பா நாகரிகம் வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கியது. இருப்பினும், இது ஏன் நடந்தது என்பதற்கான சரியான காரணங்கள் நமக்குத் தெரியவில்லை.

வேத கலாச்சாரம்

ஹரப்பா நாகரிகத்தின் வீழ்ச்சிக்குப் சில நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு, அதே பகுதியில் ஒரு புதிய கலாச்சாரம் செழித்து கங்கா-யமுனை சமவெளிகளில் படிப்படியாக பரவியது. இந்த கலாச்சாரம் ஆரிய கலாச்சாரம் என்று அறியப்பட்டது. இந்த கலாச்சாரத்திற்கும் அதற்கு முந்தைய கலாச்சாரத்திற்கும் இடையே குறிப்பிடத்தக்க வேறுபாடுகள் இருந்தன. ஆரியர்கள் சிந்து (சிந்து) மற்றும் சரஸ்வதி (இது இப்போது இல்லை) நதிகளின் கரையில் குடியேறினர். அவர்கள் வணங்கிய கடவுள்கள் மற்றும் தெய்வங்களைப் போற்றும் வகையில் பல பாடல்களை இயற்றினர். இவை நான்கு வேதங்களில் தொகுக்கப்பட்டன - ரிக் வேதம், சாம வேதம், யஜுர் வேதம் மற்றும் அதர்வ வேதம். வேதம் என்ற சொல்லுக்கு புனிதமான ஆன்மீக அறிவைப் பற்றிய அறிவு என்று பொருள். இந்த வேதங்கள் மிக உயர்ந்த ஆன்மீக அறிவை வழங்கியதால் அவை தவறில்லை என்று கருதப்பட்டன. ஆரம்பத்தில் வேதங்கள் வாய்மொழியாகப் பரப்பப்பட்டன. ஆரம்பகால ஆரியர்களைப் பற்றிய நமது அறிவு இந்த வேதங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டிருப்பதால், இந்த காலகட்டத்தின் கலாச்சாரம் வேத கலாச்சாரம் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. அறிஞர்கள் வேத காலத்தை முந்தைய மற்றும் பிந்தைய வேத காலமாகப் பிரிக்கின்றனர். முந்தையது ரிக் வேதத்தால் குறிக்கப்படுகிறது, பிந்தையது பிராமணங்கள், ஆரண்யகங்கள்

மற்றும் உபநிடதங்கள் உள்ளிட்ட அனைத்து வேத இலக்கியங்களாலும் குறிக்கப்படுகிறது. இரண்டு இதிகாசங்களான ராமாயணம், மகாபாரதம் மற்றும் புராணங்கள், மிகவும் பின்னர் தொகுக்கப்பட்டிருந்தாலும், முந்தைய காலத்தின் வாழ்க்கை மற்றும் சமூகத்தின் மீது வெளிச்சம் போடுகின்றன. இந்தக் காலகட்டத்திற்கான தொல்பொருள் சான்றுகள் உத்தரபிரதேசத்தின் சில பகுதிகளில் கண்டறியப்பட்டுள்ளன.

சமூகம் மற்றும் மதம்

மரியாதையுடனும் நடத்தப்பட்டனர் . குடும்பம் மிகச்சிறிய சமூக அலகாக இருந்தது; பல குடும்பங்கள் (குலம்) ஒரு கிராமத்தை (கிராமம்) உருவாக்கியது, பல கிராமங்கள் ஒரு பார்வையை உருவாக்கியது. பல கிராமங்கள் ஒரு பழங்குடி அல்லது ஜனத்தை உருவாக்கியது, இது ராஜன் என்ற தலைவரால் ஆளப்பட்டது . அவரது முக்கிய பணி பழங்குடியினரை வெளிப்புறத் தாக்குதல்களிலிருந்து பாதுகாப்பதும் சட்டம் ஒழுங்கைப் பராமரிப்பதும் ஆகும். சபா மற்றும் சமிதி எனப்படும் இரண்டு சபைகளின் உறுப்பினர்கள் அவருக்கு உதவினார்கள் . சேனானி இராணுவ நடவடிக்கைகளைக் கவனித்துக்கொண்டபோது புரோஹிதர் மதச் செயல்பாடுகளைச் செய்தார் . இந்த கட்டத்தில் அரசு அல்லது ராஜ்யம் என்ற கருத்து இல்லை. ராஜன் பதவி பரம்பரையாக மாறியிருந்தாலும், பலவீனமாகவும் திறமையற்றதாகவும் அல்லது கொடூரமாகவும் காணப்பட்டால் அவரை அதிகாரத்திலிருந்து நீக்க முடியும். வேத காலத்தின் பிற்பகுதியில், சமூகம் நான்கு வர்ணங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது – பிராமணர்கள் , ஷுத்திரியர்கள், வைசியர்கள் மற்றும் சூத்திரர்கள். இது வர்ண- வியாவஸ்தா என்றும் அழைக்கப்பட்டது . ஆரம்பத்தில்

இது பல்வேறு வகையான செயல்பாடுகளைச் செய்யும் மக்களின் வகைகளைக் குறிக்கிறது, ஆனால் காலப்போக்கில் இந்தப் பிரிவு பரம்பரையாகவும் கடுமையாகவும் மாறியது. ஆசிரியர்கள் பிராமணர்கள் என்றும், ஆளும் வர்க்கத்தினர் ஷுத்திரியர்கள் என்றும், விவசாயிகள், வணிகர்கள் மற்றும் வங்கியாளர்கள் வைசியர்கள் என்றும், கைவினைஞர்கள், கைவினைஞர்கள், தொழிலாளர்கள் சூத்திரர்கள் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். ஒரு தொழிலில் இருந்து இன்னொரு தொழிலுக்குச் செல்வது கடினமாகிவிட்டது. அதே நேரத்தில், பிராமணர்களும் சமூகத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் இடத்தைப் பிடித்தனர். அந்தக் காலத்தின் மற்றொரு முக்கியமான சமூக நிறுவனம் சதுராஷ்டம முறை அல்லது ஆயுட்காலத்தை நான்கு தனித்துவமான நிலைகளாகப் பிரித்தது . அதாவது பிரம்மச்சாரியா (பிரம்மச்சரியம், கல்வி மற்றும் குருவின் ஆசிரமத்தில் ஒழுக்கமான வாழ்க்கை), கிருஹஸ்தம் (குடும்ப வாழ்க்கையின் ஒரு காலம்), வனப்பிரஸ்தம் (படிப்படியாகப் பற்றின்மை மற்றும் சன்யாசம் (உலக வாழ்க்கையிலிருந்து விலகி ஆன்மீகத் தேடலுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட வாழ்க்கை) ஆகியவற்றின் நிலை. இருப்பினும், இந்த நிலைகள் பெண்களுக்கு அல்லது கீழ் வர்ண மக்களுக்குப் பொருந்தாது என்பதை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும் . பெண்கள் சமூகத்தால் மதிக்கப்பட்டனர், சுதந்திரத்தை அனுபவித்தனர், கல்வியைப் பெற முடிந்தது மற்றும் பெரும்பாலும் சுயம்வரம் மூலம் தங்கள் கூட்டாளர்களைத் தேர்ந்தெடுக்க சுதந்திரமாக இருந்தனர் . பர்தா மற்றும் சதி பரவலாக இல்லை . தர்மம், அர்த்தம் மற்றும் காமத்தைத் தேடுவதன் மூலம் மோட்சம் அல்லது முக்தியை அடைவதே வாழ்க்கையின் இறுதி நோக்கமாகும் . எந்த எதிர்பார்ப்பும் அல்லது வருமானமும் இல்லாமல் கர்மா அல்லது கடமையைச் செய்வது

பகவத் கீதையில் பிரசங்கிக்கப்பட்டது. ஆரம்பகால வேத மக்கள் இயற்கையின் சக்திகளை வணங்கினர் மற்றும் அவர்களை கடவுள்களாகவும் தெய்வங்களாகவும் உருவகப்படுத்தினர். இந்திரன், அக்னி, வருணன், மருத் ஆகியோர் அவர்களின் கடவுள்களில் சிலர், உஷா: அதிதி, பிருத்வி. அவர்களின் சில தெய்வங்கள். ரிக் வேதத்தில் குறிப்பிடப்படும் சில சூரிய கடவுள்கள் மற்றும் தெய்வங்கள் சூரியன், சாவித்ரி மற்றும் பூஷை . வேத மந்திரங்களை உச்சரிப்பதோடு யாகம் (யாகம்) செய்யப்பட்டது. கடவுள்களின் ஆசீர்வாதங்களைப் பெற மக்கள் நெய் (தெளிவுபடுத்தப்பட்ட வெண்ணெய்) மற்றும் பிற பொருட்களை நெருப்பில் ஊற்றினர். அக்னி அல்லது நெருப்பு கடவுள்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் இடையில் ஒரு இடைத்தரகராகக் கருதப்பட்டது. வேத மக்கள் ஜனங்களின் நலனுக்காக தனித்தனியாகவும் கூட்டாகவும் பிரார்த்தனை செய்தனர் .

அவர்களின் இடத்தைப் புதிய மும்மூர்த்திகள் பிடித்தனர், அதில் பிரம்மா உச்ச பதவியை அனுபவித்தார், விஷ்ணு பாதுகாவலரானார், சிவன் மும்மூர்த்திகளை நிறைவு செய்தார். மதம் மிகவும் சடங்கு சார்ந்ததாக மாறியது. பிராமணர்களின் ஏகபோக உரிமையாக இருந்த சமஸ்கிருத மந்திரங்கள் அனைத்து மத செயல்பாடுகளிலும் இன்றியமையாத பகுதியாக மாறியது. இது பிராமணர்களை மிகவும் சக்திவாய்ந்தவர்களாகவும் யக்ஞங்கள் விலை உயர்ந்தவர்களாகவும் ஆக்கியது. அவற்றில் பங்கேற்பது மேல் மூன்று வகுப்பினருக்கு மட்டுமே. மன்னர்கள் அஸ்வமேதம், ராஜசூயம் மற்றும் வாஜபேயம் ஆகியவற்றைச் செய்தனர். தங்கள் நிலையை நிலைநாட்ட தியாகம் செய்கிறார்கள் . வேத யுகத்தின் கலாச்சாரத்தின் சில கூறுகள் 3,000 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக நீடித்து இன்றும் இந்திய கலாச்சாரத்தின் ஒரு பகுதியாகத்

தொடர்கின்றன என்பதை அறிவது மிகவும் சுவாரஸ்யமானது. பிந்தைய வேத யுகத்தின் முடிவில் சமூகத்தில் மாற்றங்கள் ஏற்படத் தொடங்கின . முதன்முறையாக மக்கள் பிரபஞ்சத்தின் படைப்பு, மரணத்திற்குப் பின் வாழ்க்கை மற்றும் வாழ்க்கையின் சாராம்சம் போன்ற சில நம்பிக்கைகளைப் பற்றி விவாதிக்கத் தொடங்கினர். இவை உபநிடதங்களில் மிக விரிவாகக் கையாளப்பட்ட கேள்விகள்.

பொருள் வாழ்க்கை மற்றும் பொருளாதாரம்

ஆரியர்கள் முக்கியமாக மேய்ப்பர்கள் மற்றும் விவசாய மக்கள். அவர்கள் பசுக்கள், குதிரைகள், செம்மறி ஆடுகள், வெள்ளாடுகள் மற்றும் நாய்கள் போன்ற விலங்குகளை வீட்டுப் பழக்கப்படுத்தினர். அவர்களின் உணவு எளிமையானது மற்றும் தானியங்கள், பருப்பு வகைகள், பழங்கள், காய்கறிகள், பால் மற்றும் பல்வேறு பால் பொருட்கள் ஆகியவை அடங்கும். அவர்கள் சோமா எனப்படும் சிறப்பு பானத்தையும் உட்கொண்டனர் . சதுரங்கம், தேர் பந்தயம் மற்றும் இது போன்ற நடவடிக்கைகள் அவர்களின் பிரபலமான பொழுதுபோக்கு வடிவங்களாக செயல்பட்டன.

ஆரம்ப காலத்தில், பண பரிவர்த்தனைகளோ அல்லது முறையான வரிகளோ இல்லை. அதற்கு பதிலாக, பாஸி அல்லது தன்னார்வ காணிக்கைகள் பொதுவாக இருந்தன. செல்வம் முதன்மையாக கால்நடைகளின் அடிப்படையில் அளவிடப்பட்டது. காலப்போக்கில், இரும்பின் விரிவான பயன்பாடு அவர்களின் பொருள் வாழ்க்கையில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தது. இரும்பு கோடரிகள் காடுகளை அழிக்க உதவியது, இது கங்கை சமவெளி முழுவதும் விவசாயத்தின் விரிவாக்கத்திற்கு வழிவகுத்தது. இரும்பு கருவிகள் பல்வேறு

கைவினைப்பொருட்கள் மற்றும் தொழில்நுட்பங்களின் வளர்ச்சியை ஊக்குவித்தன, அதே நேரத்தில் இரும்பு ஆயுதங்களும் குதிரைகளும் போர்களை நடத்தி தங்களைத் தற்காத்துக் கொள்ளும் திறனை மேம்படுத்தின.

கைவினைப்பொருட்கள் பெருகியதால், உணவு உற்பத்தி அதிகரித்ததால், மக்கள் தொகை அதிகரித்ததால், திறன்களின் சிறப்பு வெளிப்படத் தொடங்கியது. இது நகரமயமாக்கலுக்கு பங்களித்தது, நகரங்கள், நகரங்கள் மற்றும் இறுதியில் பிராந்திய மாநிலங்களின் வளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்தது. வர்ணம் பூசப்பட்ட சாம்பல் நிறப் பொருட்கள் மற்றும் வடக்கு கருப்பு பாலிஷ் செய்யப்பட்ட பொருட்கள் போன்ற உயர்தர மட்பாண்டங்கள் இந்தக் காலகட்டத்திலிருந்து பல பகுதிகளில் காணப்படுகின்றன. நாணயங்களும் பயன்பாட்டுக்கு வந்தன, மேலும் வர்த்தகம் நிலம் மற்றும் நீர்வழிகள் வழியாக விரிவடைந்து, பொருள் செழிப்பை அதிகரித்தது.

கிமு ஆறாம் நூற்றாண்டில், வட இந்தியாவிலும் மேல் தக்காணத்திலும் பதினாறு முக்கிய பிராந்திய அரசுகள் - மகாஜனபதங்கள் என்று அழைக்கப்பட்டன - தோன்றின. அவற்றில் மிக முக்கியமானவை அங்க, மகத, கோசல, காசி, குரு மற்றும் பஞ்சால.

இந்தியாவில் மத சீர்திருத்தங்கள்

இந்தக் காலம் (கி.மு. 600 முதல் கி.மு. 200 வரை) நாட்டின் அரசியல் ஒற்றுமைக்கு மட்டுமல்ல, கலாச்சார ஒற்றுமைக்கும் முக்கியமானது. பண்டைய இந்தியாவில் இரண்டு மிக முக்கியமான மதங்களான சமண மதம் மற்றும் பௌத்தம் எழுச்சி கண்டன,

அவை இந்திய வாழ்க்கை மற்றும் கலாச்சாரத்தில் நீடித்த தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின. பிராமணர்கள் அதில் முக்கிய பங்கு வகித்ததால், வேத மதம் முன்பு பிராமணியம் என்றும் அழைக்கப்பட்டது. பின்னர் அது இந்து மதம் என்று அழைக்கப்பட்டது. பிராமணர்கள் சடங்கின் முடிவில் பெரிய தொண்டுகளை கோரும் ஒரு சுயநல ஆர்வத்தை வளர்த்துக் கொண்டனர். இது பிராமணியத்தின் செல்வாக்கற்ற தன்மைக்கு வழிவகுத்தது மற்றும் சீர்திருத்தங்களுக்கான தேவை உணரப்பட்டது. தவிர, பிராமணர்களின் மேலாதிக்கத்திற்கான கூற்றுக்கு கூடித்திரியர்களின் எதிர்வினை மற்றும் மேம்பட்ட சமூக அந்தஸ்துக்கான வைசியர்களின் கோரிக்கை போன்ற பிற காரணிகளும் இருந்தன. வேத மதம் மிகவும் சிக்கலானதாகவும் சடங்கு சார்ந்ததாகவும் மாறியது. சத்திரியர்களால் வழிநடத்தப்பட்டு, அதிக தியாகங்களைச் செய்ய முடியாத ஏழை மக்களின் உதவியுடன் மேற்கொள்ளப்பட்ட சீர்திருத்தங்கள், கிமு ஆறாம் நூற்றாண்டில் சமண மதம் மற்றும் புத்த மதத்தின் தோற்றத்திற்கு வழிவகுத்தன. இந்த புதிய மதங்களான சமண மதம் மற்றும் புத்த மதம் ஆகியவை இந்து மதத்தின் மத நம்பிக்கைகள் மற்றும் பல நடைமுறைகளையும் பாதித்தன.

சமண மதம்

ரிஷபதேவர் என்று நம்பப்படுகிறது , இருபத்தி நான்கு தீர்த்தங்கரர்களில் முதல்வரும், கடைசி தீர்த்தங்கரருமான மகாவீரர் சமணக் கோட்பாடுகளை உருவாக்கி இறுதி வடிவத்தை அளித்தார். சமணர்கள் கடுமையான தவம் மற்றும் துறவறத்திற்கு அதிக முக்கியத்துவம் அளித்தனர். மகாவீரர் அவர்களை ஐந்து சபதங்களை எடுக்கச் சொன்னார் - பொய் சொல்லக்கூடாது;

உயிருக்கு தீங்கு விளைவிக்கக்கூடாது; சொத்துக்களை வைத்திருக்கக்கூடாது; திருடக்கூடாது; மற்றும் கற்பு (பிரம்மச்சரியம்) பராமரிக்க வேண்டும். மேலும் அவர் சமணர்களை சரியான நம்பிக்கை, சரியான நடத்தை மற்றும் சரியான அறிவு என்ற மூன்று மடங்கு பாதையைப் பின்பற்றச் சொன்னார். பின்னர், சமணர்கள் ஸ்வேதாம்பரர்கள் (வெள்ளை ஆடை அணிந்தவர்கள்) மற்றும் திகம்பரர்கள் (நிர்வாணமானவர்கள்) என இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டனர். சமண மதத்தைப் பின்பற்றுபவர்களில் பெரும்பாலோர் வணிக சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். மற்றொரு இயக்கம் மகாவீரரின் இளைய சமகாலத்தவரான கௌதம புத்தரால் (கிமு 563 - 483) வழிநடத்தப்பட்டது. அவர் நான்கு உன்னத உண்மைகளைக் கற்பித்தார். அவரது பாதை நடுத்தர பாதை. இந்த உலகில் துக்கம் இருக்கிறது என்றும், ஆசையே அந்தத் துக்கத்திற்குக் காரணம் என்றும், எட்டு மடங்கு பாதையைப் பின்பற்றுவதன் மூலம் அதை வெல்ல முடியும் என்றும் அவர் நம்பினார் (அஷ்டாங்கிகா). மார்கம்). எட்டு மடங்கு பாதை பின்வருவனவற்றை உள்ளடக்கியது:

- (1) சரியான புரிதல்,
- (2) சரியான சிந்தனை,
- (3) சரியான பேச்சு,
- (4) சரியான செயல்,
- (5) சரியான வாழ்வாதாரம்,
- (6) சரியான முயற்சி,

(7) சரியான நினைவாற்றல்

(8) சரியான செறிவு.

அடிப்படையில் இந்த இரண்டு இயக்கங்களும் ஆர்த்தோடாக்ஸ் மற்றும் சடங்கு பிராமண மதத்திற்கு எதிரானவை . சீர்திருத்தவாதிகள் இருவரும் நல்ல ஒழுக்க வாழ்க்கை மற்றும் நெறிமுறைகளின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தினர் . இருவரும் துறவிகளின் வரிசையை நிறுவினர், சமண மதத்தில் ஸ்தானகாக்கள் மற்றும் புத்த மதத்தில் விகாரங்கள் எனப்படும் மடங்களை நிறுவினர். பின்னர், புத்த மதமும் இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது - ஹீனயானம் மற்றும் மகாயானம், அதில் மூன்றில் ஒரு பங்கு வஜ்ராயானம் பின்னர் சேர்க்கப்பட்டது. புத்த மதம் உலகின் மிகப் பெரிய பகுதிக்கு பரவியது - இலங்கை, மியான்மர், கம்போடியா, வியட்நாம், சீனா, ஜப்பான், தாய்லாந்து, கொரியா, மங்கோலியா மற்றும் ஆப்கானிஸ்தான். இன்றும் கூட இந்த நாடுகளில் கணிசமான மக்கள் புத்த மதத்தினர். இந்து மதம் வரலாற்றில் பல மாற்றங்களைச் சந்தித்தது. இது பல்வேறு நம்பிக்கைகள் மற்றும் நடைமுறைகளுடன் தனக்குள்ளேயே பல மதப் பிரிவுகளை உருவாக்கியது. புத்த மதத்தைப் போலவே, இந்து மதத்தின் சில பிரிவுகளும் இந்தியாவுக்கு வெளியே, குறிப்பாக தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் பரவின. பின்னர் இந்து பாரம்பரியம் புத்தரை விஷ்ணுவின் அவதாரங்களில் (அவதாரம்) ஒன்றாக ஏற்றுக்கொண்டது.

பாரசீக படையெடுப்பு மற்றும் இந்திய கலாச்சாரத்தில் அதன் தாக்கம்.

கிமு ஆறாம் நூற்றாண்டின் முதல் பாதியில், வடமேற்கு இந்தியாவில் பல சிறிய பழங்குடி அரசுகள் இருந்தன. இந்த

போரிடும் பழங்குடியினரை ஒன்றிணைக்க எந்த இறையாண்மை சக்தியும் இல்லை. பெர்சியா அல்லது ஈரானின் அச்செமனிட் ஆட்சியாளர்கள் இந்த பிராந்தியத்தின் அரசியல் ஒற்றுமையின்மையை சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். அச்செமனிட் வம்சத்தின் நிறுவனர் சைரஸ் மற்றும் அவரது வாரிசான முதலாம் டேரியஸ் பஞ்சாப் மற்றும் சிந்துவின் சில பகுதிகளை இணைத்தனர். இது அச்செமனிட் பேரரசின் மிகவும் வளமான மற்றும் மக்கள் தொகை கொண்ட பகுதியாக நம்பப்பட்டது. இந்திய குடிமக்களும் அச்செமனிட் இராணுவத்தில் சேர்க்கப்பட்டனர். வடமேற்கு இந்தியாவில் பாரசீக ஆட்சி கிட்டத்தட்ட இரண்டு நூற்றாண்டுகள் நீடித்தது. இந்த காலகட்டத்தில் இரு பகுதிகளுக்கும் இடையே வழக்கமான தொடர்பு இருந்திருக்க வேண்டும் . ஸ்கைலாக்ஸின் கடற்படை பயணம் பெர்சியாவிற்கும் இந்தியாவிற்கும் இடையே வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகத்தை ஊக்குவித்தது. பஞ்சாபில் சில பண்டைய பாரசீக தங்கம் மற்றும் வெள்ளி நாணயங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. வடமேற்கு எல்லையில் உள்ள மலைப்பாதைகள் மிக ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தாலும், டேரியஸ் முதல் முறையாக இந்த கணவாய்கள் வழியாக இந்தியாவிற்குள் நுழைந்ததாகத் தெரிகிறது. பின்னர், அலெக்சாண்டரின் படையின் ஒரு பகுதி அதே பாதையைக் கடந்து சென்றது, அவர் பஞ்சாபை ஆக்கிரமித்தார்.

மௌரியப் பேரரசின் நிர்வாக அமைப்பு பாரசீகத்தின் அச்செமனிட் ஆட்சியாளர்களின் செல்வாக்கால் ஓரளவு பாதிக்கப்பட்டது. சத்ரபா (கவர்னர்) என்ற பாரசீகப் பட்டத்தை இந்திய மாகாண ஆளுநர்கள் நீண்ட காலமாக ஷத்ரபா என்று தொடர்ந்து பயன்படுத்தி வந்ததை இங்கே குறிப்பிடலாம்.

பெர்சியர்களுடனான தொடர்புகளின் கலாச்சார விளைவுகளும் குறிப்பிடத்தக்கவை. பாரசீக எழுத்தாளர்கள் இந்தியாவிற்குள் ஒரு புதிய எழுத்து பாணியைக் கொண்டு வந்தனர். இது கரோஷ்டி என்று அழைக்கப்படுகிறது . இது வலமிருந்து இடமாக எழுதப்பட்ட அராமைக் எழுத்துக்களிலிருந்து பெறப்பட்டது. வடமேற்கு இந்தியாவில் காணப்படும் அசோகரின் பல கல்வெட்டுகள் கரோஷ்டியில் எழுதப்பட்டுள்ளன . இந்த எழுத்து கி.பி மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரை வடமேற்கு இந்தியாவில் தொடர்ந்து பயன்படுத்தப்பட்டது. பாரசீக செல்வாக்கை அசோகன் ஆணைகளின் முகவுரையிலும் காணலாம். மௌரிய கலை மற்றும் கட்டிடக்கலையும் பாரசீக கலையால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டது. மணி வடிவ தலைநகரங்களைக் கொண்ட அசோகரின் ஒற்றைக்கல் தூண் ஆணைகள், பெர்செபோலிஸில் காணப்பட்ட அச்செமனிட் பேரரசர்களின் வெற்றித் தூண்களைப் போன்றவை. சந்திரகுப்த மௌரியரின் அவையில் காணப்பட்ட பாரசீக செல்வாக்கு, பேரரசர் தனது பிறந்தநாளில் எடுத்த சடங்கு முடி குளியல் வடிவத்தில் இருந்தது. இது வழக்கமான பாரசீக பாணியில் இருந்தது. மன்னர் மருத்துவர் அல்லது துறவியிடம் ஆலோசனை கேட்கும் போதெல்லாம், புனித நெருப்பு வைக்கப்பட்ட அறையில் அவர் அமர வேண்டும் என்று அர்த்தசாஸ்திரத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இது பண்டைய ஈரானியர்களின் மதமான ஜோராஸ்ட்ரியனிசத்தின் செல்வாக்கைக் குறிக்கிறது .

கிரேக்க மாசிடோனிய படையெடுப்பும் இந்திய கலாச்சாரத்தில் அதன் தாக்கமும்

கிமு நான்காம் நூற்றாண்டில், கிரேக்கர்களும் பாரசீகர்களும் மேற்கு ஆசியாவின் மீது மேலாதிக்கத்திற்காகப் போராடினர்.

மாசிடோனின் அலெக்சாண்டரின் தலைமையில் அச்செமனிட் பேரரசு இறுதியாக கிரேக்கர்களால் அழிக்கப்பட்டது. அவர் ஆசியா மைனர், ஈராக் மற்றும் ஈரானை வென்றார், பின்னர் இந்தியாவை நோக்கி அணிவகுத்துச் சென்றார். கிரேக்க வரலாற்றாசிரியர் ஹெரோடோடஸின் கூற்றுப்படி, அலெக்சாண்டர் இந்தியாவின் அற்புதமான செல்வத்தால் பெரிதும் ஈர்க்கப்பட்டார். அலெக்சாண்டரின் படையெடுப்புக்கு முந்தைய நாளில், வடமேற்கு இந்தியா பல சிறிய சமஸ்தானங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது. அவர்களிடையே ஒற்றுமை இல்லாதது கிரேக்கர்கள் இந்த சமஸ்தானங்களை ஒன்றன் பின் ஒன்றாகக் கைப்பற்ற உதவியது. இருப்பினும், மகதத்தின் நந்தர்களின் பரந்த படை மற்றும் வலிமை பற்றி கேள்விப்பட்டபோது அலெக்சாண்டரின் படை முன்னேற மறுத்துவிட்டது . அலெக்சாண்டர் திரும்பிச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. மாசிடோனுக்குத் திரும்பும் வழியில் 32 வயதில் பாபிலோனில் இறந்தார். தனது வெற்றிகளை மறுசீரமைக்க அலெக்சாண்டருக்கு நேரமில்லை . கைப்பற்றப்பட்ட பெரும்பாலான மாநிலங்கள் தங்கள் ஆட்சியாளர்களிடம் மீட்டெடுக்கப்பட்டன, அவர்கள் தனது அதிகாரத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்தனர். கிழக்கு ஐரோப்பாவின் சில பகுதிகளையும் மேற்கு ஆசியாவில் ஒரு பெரிய பகுதியையும் உள்ளடக்கிய தனது பிராந்திய உடைமைகளை அவர் மூன்று பகுதிகளாகப் பிரித்து மூன்று கிரேக்க ஆளுநர்களின் கீழ் வைத்தார். தனது பேரரசின் கிழக்குப் பகுதி , தனது எஜமானர் அலெக்சாண்டரின் மரணத்திற்குப் பிறகு தன்னை ஒரு மன்னராக அறிவித்துக் கொண்ட செலூகஸ் நிகேட்டருக்கு வழங்கப்பட்டது .

மாசிடோனியர்களுக்கும் பண்டைய இந்தியர்களுக்கும் இடையிலான தொடர்பு குறுகிய காலத்திற்கு மட்டுமே

இருந்தபோதிலும், அதன் தாக்கம் மிகவும் பரந்த அளவில் இருந்தது. அலெக்சாண்டரின் படையெடுப்பு ஐரோப்பாவை முதன்முறையாக இந்தியாவுடன் நெருங்கிய தொடர்பை ஏற்படுத்தியது, ஏனெனில் இந்தியாவிற்கும் மேற்கு நாடுகளுக்கும் இடையே கடல் மற்றும் நிலம் வழியாக வழிகள் திறக்கப்பட்டன. நெருங்கிய வணிக உறவும் நிறுவப்பட்டது. வணிகர்களும் கைவினைஞர்களும் இந்த வழிகளைப் பின்பற்றினர். துறைமுகங்களைத் தேடி சிந்து நதியின் முகத்துவாரத்திலிருந்து யூப்ரடீஸ் வரையிலான கடல் கடற்கரையை ஆராய அலெக்சாண்டர் தனது நண்பர் நியர்ச்சஸைக் கேட்டார் . கிரேக்க எழுத்தாளர்கள் இந்தப் பகுதியின் பல மதிப்புமிக்க புவியியல் கணக்குகளை நமக்காக விட்டுச் சென்றுள்ளனர். அலெக்சாண்டரின் படையெடுப்பு இந்தப் பகுதியின் போரிடும் பழங்குடியினரை வென்று வடமேற்கு இந்தியாவின் அரசியல் ஒருங்கிணைப்புக்கு வழி வகுத்தது. தனது பிரச்சாரங்கள் மூலம் சந்திரகுப்த மௌரியரின் இந்தப் பகுதியை இணைக்கும் பணியை அலெக்சாண்டர் எளிதாக்கியதாகத் தெரிகிறது. அலெக்சாண்டர் வெளியேறிய சிறிது நேரத்திலேயே, சந்திரகுப்தர் தனது தளபதிகளில் ஒருவரான செலூகஸ் நிகேட்டரை தோற்கடித்து , வடமேற்கு இந்தியா முழுவதையும் ஆப்கானிஸ்தான் வரை தனது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வந்தார். இந்திய சிற்பத்தின் வளர்ச்சியிலும் கிரேக்க கலையின் செல்வாக்கு காணப்படுகிறது. கிரேக்க மற்றும் இந்திய பாணியின் கலவையானது காந்தார கலைப் பள்ளியை உருவாக்கியது. இந்தியர்கள் கிரேக்கர்களிடமிருந்து நன்கு வடிவமைக்கப்பட்ட மற்றும் அழகாக வடிவமைக்கப்பட்ட தங்கம் மற்றும் வெள்ளி நாணயங்களைச் செய்யும் கலையையும் கற்றுக்கொண்டனர்.

கிரேக்கர்கள் இந்திய ஜோதிடத்திலும் ஓரளவு செல்வாக்கு செலுத்தினர்.

அக்கால வடக்கு மற்றும் வடமேற்கு இந்தியாவின் சமூக மற்றும் பொருளாதார நிலை பற்றிய பல மதிப்புமிக்க தகவல்கள், அரியன், அட்மிரல் நியர்கஸ் மற்றும் மெகஸ்தனிஸ் ஆகியோரால் விட்டுச் செல்லப்பட்ட கிரேக்கக் கணக்குகளிலிருந்து அறியப்படுகின்றன . அவை பல கைவினைகளின் வளர்ந்த நிலை, வெளி உலகத்துடன் ஒரு விறுவிறுப்பான வர்த்தகத்தின் இருப்பு மற்றும் நாட்டின் பொதுவான வளமான நிலை பற்றி நமக்குச் சொல்கின்றன. இந்தியாவில் தச்சத் தொழிலை ஒரு செழிப்பான வர்த்தகமாகப் பற்றிய இந்தக் கணக்குகளிலும் நிறைய கூறப்பட்டுள்ளது. நியர்கஸின் கீழ் இந்தியாவின் மேற்கு கடற்கரையில் அலெக்சாண்டர் அனுப்பிய கடற்படை இந்தியாவில் கட்டப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. அலெக்சாண்டரின் சாகசம் மேற்குலகம் இந்திய வாழ்க்கை மற்றும் சிந்தனை பற்றி ஏதாவது அறிய உதவியது. ரோமானியப் பேரரசில் ஊடுருவிய இந்திய தத்துவம் மற்றும் மதத்தின் கருத்துக்கள் மற்றும் கருத்துக்கள் அலெக்சாண்டர் திறந்த கால்வாய் வழியாகப் பாய்ந்ததாகக் கூறப்படுகிறது . கிரேக்க எழுத்தாளர்கள் அலெக்சாண்டரின் பிரச்சாரத்தின் தேதியிட்ட பதிவுகளை விட்டுச் சென்றதால், பண்டைய இந்திய வரலாற்றின் காலவரிசையை வடிவமைக்க இது எங்களுக்கு பெரிதும் உதவியது. அலெக்சாண்டரின் படையெடுப்பின் தேதி - கிமு 326, இந்தியாவில் வரலாற்று நிகழ்வுகளின் வரிசையை ஒழுங்கமைப்பதற்கான ஒரு திட்டவட்டமான 'குறிப்பாணை' வழங்குகிறது.

அசோகர் : இந்திய கலாச்சாரத்தின் உச்சத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறார்.

இந்திய வரலாற்றில் அசோகர் ஒரு தனித்துவமான இடத்தைப் பிடித்துள்ளார். உலகளாவிய அமைதி, அகிம்சை மற்றும் மத நல்லிணக்கம் ஆகிய அவரது கொள்கைகள் உலக மன்னர்களிடையே வேறு எந்த இணைகளையும் காணவில்லை. வெற்றிகரமான அரசாட்சியை இலட்சியவாதம் மற்றும் தத்துவத்துடன் இணைத்த ஒரு மன்னராக அசோகர் தனித்து நிற்கிறார். மற்ற ஆட்சியாளர்களைப் போலவே, அசோகரும் தனது ஆட்சியை போருடன் தொடங்கினார் - கலிங்கத்தை கைப்பற்றுதல். இருப்பினும், இந்தப் போரில் உயிருக்கும் சொத்துக்கும் ஏற்பட்ட எண்ணமற்ற அழிவு அவரை மிகவும் சிதைத்து, மீண்டும் எந்தப் போரையும் நடத்த மாட்டேன் என்று சபதம் செய்தார். அதற்கு பதிலாக அவர் தர்ம விஜயக் கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டார், அது தர்மத்தின் மூலம் வெற்றி பெறுவது. தனது பதின்மூன்றாவது பெரிய பாறை ஆணையில், உண்மையான வெற்றி என்பது பக்தி மற்றும் நல்லொழுக்கத்தால் என்று அசோகர் கூறுகிறார். இராணுவ வலிமையே அதிகாரத்தின் அளவுகோலாக இருந்த ஒரு காலத்தில் வாழ்ந்த ஒரு மன்னரால் எடுக்கப்பட்ட அத்தகைய முடிவு , வரலாற்றில் அவருக்கு ஒரு தனித்துவமான இடத்தைப் பெற்றுத் தந்தது. அசோகர் ஒரு உண்மையான மனிதநேயவாதி. அவரது கொள்கைகள் அவரது மக்களின் நலனை நோக்கியவை. அவரது தர்மம் சமூகப் பொறுப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டது. பிராமணர்கள் மற்றும் ஊழியர்களை மதிப்பது, பெரியவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிதல், உயிரினங்களைக் கொல்வதைத் தவிர்ப்பது ஆகியவற்றிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதோடு, தம்மம் மக்களை மத நல்லிணக்கத்தில் வாழச் சொன்னது. இது அனைத்து

பிரிவுகளின் நல்ல அம்சங்களையும் தன்னுள் இணைத்தது. அசோகர் ஒரு சகிப்புத்தன்மை கொண்ட மன்னராக நிரூபித்தார், அவர் ஒரு பௌத்தராக இருந்தபோதிலும், தனது தனிப்பட்ட மதத்தை தனது குடிமக்கள் மீது ஒருபோதும் திணிக்க முயற்சிக்கவில்லை. தனது பன்னிரண்டாவது பெரிய பாறை ஆணையில், மற்ற பிரிவுகளை மதிப்பதில் ஒருவரின் சொந்த பிரிவின் மரியாதை உள்ளது என்று அவர் கூறுகிறார் . ஒரு ராஜாவாக, அசோகர் தனக்கென ஒரு உயர்ந்த இலட்சியத்தை வகுத்தார். அவர் தன்னை ஒரு தந்தையாகவும், குடிமக்களை தனது குழந்தைகளாகவும் பார்த்தார். கல் தூண்கள் மற்றும் பாறை மேற்பரப்புகளில் பொறிப்பதன் மூலம் அவர் தனது எண்ணங்களையும் தத்துவத்தையும் தனது மக்களுக்குத் தெரிவித்தார். இந்த ஆணைகள் மௌரிய கட்டிடக்கலை மற்றும் பொறியியல் திறன்களின் குறிப்பிடத்தக்க எடுத்துக்காட்டுகள். அவை அவரது காலத்தின் வாழும் நினைவுச்சின்னங்கள். விலையுயர்ந்த சடங்குகளின் வீண்செலவை சுட்டிக்காட்டி அசோகர் தனது குடிமக்களுக்கு கல்வி கற்பிக்க முயன்றார். அவர் மக்களை அஹிம்சையைப் பின்பற்றச் சொன்னார். அவரே அரச வேட்டை மற்றும் இன்ப சுற்றுப்பயணங்களின் நடைமுறைகளைக் கைவிட்டு, அதற்கு பதிலாக தம்மத்தின் முன்னேற்றத்திற்காக தம்ம யத்தஸ் சுற்றுப்பயணங்களைத் தொடங்கினார், தனது பேரரசுக்கு ஒரு பொதுவான தம்மம், ஒரு பொதுவான மொழி மற்றும் நடைமுறையில் ஒரு எழுத்து (பிராமி) ஆகியவற்றைக் கொடுத்து மேலும் அரசியல் ஒற்றுமையைக் கொண்டு வந்தார். புத்த யுகத்திலிருந்தே இந்தியா ஒரு மதச்சார்பற்ற நாடாக இருந்து வருகிறது. அவரே ஒரு பௌத்தராக மாறிய போதிலும், அதை மற்றவர்கள் மீது திணிக்கவில்லை, மாறாக சகிப்புத்தன்மை

கொண்ட மதக் கொள்கையைப் பின்பற்றினார். பௌத்தர் அல்லாதவர்களுக்கும் பௌத்த எதிர்ப்புத் தெரிவிப்பவர்களுக்கும் அவர் பரிசுகளையும் மானியங்களையும் வழங்கினார். உலகின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கு இடையே அமைதிச் செய்தியைப் பரப்ப அவர் எடுத்த நடவடிக்கைகளிலும் அசோகரின் புகழ் தங்கியுள்ளது. கிரேக்க ராஜ்ஜியங்களுக்கும் மேற்கத்திய நாடுகளுக்கும் அவர் தூதர்களை அனுப்பினார். இந்திய கலாச்சாரம் தொலைதூர நாடுகளுக்குப் பரவியது. ஒரு பௌத்த மரபின் படி, அசோகர் இலங்கை மற்றும் மத்திய ஆசியா போன்ற பகுதிகளுக்கு பௌத்தப் பணிகளை அனுப்பினார். பௌத்தம் உலகின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கும் பரவியது, இன்று இந்தியாவில் அது ஒரு பெரிய சக்தியாக இல்லாவிட்டாலும், இலங்கை மற்றும் தூர கிழக்கு நாடுகளில் அது தொடர்ந்து பிரபலமாக உள்ளது. வேத காலத்தில் தோன்றிய சாதி அமைப்பு என்று பிரபலமாக அறியப்பட்ட வர்ண அமைப்பு இப்போது நன்கு நிறுவப்பட்டு படிப்படியாக இந்தியா முழுவதும் சமூக அமைப்பின் ஆதிக்க வடிவமாக மாறியது. புதிய மதங்கள் மற்றும் தத்துவங்களுடன் நகரங்கள், கைவினைப்பொருட்கள் மற்றும் வர்த்தகத்தின் வளர்ச்சி நமது நாட்டில் கலாச்சார ஒற்றுமையின் செயல்முறையை மேம்படுத்தியது. அசோகர் முழு நாட்டையும் ஒரே பேரரசின் கீழ் ஒன்றிணைத்து, போரை அரசுக் கொள்கையாகப் பயன்படுத்துவதை கைவிட்டார். மறுபுறம், அனைத்து உயிரினங்களுக்கும் தான் செலுத்த வேண்டிய கடனை அடைக்க பாடுபடுவதாக அவர் கூறுகிறார்.

கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை: மௌரிய தொடக்கங்கள்

கலை மற்றும் கட்டிடக்கலைக்கு மெளரியர்களின் பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தக்கது. புத்தரின் வாழ்க்கையின் பல்வேறு நிகழ்வுகளை நினைவுகூரும் வகையில் அசோகர் 84,000 ஸ்தூபிகளைக் கட்டியதாக அறியப்படுகிறது. மெகஸ்தனீஸின் கூற்றுப்படி, பாடலிபுத்திரத்தின் மகத்துவம் பாரசீக நகரங்களைப் போன்றது. அசோகரின் ஆணைகளின் உச்சியில் தலைநகரங்களைக் கொண்ட மெருகூட்டப்பட்ட மணற்கற்களால் ஆன ஒற்றைத் தூண்களால் ஆன கல் தூண்களில் அசோகரின் ஆணைகளைப் பொறித்திருந்தனர். அனைத்து அசோகரின் ஆணைகளிலும் சிறப்பாகப் பாதுகாக்கப்பட்ட இடம் லௌரியாவில் உள்ளது. நந்தன்கர் (பீகார்). இந்த முப்பத்திரண்டு அடி உயரமுள்ள தூணின் உச்சியில் கிட்டத்தட்ட ஐம்பது டன் எடையுள்ள அமர்ந்த சிங்கத் தலைமுடி வைக்கப்பட்டுள்ளது, இது பாராட்டத்தக்க ஒரு பொறியியல் சாதனையாகும். ராம்புராவிலிருந்து வந்த காளைத் தலைமுடி மௌரிய சிற்பத்தின் மற்றொரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. மிகவும் பிரபலமான தலைநகரம் சாரநாத்தில் உள்ளது , இது நான்கு சிங்கங்களையும் தர்மசக்கரத்தையும் காட்டுகிறது . இது இந்தியக் குடியரசின் தேசிய சின்னமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதால் நீங்கள் இதை நன்கு அறிந்திருக்க வேண்டும். தூண்களைத் தவிர, சில மௌரிய உருவங்களும் வெளிச்சத்திற்கு வந்துள்ளன. இவற்றில் மிகவும் பிரபலமானது திதர்கஞ்சிலிருந்து வந்த யக்ஷி . இந்த உருவங்களின் அழகு அவற்றின் வேலைப்பாட்டின் துல்லியத்திலும், அவை ஒரே கல்லில் செய்யப்பட்டதாகத் தோன்றுவதிலும் உள்ளது. தூண்களைப் போலவே, இந்த உருவங்களும் ஒரு தனித்துவமான மேற்பரப்பு பளபளப்புடன் (இப்போது மௌரிய பாலிஷ் என்று அழைக்கப்படுகிறது) மெருகூட்டப்பட்டுள்ளன. இத்தனை நூற்றாண்டுகள் கடந்தும்

இந்த பளபளப்பு அதன் பிரகாசத்தை இழக்கவில்லை என்பதை அறிந்து நீங்கள் ஆச்சரியப்படுவீர்கள். கிட்டத்தட்ட அனைத்து கல்வெட்டுகளிலும் பயன்படுத்தப்பட்ட மொழி மற்றும் நாட்டின் பொது மொழியாக மாறிய பிராகிருதம் தவிர, பிராமி எழுத்துக்களில் பழமையான இந்திய எழுத்துக்கள் மௌரிய கட்டிடக்கலையின் மற்றொரு குறிப்பிடத்தக்க அம்சம் பாறை குகைகள் ஆகும். லோமாஷ் ரிஷி (அதன் ஈர்க்கக்கூடிய நுழைவாயிலுடன்) மற்றும் சுதாமா குகைகள் அத்தகைய கட்டிடக்கலைக்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகும். திடமான பாறையிலிருந்து வெட்டப்பட்ட இந்த குகைகள் அசோகரால் பௌத்தம் அல்லாத துறவிகளுக்கு வழங்கப்பட்டன. இந்த குகைகள் பாறை குகை கட்டிடக்கலையின் தொடக்கத்தைக் குறிக்கின்றன, இது பிற்கால ஆட்சியாளர்களாலும் ஆதரிக்கப்பட்டது . அவரது பாறை ஆணைகளும் உள்ளூர் மொழியிலும் உள்ளூர் எழுத்துக்களிலும் பொறிக்கப்பட்டன.

மௌரிய கலாச்சாரம்

அஞ்சல் – மௌரிய கலாச்சார வளர்ச்சிகள்

கிரேக்கர்கள், ஷாகர்கள் , பார்த்தியர்கள் மற்றும் குஷானர்கள் வெளிநாட்டினராக இருந்தபோதிலும், அவர்கள் மெதுவாக உள்ளூர் மக்களிடையே உள்வாங்கப்பட்டனர். அவர்கள் போர்வீரர்கள் என்பதால், சட்டத்தை வகுத்தவர்கள் அவர்களுக்கு ஷத்திரியர்கள் என்ற அந்தஸ்தை வழங்கினர். இந்திய சமூகத்தில் இவ்வளவு பெரிய அளவிலான வெளிநாட்டினர் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டது மௌரியர்களுக்குப் பிந்தைய காலங்களில் மட்டுமே என்பதை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். கிமு 200 முதல் கிபி 3 ஆம் நூற்றாண்டு வரை பொருளாதார மற்றும் அரசியல் வாழ்க்கையில் ஆழமான மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன என்றும்,

நமது நாட்டின் கலாச்சார வாழ்க்கையின் பல்வேறு அம்சங்களில்
 அதாவது மதம், கலை மற்றும் அறிவியல் மற்றும்
 தொழில்நுட்பத்தில் முக்கிய முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டன என்றும்
 நாம் கூறலாம். பல்வேறு கைவினைப்பொருட்கள் தோன்றுவதைத்
 தவிர, நிலம் மற்றும் கடல் வழியாக வெளிநாட்டு வர்த்தகத்தில்
 குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது. பல வெளிநாட்டு
 ஆட்சியாளர்கள் வைணவ மதத்தை ஏற்றுக்கொண்டனர்.
 பெஸ்நகர் தூண் கல்வெட்டில் , ஹெலியோடோரஸ் (இந்தோ-
 கிரேக்க மன்னர் ஆண்டியால்கிடாஸின் கிரேக்க தூதர்) தன்னை
 ஒரு பாகவதராக அதாவது விஷ்ணுவை வணங்குபவராக
 விவரிக்கிறார். இதேபோல் கனிஷ்கரின் சில நாணயங்களில்
 சிவனின் உருவமும் காட்டப்படுகிறது. குஷாண ஆட்சியாளர்களில்
 ஒருவர் வாசுதேவர் என்று அழைக்கப்பட்டார் என்பது உங்களுக்கு
 நினைவிருக்கும், இது அவரது வைணவ நம்பிக்கையை
 தெளிவாகக் குறிக்கிறது. கனிஷ்கர் ஆட்சிக்கு வந்த ஆண்டுடன்
 இணைக்கப்பட்ட முக்கியத்துவம் உங்களுக்குத் தெரியுமா,
 அதாவது கி.பி 78. சரி, இது சக சகாப்தத்தின் தொடக்கத்தைக்
 குறிக்கிறது. வெவ்வேறு வெளிநாட்டு இனக்குழுக்களுக்கும்
 இந்தியர்களுக்கும் இடையிலான தொடர்பு, அவர்கள் ஏதாவது ஒரு
 இந்திய மதத்தைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் முக்கிய பங்கு வகித்தது. சில
 வெளிநாட்டு ஆட்சியாளர்களும் புத்த மதத்திற்குத் திரும்பினர்,
 ஏனெனில் இது சாதி அமைப்பில் பொருந்துவதில் சிக்கல்களை
 உருவாக்கவில்லை. மெனாண்டர் புத்த மதத்திற்கு மாறினார்.
 கனிஷ்கரும் இந்த மதத்திற்கு அவர் செய்த சேவைகளுக்காக
 நினைவுகூரப்படுகிறார். இருப்பினும், புத்த மதத்தின் இந்த
 அதிகரித்து வரும் புகழ் மதத்தில் ஒரு பெரிய மாற்றத்தைக்
 கொண்டு வந்தது. அதன் அசல் வடிவத்தில் புத்த மதம்

வெளிநாட்டினருக்கு மிகவும் சுருக்கமாக இருந்தது. எனவே அவர்கள் தங்கள் மத ஆசைகளை பூர்த்தி செய்யக்கூடிய ஒரு எளிய வடிவத்தை ஆதரித்தனர். அதே நேரத்தில் பௌத்தம் இரண்டு பள்ளிகளாகப் பிரிந்தது: மகாயானம் அல்லது பெரிய சக்கரம் மற்றும் ஹீனயானம் அல்லது சிறிய சக்கரம். முன்னவர்கள் உருவ வழிபாடு, சடங்குகள் மற்றும் போதிசத்துவர்கள் (புத்தரின் அவதாரங்கள்) ஆகியவற்றில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர், பின்னவர்கள் முந்தைய பௌத்தத்தின் நடைமுறைகளைத் தொடர்ந்தனர்.

கலை மற்றும் சிற்பம்

மத்திய ஆசிய படையெடுப்புகள் இந்திய கலை மற்றும் சிற்பக்கலையின் மேலும் வளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்தன. மேற்கத்திய உலகத்துடனான நெருங்கிய தொடர்புகள் இந்திய கலையில் பல புதிய வடிவங்களை அறிமுகப்படுத்தின. காந்தார கலைப் பள்ளியின் வளர்ச்சியே மிக முக்கியமான வளர்ச்சியாகும். இந்தப் பள்ளி கிரேக்க மற்றும் ரோமானிய கலை வடிவங்களிலிருந்து அம்சங்களைக் கடன் வாங்கியது. குஷான் காலத்தைச் சேர்ந்த புத்தரின் பல படங்கள் அப்பல்லோனியன் முகங்களைக் கொண்டுள்ளன, அவற்றின் தலைமுடி கிரேக்கோ-ரோமன் பாணியில் உள்ளது மற்றும் அவற்றின் திரைச்சீலைகள் ரோமானிய டோகா பாணியில் அமைக்கப்பட்டன. வெவ்வேறு பள்ளிகளில் பயிற்சி பெற்ற பல்வேறு நாடுகளைச் சேர்ந்த பல கைவினைஞர்கள் குஷான் ஆட்சியின் கீழ் ஒன்று சேர்ந்ததால் கலை அம்சங்களின் இந்த ஒருங்கிணைப்பு ஏற்பட்டிருக்கலாம். பூர்வீக கலைப் பள்ளியின் மையமாக இருந்த மதுராவும் படையெடுப்புகளால் பாதிக்கப்பட்டது. இங்கிருந்து டெரகோட்டா மற்றும் சிவப்பு மணற்கற்களால் ஆன பல

படங்கள், திட்டவட்டமான சக-குஷான் செல்வாக்கைக் கொண்டுள்ளன, அவை தப்பிப்பிழைத்துள்ளன. மிகவும் பிரபலமானது மதுராவைச் சேர்ந்த கனிஷ்கரின் தலையில்லாத சிலை. முந்தைய பௌத்தர்கள் புத்தரை சித்தரிக்க சின்னங்களை மட்டுமே பயன்படுத்தியிருந்தாலும், மதுரா பள்ளி புத்தரின் முகங்களையும் உருவங்களையும் உருவாக்கிய முதல் பள்ளியாக மாறியது. ஜாதகங்கள் போன்ற நாட்டுப்புறக் கதைகள் பாறை முகங்களில் நீண்ட பலகைகளில் வரையப்பட்டன. அதிக எண்ணிக்கையில் செய்யப்பட்ட புத்தரின் உருவங்களைத் தவிர, மகாவீரரின் சிலைகளும் உருவாக்கப்பட்டன.

தக்காணம் மற்றும் தென்னிந்தியா

தக்காணத்தில் சாதவாகனர்கள் மௌரியர்களின் கீழ் ஒரு முக்கிய பதவியை வகித்தனர் . அசோகரின் மரணத்திற்குப் பிறகு, அவர்கள் முழுமையான சுதந்திரத்தை ஏற்றுக்கொண்டனர். அவர்கள் மிகவும் சக்திவாய்ந்தவர்களாக மாறி, கோதாவரி நதிக்கரையில் உள்ள பைதான் அல்லது பிரதிஸ்தானை தங்கள் தலைநகராகக் கொண்டனர். சாதவாகனர்கள் விரைவில் வெளிநாட்டு சத்ரபர்களுடன், குறிப்பாக ஷாகர்களுடன் மோதலில் ஈடுபட்டனர். அது கௌதமிபுத்திரர் மற்றும் அவரது மகன் வசிஷ்டிபுத்திரரின் கீழ் இருந்தது . சாதவாகனர்கள் மிகவும் சக்திவாய்ந்தவர்களாக மாறினர் என்று சத்கர்ணி கூறினார். அவர்கள் தங்கள் ராஜ்யத்தை விரிவுபடுத்தினர், காடுகளை அழித்தார்கள், சாலைகளை அமைத்தார்கள், தங்கள் மாநிலத்தை சிறப்பாக நிர்வகித்தனர். புதிய நகரங்கள் தோன்றின, பெர்சியா, ஈராக் மற்றும் கம்போடியா போன்ற தொலைதூர நாடுகளுடன் வர்த்தகம் மேற்கொள்ளப்பட்டது .

கலிங்கத்தின் காரவேலன்

மௌரியர்களுக்குப் பிறகு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிலைக்கு உயர்ந்த மற்றொரு ராஜ்ஜியம் கலிங்கம். கலிங்கம் நவீன ஒரிசா மற்றும் வடக்கு ஆந்திராவின் சில பகுதிகளை உள்ளடக்கியது. அதன் மிக முக்கியமான ஆட்சியாளர் காரவேலா . உதய்கிரி மலைகளில் உள்ள ஒரு சமண குகையில் உள்ள ஹாதிசூயம் பா கல்வெட்டு அவரது ஆட்சியைப் பற்றிய விரிவான விவரங்களை நமக்குத் தரும், ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக அதை எளிதில் புரிந்துகொள்ள முடியாது. அவர் ஒரு சிறந்த நிர்வாகியாகவும், துணிச்சலான போர்வீரராகவும் இருந்தார் என்பது நிச்சயமாக அறியப்படுகிறது . சாலைகள் மற்றும் தோட்டங்கள் கட்டுவது போன்ற பக்தி மற்றும் பொதுப் பயன்பாட்டுப் பணிகளை அவர் மேற்கொண்டார்.

தென்னிந்தியா

கிருஷ்ணா மற்றும் துங்கபத்ரா நதிகளுக்கு தெற்கே அமைந்துள்ள பகுதி தென்னிந்தியா என்று அழைக்கப்படுகிறது. இது சோழர்கள், சேரர்கள் மற்றும் பாண்டியர்கள் ஒருவருக்கொருவர் தொடர்ந்து போரிட்டுக் கொண்டிருந்த பகுதியாகும். ஆதாரங்கள் இந்த ராஜ்ஜியங்கள் மற்றும் மக்களின் வாழ்க்கை பற்றிய தகவல்களின் முக்கிய ஆதாரம் சங்க இலக்கியமாகும். அதனால்தான் கிமு முதல் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலிருந்து கிபி இரண்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதி வரையிலான இந்தக் காலம் தென்னிந்திய வரலாற்றின் சங்க காலம் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

சோழர்கள்

இந்த ராஜ்ஜியத்தின் மிக முக்கியமான ஆட்சியாளராக கரிகாலர் இருந்தார். சேரர்கள் மற்றும் பாண்டேக்களின் ஒருங்கிணைந்த படைகளை அவர் தோற்கடித்தார் . இலங்கையின் படையெடுப்பைத் தடுக்க அவர் வெற்றி பெற்றார். கரிகாலர் பல நலத்திட்ட உதவிகளைச் செய்ததாகக் கூறப்படுகிறது. காவிரி நதியிலிருந்து வரும் தண்ணீரை பாசன நோக்கங்களுக்காகப் பயன்படுத்துவதற்காக அவர் மே கால்வாய்களைத் தோண்டினார். கரிகாலர் இலக்கியம் மற்றும் கலைப் படைப்புகளை ஆதரித்தார் . அவர் வேத மதத்தைப் பின்பற்றுபவர்.

பேண்டேஸ்

பாண்டிய சாம்ராஜ்யம் ஒரு பெண் அரசியால் நிறுவப்பட்டது. அவர் ஒரு பெரிய படையை பராமரித்தார். அவர் வர்த்தகத்தையும் ஊக்குவித்தார், கலை மற்றும் இலக்கியத்தையும் ஆதரித்தார் . வாழ்க்கை மற்றும் கலாச்சாரம் இந்தக் காலகட்டத்தில் மக்கள் எளிமையான வாழ்க்கையை வாழ்ந்தனர். அவர்கள் இசை, நடனம் மற்றும் கவிதைகளை விரும்பினர். டிரம்ஸ், புல்லாங்குழல், குழாய்கள் போன்ற பல இசைக்கருவிகள் பிரபலமாக இருந்தன. பெரும்பாலான மக்கள் பள்ளத்தாக்குகளில் வாழ்ந்தனர், அவர்களில் பெரும்பாலோர் விவசாயிகள். மற்றவர்கள் மேய்ப்பர்கள். முக்கியமாக நகரங்களில் வாழ்ந்த கைவினைஞர்கள் மற்றும் கைவினைஞர்களும் இருந்தனர். குறிப்பாக கடலோரப் பகுதிகளில் வணிகர்கள் இருந்தனர், மேலும் வர்த்தகம் கடல் வழியாக மேற்கொள்ளப்பட்டது .

சமூகம்

கிரேக்கர்கள், குஷானர்கள் , ஷகர்கள் மற்றும் பார்த்தியர்கள் யவனர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர் . அவர்கள் விரைவில் இந்திய சமூகத்துடன் இணைந்து இந்தியப் பெயர்களை ஏற்றுக்கொண்டு கலப்புத் திருமணம் செய்து கொண்டனர். அவர்களின் நாணயங்களில் கூட விஷ்ணு, விநாயகர் மற்றும் மகேசர் போன்ற இந்தியக் கடவுள்களின் உருவங்கள் பொறிக்கத் தொடங்கின. அவர்கள் இந்திய சமூகத்திற்கு எளிதில் தகவமைத்துக் கொண்டதால், வெளிநாட்டு ஆட்சியாளர்கள் பௌத்தத்தை ஆதரித்தனர் என்பதை விளக்க முடியும் .

ஹர்ஷவர்தனனின் காலம்

மன்னர் ஹர்ஷவர்தன முடிவு செய்தார். அதற்காக அவர் தனது வாழ்க்கையின் ஆறு முக்கியமான ஆண்டுகளை அர்ப்பணித்தார். சீனப் பயணியான ஹியூன் சாங் மற்றும் அவரது அரசவைக் கவிஞரான பானா பட் ஆகியோர் ஹர்ஷரின் ஆட்சியைப் பற்றிய விரிவான விவரங்களைத் தந்துள்ளனர். ஹியூன் டாங்கின் கூற்றுப்படி, மன்னர் ஹர்ஷவர்தன ஒரு திறமையான அரசாங்கத்தைக் கொண்டிருந்தார். குடும்பங்கள் பதிவு செய்யப்படவில்லை என்றும், கட்டாய உழைப்பு இல்லை என்றும் அவர் மேலும் நமக்குச் சொல்கிறார் .

ஹர்ஷரின் மத நடவடிக்கைகள்

ஹர்ஷர் பல மருத்துவமனைகளையும் ஓய்வு இல்லங்களையும் கட்டினார் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா? அவர் பல மதங்களுக்கு, குறிப்பாக புத்த மதம் மற்றும் இந்து மதத்திற்கு மானியங்களையும் வழங்கினார். பிற்காலத்தில் ஹர்ஷர் புத்த மதத்தின் மீது அதிக நாட்டம் கொண்டார். ஹர்ஷரின்

இலக்கிய நடவடிக்கைகளில் சில முக்கியமான நாடகங்கள் இருந்தன, எ.கா. நாகானந்த ரத்னாவளி மற்றும் பிரியதர்சிதா . அவர் தன்னைச் சுற்றி கற்றறிந்த மனிதர்களைச் சேகரித்தார், இது ஹியூன் சாங் மற்றும் பாணா பட் ஆகியோரின் அறிக்கையிலிருந்து தெளிவாகிறது . பாணா ஹர்ஷரின் புகழ்பெற்ற வாழ்க்கை வரலாற்றை, ஹர்ஷசரிதா மற்றும் காதம்பரி என்ற இலக்கியப் படைப்பையும் எழுதினார்.

தக்காண மற்றும் தென் பகுதிகளின் இராச்சியங்கள்:

நீண்ட காலமாக தக்காணத்தை ஆட்சி செய்த சாதவாகனர்களைப் பற்றி நீங்கள் படித்திருப்பீர்கள் . அவர்களின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு, பல சிறிய ராஜ்ஜியங்கள் தக்காணத்தில் தோன்றின. அவற்றில் முதலாவது வாகாடகர்களின் ராஜ்ஜியமாகும் , அவர்கள் ஒரு வலுவான அரசை உருவாக்க முயன்றனர், ஆனால் அவர்கள் நீண்ட காலம் நீடிக்கவில்லை. வாகாடகர்களுக்குப் பிறகு வாதாபி மற்றும் கல்யாணி சாளுக்கியர்கள் வந்தனர் . புலிகேசி சாளுக்கிய வம்சத்தின் சக்திவாய்ந்த ஆட்சியாளராக இருந்தார் . சாளுக்கியர்கள் (வடக்கு நோக்கி) ராஷ்டிரசூதர்களுடனும் (தெற்கே) பல்லவர்களுடனும் தொடர்ந்து போரிட்டனர் . கி.பி 753 இல் ராஷ்டிரசூதர்கள் அவர்களைத் தோற்கடித்தபோது சாளுக்கிய ஆட்சி முடிவுக்கு வந்தது . வாதாபியின் தலைநகரம் ஒரு வளமான நகரமாக இருந்தது. அரேபியா, ஈரான் மற்றும் மேற்கில் செங்கடல் துறைமுகத்துடனும், தென்கிழக்கு ஆசியாவுடனும் வர்த்தக உறவுகள் இருந்தன. இரண்டாம் புலிகேசி பாரசீக மன்னர் இரண்டாம் குஸ்ராவ்விடம் ஒரு தூதரை அனுப்பினார். சாளுக்கியர்கள் கலை மற்றும் மதத்தை ஆதரித்தனர் . அவர்கள் டெக்கான் மலைகளில் கோயில்களையும் குகைக்

கோயில்களையும் கட்டுகிறார்கள். எல்லோரா குகைகளின் பல சிற்பங்கள் இந்த நேரத்தில் சாளுக்கியர்கள் மற்றும் ராஷ்டிரசூதர்களின் ஆதரவின் கீழ் உருவாக்கப்பட்டன .

குப்தர் காலத்தில் கலாச்சார வளர்ச்சி

பண்டைய இந்திய வரலாற்றின் கடைசி கட்டம் கி.பி நான்காம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தொடங்கி கி.பி 8 ஆம் நூற்றாண்டில் முடிகிறது. குப்தர்கள் ஒரு வலுவான மற்றும் சக்திவாய்ந்த ராஜ்யத்தை உருவாக்கினர், மேலும் அவர்களால் வழங்கப்பட்ட அரசியல் ஒற்றுமை மற்றும் அரசின் ஆதரவின் கீழ், கலாச்சார நடவடிக்கைகள் பன்மடங்கு அதிகரித்தன. கிரேக்க படையெடுப்பைத் தொடர்ந்து, இந்தியாவில் பல்வேறு கலை வடிவங்கள் கிரேக்கோ-ரோமானிய பாணிகளால் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் பாதிக்கப்பட்டன என்பதை நீங்கள் நினைவில் வைத்திருப்பீர்கள். இந்த கலை முக்கியமாக புத்தர் அல்லது பௌத்த சிந்தனையை சித்தரித்தது. ஆனால் குப்தர் காலத்தில் கலை மிகவும் படைப்பாற்றல் மிக்கதாக மாறியது, மேலும் இந்து கடவுள்களும் தெய்வங்களும் சித்தரிக்கப்பட்டன. அந்தக் காலத்தின் கலை சாதனை நுட்பமான வேலைப்பாடு மற்றும் பல்வேறு வகையான குப்தர் நாணயங்களில் காட்டப்பட்டுள்ள பல்வேறு வடிவமைப்புகளில் வெளிப்படுகிறது. பின்பற்றப்பட்ட பொதுவான திட்டம், நாணயத்தின் ஒரு பக்கத்தில் அல்லது பொருத்தமான தெய்வத்தின் உருவப்படத்தைக் காண்பிப்பதாகும்.

மறுபுறம் அதனுடன் தொடர்புடைய சின்னங்கள். அரசர் பல நிலைகளில் புலி அல்லது சிங்கத்தை சுடுவது, உயர்ந்த முதுகு கொண்ட சோபாவில் அமர்ந்திருக்கும் இசைக்கருவியை வாசிப்பது போன்ற காட்சிகள் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன.

பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் பின்புறத்தில் செல்வத்தின் தெய்வமான லட்சுமியும், சில சந்தர்ப்பங்களில் அறிவு மற்றும் கலைகளின் தெய்வமான சரஸ்வதியும் இடம்பெற்றுள்ளனர். நாணயங்களைத் தவிர, குப்தர்களின் கலை நினைவுச்சின்னங்கள் மற்றும் சிற்பங்களில் போதுமான வெளிப்பாட்டைக் கண்டறிந்தது. இந்தக் காலத்தின் திறமையான கலைஞர்கள் தங்கள் கருவிகள் மற்றும் திறன்களைப் பயன்படுத்தி இந்தியாவின் கொள்கைகளையும் தத்துவ மரபுகளையும் பல்வேறு கலை வடிவங்கள் மூலம் வெளிப்படுத்தினர். அவர்கள் மத இடங்களின் முக்கிய இடங்கள் மற்றும் மூலைகளை கூட கடவுள்கள் மற்றும் தெய்வங்களின் சிலைகளால் அலங்கரித்தனர். கடவுள்களின் உருவங்கள் கடவுள்களுடன் தொடர்புடைய பண்புகளைக் குறிக்கும் சின்னங்களாகக் கருதப்பட்டன. எனவே கடவுள் ஒவ்வொன்றிலும் நான்கு அல்லது எட்டு கைகள் ஒரு சின்னம் அல்லது ஆயுதத்தை (ஆயுதம்) ஏந்திக் கொண்டிருப்பதாகக் காட்டப்பட்டது , இருப்பினும் அவை மனித வடிவங்களில் சித்தரிக்கப்பட்டன. கடவுள்கள் மற்றும் தெய்வங்களின் உறைவிடங்களைக் கட்ட கல், டெரகோட்டா மற்றும் பிற பொருட்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. குப்தர்களின் கலையின் எடுத்துக்காட்டுகளை தியோகரில் உள்ள தசாவதாரக் கோயிலிலும், உதய்கிரி மலைகளில் உள்ள குகைக் கோயில்களிலும் காணலாம் . இருப்பினும், இன்னும் எஞ்சியிருக்கும் குப்தர் கலையின் மிகவும் பிரபலமான எடுத்துக்காட்டுகள் சாரநாத்திலிருந்து வந்த ஏராளமான அமர்ந்த மற்றும் நின்ற புத்தர் உருவங்கள் ஆகும். சாரநாத்தில் செழித்து வளர்ந்த கலைப் பள்ளி புத்தரின் மிகவும் மகிழ்ச்சிகரமான மற்றும் அழகான சில உருவங்களை நமக்கு வழங்குகிறது. கல்லைத் தவிர, குப்தர் கலைஞர்களும் வெண்கலத்தில்

திறமையானவர்கள். சுல்தான்கஞ்சில் இரண்டு மீட்டர் உயரமுள்ள வெண்கல புத்தர் உருவம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. (பீகாரில் பாகல்பூருக்கு அருகில்). இந்தக் காலகட்டத்தில் உருவாக்கப்பட்ட குகைகளில் உள்ள சிற்பங்களின் எடுத்துக்காட்டுகள் புகழ்பெற்ற எல்லோரா குகைகளில் காணப்படுகின்றன.

கட்டிடக்கலை

தசாவதார கோயில் போன்ற சில கோயில்கள், பாறை குகைகள் (அஜந்தா) மற்றும் கோயில்களில் குப்தர் கட்டிடக்கலை எஞ்சியுள்ளது . இந்த கட்டமைப்புகள் முக்கியமாக கல் மற்றும் செங்கற்களால் ஆனவை. காளிதாசரின் படைப்புகளில் உள்ள சில குறிப்புகள் குப்தர் கட்டிடக்கலையின் ஒரு பார்வையை நமக்குத் தருகின்றன. சாலைகள், சந்தை இடங்கள், பெரிய வானத்தைத் தொடும் அரண்மனைகள் மற்றும் மொட்டை மாடிகளுடன் கூடிய மாளிகைகள் கொண்ட நன்கு திட்டமிடப்பட்ட நகரத்தின் தெளிவான படத்தைக் கவிஞர் அளித்துள்ளார். அரண்மனைகளில் பல உள் அடுக்குமாடி குடியிருப்புகள் இருந்தன. அவற்றில் முற்றங்கள், சிறைச்சாலைகள், நீதிமன்ற அறை மற்றும் சபாக்கிரஹம் இருந்தன . இரவில் நிலவின் ஒளிரும் கூரைகளில் அவற்றின் வராண்டாக்கள் திறக்கப்பட்டன. அரண்மனையுடன் இணைக்கப்பட்டிருந்த இன்பத் தோட்டத்தில் அனைத்து வகையான பருவகால பூக்கள் மற்றும் மரங்கள் இருந்தன. குப்தர் கட்டிடக்கலை பற்றிய தொல்பொருள் சான்றுகள் மோசமாக உள்ளன. இருப்பினும், மத்திய இந்தியாவின் காடுகளில், குறிப்பாக புந்தேல்கண்ட் பகுதியில் குப்தர் கோயில்களின் எடுத்துக்காட்டுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இதில் கான்பூர் மாவட்டத்தில் உள்ள பிதர்கானில் உள்ள ஒன்றும் அடங்கும்.

ஓவியம்

குப்தர் காலத்தில் ஓவியம் ஒரு கலை வடிவமாக உயர்ந்த நிலையை அடைந்தது. அஜந்தா குகைகளில் (ஒளரங்காபாத்) உள்ள சுவர் ஓவியங்களும், குவாலியருக்கு அருகில் உள்ள பாக் குகைகளில் உள்ள ஓவியங்களும் இதற்கு சான்றாக உள்ளன. அஜந்தா ஓவியங்கள் கி.பி முதல் நூற்றாண்டு முதல் ஏழாம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலத்தைச் சேர்ந்தவை என்றாலும், இவற்றில் பெரும்பாலானவை குப்தர் காலத்தில் உருவாக்கப்பட்டன. இந்த ஓவியங்கள் புத்தரின் வாழ்க்கையின் பல்வேறு காட்சிகளை சித்தரிக்கின்றன. மனித, விலங்கு மற்றும் தாவர உருவங்கள் வரையப்பட்ட திறமை குப்தர் கலையின் சுத்திகரிக்கப்பட்ட மற்றும் உணர்திறன் மிக்க தன்மையைக் காட்டுகிறது. அழகின் கருத்தாக்கம் குப்தர் கலையின் சிறப்பியல்பு. ஆன்மீக மகிழ்ச்சியை அடைவதற்கான ஒரு வழிமுறையாகக் கருதப்பட்டதால் கலை மூலம் வெளிப்பாடு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டது .

பல்லவர்கள் மற்றும் சோழர்கள்

தென்னிந்தியாவின் இரண்டு வம்சங்களான பல்லவர்கள் மற்றும் சோழர்கள் மற்றும் கலை, கட்டிடக்கலை, நிர்வாகம் மற்றும் வெற்றிகளில் அவர்கள் அளித்த பங்களிப்பைக் குறிப்பிடாமல் பண்டைய இந்தியாவின் எந்தவொரு விவரமும் முழுமையடையாது . கிறிஸ்தவ சகாப்தத்தின் ஆரம்ப நூற்றாண்டுகளிலிருந்து தெற்கில் பல வம்சங்கள் எழுந்தன. அவர்களில் பல்லவர்கள் கலை மற்றும் கட்டிடக்கலைக்கு சிறந்த புரவலர்களாக இருந்தனர். மகாபலிபுர பாணியிலான கோயில்களில் அவர்களால் கட்டப்பட்ட ' ரத ' பாறையில் வெட்டப்பட்ட

கோயில்களுக்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகும். காஞ்சிபுரத்தில் கைலாசநாதர் மற்றும் வைகுந்தபெருமாள் கோயில்கள் போன்ற கட்டமைப்பு கோயில்களையும் பல்லவர்கள் கட்டினார்கள் . கைலாசநாதர் கோயில் ஆயிரக்கணக்கான உருவங்களைக் கொண்ட ஒரு பெரிய அமைப்பாகும், மேலும் இது "இந்தியாவில் இதுவரை மேற்கொள்ளப்பட்ட மிகப்பெரிய ஒற்றை கலைப்படைப்பு" என்று கூறப்படுகிறது. மகாபலிபுரத்தில் (மாமல்லபுரம்) காணப்படும் அடித்தள நிவாரணங்களின் தொகுப்பும் பல்லவர் காலத்தைச் சேர்ந்தது . மகாபலிபுரத்தில் கட்டப்பட்ட பகோடாக்கள் கி.பி முதல் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவை. கி.பி 5 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் இந்தியாவில் கோயில் கட்டுமான நடவடிக்கைகள் செழித்து வளர்ந்தன. வட இந்திய கோயில்கள் நாகரா பாணியில் கட்டப்பட்டிருந்தாலும், ஷிகாரங்கள் (சுழல் கூரைகள்), கர்ப்பகிரகம் (கருவறை) மற்றும் மண்டபம் (தூண் மண்டபம்) ஆகியவற்றைக் கொண்டிருந்தன, தெற்கில் உள்ள கோயில்கள் திராவிட பாணியில் கட்டப்பட்டன, அவை விமானம் அல்லது சிகாரம், உயரமான சுவர்கள் மற்றும் கோபுரத்தால் சூழப்பட்ட நுழைவாயிலுடன் முடிக்கப்பட்டன. பல்லவர்களுக்குப் பிறகு (கி.பி 6 முதல் 8 ஆம் நூற்றாண்டு வரை) தெற்கில் சோழர்கள் (கி.பி 10 - 12 ஆம் நூற்றாண்டு) கோயில்களைக் கட்டும் பாரம்பரியத்தை மேலும் வளர்த்தனர். இந்தக் கோயில் கிராமத்தில் மைய இடமாக இருந்தது என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா? தினமும் இங்கு வந்து கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொள்ளும் மற்றும் பொதுவான நலன்களின் அனைத்து விஷயங்களையும் விவாதிக்கும் கிராமவாசிகளுக்கான ஒன்றுகூடும் இடமாக இது இருந்தது. இது ஒரு பள்ளியாகவும் செயல்பட்டது. திருவிழா நாட்களில் கோயில் முற்றத்தில் நடனங்கள் மற்றும் நாடகங்களும் நிகழ்த்தப்பட்டன.

கடல் கடந்து வெற்றிகளைப் பெற்றதிலும், கிராம மட்டத்தில் ஆட்சி செய்வதற்கான ஜனநாயக நிறுவனங்களை வளர்த்ததிலும் சோழர்களின் சாதனைகள் உள்ளன. சஹ்ஹா அல்லது ஊர் என்று அழைக்கப்படும் கிராம பஞ்சாயத்துக்கு விரிவான அதிகாரங்கள் இருந்தன. நிதியின் மீதும் கட்டுப்பாடு இருந்தது. இந்த அமைப்பில் கிராம நிர்வாகத்தின் பல்வேறு அம்சங்களைக் கவனித்துக்கொண்ட பல குழுக்கள் இருந்தன. சபாக்களின் செயல்பாடுகள் பற்றிய மிக விரிவான விவரம் சோழ கல்வெட்டுகளில் ஒன்றிலிருந்து கிடைக்கிறது. சோழ ஆட்சியாளர்களும் சிறந்த கட்டிடக் கலைஞர்களாக இருந்தனர். சோழ ஆட்சியாளர்களின் கீழ் திராவிட பாணியிலான கோயில் கட்டிடக்கலை அதன் உச்சத்தை அடைந்தது. இந்த பாணியின் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளில் ஒன்று ராஜராஜேஷ்வர் அல்லது பிரகதீஸ்வரர் கோயில். இந்த காலகட்டத்தில் சிற்பத் துறையிலும் பெரும் சாதனைகளைக் காணலாம்.

மத மற்றும் மதச்சார்பற்ற இலக்கியங்களில் பெரும் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது. நாட்டின் பல பகுதிகளில் சமஸ்கிருதம் நீதிமன்ற மொழியாகவும் மாறியது. தமிழ் இலக்கியங்களும் பெரும் முன்னேற்றம் கண்டன. ஆழ்வார்கள் மற்றும் நாயன்மார்கள் , வைணவ மற்றும் சைவ துறவிகள் இதற்கு நீடித்த பங்களிப்புகளைச் செய்தனர். நாட்டின் பெரும்பாலான பகுதிகளில் சமஸ்கிருதம் ஆதிக்கம் செலுத்திய போதிலும் , இந்தக் காலம் பல இந்திய மொழிகள் மற்றும் நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளில் தனித்துவமான எழுத்து வடிவங்களின் தொடக்கத்தைக் குறிக்கிறது. சுருக்கமாக, இந்திய வரலாற்றின் பண்டைய காலம் முடிவுக்கு வந்த நேரத்தில், இந்தியா ஒரு கலாச்சாரத்தை

உருவாக்கியிருந்தது, அது அன்றிலிருந்து இன்றுவரை அதன் சிறப்பியல்புகளால் குறிக்கப்பட்டது.

ஒரு சிறந்த கற்றல் மையமாக நாளந்தாவின் எழுச்சி

நாளந்தா ஒரு சிறந்த கற்றல் மையமாக மாறியது . உலகின் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்தும் மாணவர்கள் கற்றலை உள்வாங்க இங்கு வந்தனர். நாளந்தாவின் அனைத்து எஞ்சியுள்ள மேடுகளும் இன்னும் தோண்டப்படவில்லை என்றாலும், ஒரு பெரிய கட்டிட வளாகத்தின் சான்றுகள் இன்னும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் சில நான்கு மாடிகள் வரை உயரமானவை. ஹியூன் சாங்கின் கூற்றுப்படி , நாளந்தா 10,000 மாணவர்களை தங்க வைத்தது. 200 கிராமங்களின் வருவாய் இதற்கு துணைபுரிந்தது. இந்த மிகப்பெரிய துறவி-கல்வி நிறுவனம் முதன்மையாக மகாயான பௌத்தத்தைக் கற்றுக்கொள்வதற்கான மையமாக இருந்தபோதிலும், பாடத்திட்டத்தில் மதச்சார்பற்ற பாடங்களும் அடங்கும். இலக்கணம், தர்க்கம், அறிவியலியல் மற்றும் அறிவியல் இங்கு கற்பிக்கப்பட்டன. மாணவர்கள் விசாரணை மற்றும் பகுத்தறிவு உணர்வை வளர்க்க ஊக்குவிக்கப்பட்டனர். செயலில் விவாதங்கள் மற்றும் விவாதங்கள் நடந்து கொண்டிருந்தன. கௌண்டிங் நடந்த தத்துவக் கூட்டத்தில் பங்கேற்க நாளந்தாவின் ஆயிரம் கற்றறிந்த துறவிகளை ஹர்ஷா அழைத்ததாகக் கூறப்படுகிறது . ஹியூன் -சாங் தனது கணக்கில், நாளந்தாவைப் பற்றிய விரிவான கணக்கைக் கொடுத்துள்ளார். இவ்வாறு பல்கலைக்கழகம் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு வரை அறிவுசார் செயல்பாட்டின் மையமாகத் தொடர்ந்தது.

சுய மதிப்பீட்டு வினாக்கள்

1. வேதகாலப் பண்பாட்டின் முக்கிய அம்சங்கள் குறித்து ஒரு சிறு குறிப்பு எழுதுக.
2. மௌரியப் பேரரசின் முக்கியமான பண்பாட்டுச் சாதனைகள் யாவை?
3. குப்தர் காலம் ஏன் இந்தியப் பண்பாட்டின் பொற்காலம் என்று அழைக்கப்படுகிறது?
4. பல்லவர்களின் ஏதேனும் இரண்டு பண்பாட்டுப் பங்களிப்புகளை விவரிக்கவும்.

அலகு - III

இடைக்கால இந்தியா - டெல்லி சுல்தானியத்தின் கீழ் கலாச்சார பாரம்பரியம் - இஸ்லாம் மற்றும் சூஃபித்துவத்தின் எழுச்சி - நாட்டுப்புற கலைகளின் வளர்ச்சி.

நோக்கங்கள்

1. டெல்லி சுல்தானியத்தின் கீழ் இருந்த கலாச்சார பாரம்பரியத்தைப் புரிந்துகொள்வது.
2. இடைக்கால இந்தியாவில் இஸ்லாம் மற்றும் சூஃபிசத்தின் எழுச்சியை விளக்குவது.
3. இடைக்காலத்தின் போது நாட்டுப்புறக் கலைகளின் வளர்ச்சியை அடையாளம் காண்பது.

இடைக்கால இந்தியா

டெல்லி சுல்தானியத்தின் கீழ் மக்களின் வாழ்க்கை

இந்தியாவிற்கு வந்தபோது, அவர்கள் அதை தங்கள் வீடாக மாற்ற முடிவு செய்தனர். அவர்கள் திருமணம் செய்து கொண்டு இந்தியர்களின் கலாச்சாரத்தை ஏற்றுக்கொண்டனர். கருத்துக்கள் மற்றும் பழக்கவழக்கங்களில் பரஸ்பர பரிமாற்றம் ஏற்பட்டது. உடை, பேச்சு, பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் அறிவுசார் கண்ணோட்டத்தில், இருவரும் ஒருவரையொருவர் மிகவும் ஆழமாகப் பாதித்தனர். இந்த மாற்றங்களில் சில கீழே விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

சமூகம்

இந்திய சமூகம் நான்கு முக்கிய குழுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது. அவர்கள் அரிஸ்ட்ரோகேட்கள் , பாதிரியார்கள், நகர மக்கள் மற்றும் விவசாயிகள் .

பிரபுக்கள்

பிரபுக்களில் சுல்தான் மற்றும் அவரது உறவினர்கள், பிரபுக்கள் மற்றும் நில உரிமையாளர்கள் அடங்குவர். இந்து ராஜாக்கள், தலைவர்கள், இந்து வணிகர்கள் மற்றும் வங்கியாளர்களும் இருந்தனர். அவர்கள் தங்கள் கைகளில் அனைத்து செல்வத்தையும் அதிகாரத்தையும் குவித்தனர். அவர்கள் மிகவும் சக்திவாய்ந்த மக்கள் குழு என்று சொல்லத் தேவையில்லை . அவர்கள் சிறந்த பாணியிலும் ஆடம்பரத்திலும் வாழ்ந்தனர். இதில் சுல்தான் அனைவரையும் விட சிறந்தவர். தனது மேன்மையையும் அந்தஸ்தையும் தக்க வைத்துக் கொள்ள அவர் அதைச் செய்ய வேண்டியிருந்தது. மற்றவர்களிடமிருந்து தான் வேறுபட்டவர் என்பதைக் காட்ட வேண்டியிருந்தது. ஒரு புதிய சுல்தான் அரியணைக்கு வரும்போதெல்லாம், மசூதிகளில் வெள்ளிக்கிழமை தொழுகையில் அவரது பெயரில் குத்பா அல்லது பிரசங்கம் வாசிக்கப்பட்டது, மேலும் அவரது பெயரில் நாணயங்கள் வெளியிடப்பட்டன. இது புதிய ஆட்சியாளரை அரியணையில் அமர்த்தியது. ஆட்சியாளராக அவரது தனித்துவத்தைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள , அவர் மிகுந்த ஆடம்பரமாக வாழ்ந்த அரச குடும்பத்தில் அவருக்கு பல அதிகாரிகள் மற்றும் ஊழியர்கள் வழங்கப்பட்டனர். பிரபுக்கள் கூட அவரது பாணியைப் பின்பற்றி தங்கள் செல்வத்தைக் காட்டினர்.

பூசாரிகள்

சமூகத்தில் பாதிரியார்கள் மற்றொரு முக்கியமான வகுப்பினராக இருந்தனர். இந்துக்களில், அவர்கள் பிராமணர்கள் மற்றும் முஸ்லிம்களில் உலமாக்கள் . அவர்களின் பராமரிப்புக்காக அவர்களுக்கு வரி இல்லாத நிலம் மானியங்கள் வழங்கப்பட்டன, மேலும் அவர்கள் பெரும்பாலும் மிகவும் சக்திவாய்ந்தவர்களாக

இருந்தனர். உலமாக்கள் முஸ்லிம் சுல்தான்கள் மீது பெரும் செல்வாக்கைக் கொண்டிருந்தனர் மற்றும் பெரும்பாலும் அவர்களின் கொள்கைகளில் செல்வாக்கு செலுத்தினர் . ஆனால் அலாவுதீன் கல்ஜியின் ஆட்சிக் காலத்தில் , அவர்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டனர். சில நேரங்களில் பாதிரியார்கள் மத விவகாரங்களில் ஆர்வம் காட்டவில்லை, ஆனால் உலக விவகாரங்களில் அதிக ஆர்வம் காட்டினர் .

மையங்களாக இருந்த நகரங்களில் பிரபுக்கள், அதிகாரிகள் மற்றும் வீரர்களும் தங்கினர் . சூஃபி மற்றும் பக்தி துறவிகள் வாழ்ந்த இடங்கள் மற்றும் முக்கியமான கோயில்கள் மற்றும் மசூதிகளை வைத்திருந்த இடங்கள் யாத்திரை மையங்களாக மாறிவிட்டன . கைவினைஞர்கள் தங்கள் சொந்த சிறப்பு குடியிருப்புகளில் வசித்து வந்தனர். உண்மையில், நெசவாளர்கள் நெசவாளர் காலனியில் வசித்து வந்தனர், பொற்கொல்லர் பொற்கொல்லர்கள் வசிக்கும் காலனியில் வசித்து வந்தனர். இது அனைத்து கைவினைஞர்கள் மற்றும் கைவினைஞர்களுக்கும் பொதுவான முறையாகும். இந்த மக்கள் ஆடம்பர பொருட்களை வழங்கினர், மேலும் வர்த்தகத்திற்காக வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பப்பட்டனர். அரசு கார்காணாக்கள் அல்லது பட்டறைகள் இந்த தொழிலாளர்களை அழகான பொருட்களை உற்பத்தி செய்வதற்காக பணியமர்த்தின, அவை பெரும்பாலும் சுல்தான்களால் பரிசாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன.

விவசாயிகள்

விவசாயிகள், நிச்சயமாக, கிராமங்களில் வசித்து வந்தனர், பெரும்பாலும் மோசமான நிலையில் இருந்தனர். அவர்கள் நில வருவாயாக அரசுக்கு பெரும் வரிகளைச் செலுத்தினர். எந்தவொரு

வம்ச மாற்றமும் அவர்களின் வாழ்க்கையில் எந்த விளைவையும் ஏற்படுத்தவில்லை. அவர்களின் வாழ்க்கை முன்பு போலவே தொடர்ந்தது. சாதி அமைப்பு மிகவும் கடுமையானதாக இருந்தது, சாதி மறுப்பு திருமணங்களும், சாதி மறுப்பு உணவும் முற்றிலும் தடைசெய்யப்பட்டன. ஆனால் கருத்துப் பரிமாற்றம் பெரிய அளவில் நடந்தது. இஸ்லாத்திற்கு மாறியவர்கள் தங்கள் பழைய பழக்கவழக்கங்களை மறக்கவில்லை. இதனால், கருத்துப் பரிமாற்றங்களும் பழக்கவழக்கங்களும் நடந்தன. பல இந்து பழக்கவழக்கங்கள் முஸ்லிம்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன, அதே நேரத்தில் பல முஸ்லிம் பழக்கவழக்கங்கள் இந்துக்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன, உணவு, உடை, உடை மற்றும் இசை தொடர்பானவை மட்டுமல்ல.

மத நிலை

இஸ்லாம் இந்தியாவிற்கு வந்தபோது, இந்து மதம் பிரபலமாக இருந்தது. ஆனால் அந்த நேரத்தில் இந்து மதம் தன்னைத்தானே சீரழித்துக் கொண்டது. மூடநம்பிக்கைகள், சடங்குகள் மற்றும் தியாகங்கள் இருந்தன. பிராமணர்கள் மிகவும் சக்திவாய்ந்தவர்களாக மாறிவிட்டனர், சாதி அமைப்பு மிகவும் கடுமையானதாக இருந்தது. மக்கள், குறிப்பாக தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர், மோசமாக நடத்தப்பட்டனர். இஸ்லாம் இந்துக்களிடையே நடைமுறையில் இருந்ததற்கு நேர்மாறானது. அது சமத்துவம், சகோதரத்துவம் மற்றும் கடவுளின் ஒற்றுமை பற்றிப் பேசியது. இஸ்லாத்தில் எந்த கோட்பாடுகளும் இல்லை. மறுபுறம், அது ஒரு எளிய கோட்பாட்டையும் ஜனநாயக அமைப்பையும் கொண்டிருந்தது. இஸ்லாத்தின் வருகை நாட்டின் அரசியல் கட்டமைப்பில் பெரிய மாற்றங்களைக் கொண்டு

வரவில்லை. மறுபுறம், அது சமூகத்தின் சமூக அமைப்பை சவால் செய்தது. இந்த தொடர்பின் முக்கியமான விளைவு பக்தி இயக்கம் மற்றும் சூஃபி இயக்கம் தோற்றம் பெற்றது. இரண்டு இயக்கங்களும் கடவுள் உயர்ந்தவர், எல்லா மனிதர்களும் அவருக்கு சமமானவர்கள், பக்தி அல்லது அவருக்கு பக்திதான் இரட்சிப்பை அடைவதற்கான வழி என்ற உண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டவை.

இஸ்லாம் மற்றும் சூஃபித்துவத்தின் எழுச்சி

முஸ்லிம்கள் முதன்முதலில் கி.பி எட்டாம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவிற்கு வணிகர்களாக வந்தனர். இந்த நாட்டின் சமூக-கலாச்சார சூழ்நிலையால் அவர்கள் ஈர்க்கப்பட்டு, இந்தியாவை தங்கள் தாயகமாக்க முடிவு செய்தனர். மத்திய மற்றும் மேற்கு ஆசியாவிலிருந்து இந்தியாவிற்கு வந்த வணிகர்கள் இந்திய அறிவியல் மற்றும் கலாச்சாரத்தின் தடயங்களை தங்களுடன் எடுத்துச் சென்றனர். இதன் விளைவாக, அவர்கள் இந்த அறிவை இஸ்லாமிய உலகிற்கும், அங்கிருந்து ஐரோப்பாவிற்கும் பரப்புவதன் மூலம் இந்தியாவின் கலாச்சார தூதர்களாக மாறினர். புலம்பெயர்ந்த முஸ்லிம்களும் உள்ளூர் மக்களுடன் திருமண உறவுகளில் நுழைந்து இணக்கமாக வாழக் கற்றுக்கொண்டனர். கருத்துக்கள் மற்றும் பழக்கவழக்கங்களின் பரஸ்பர பரிமாற்றம் இருந்தது. இந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் உடை, பேச்சு, பழக்கவழக்கங்கள், பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் அறிவுசார் நோக்கங்களில் ஒருவருக்கொருவர் சமமாக செல்வாக்கு செலுத்தினர். இந்திய சமூகம் மற்றும் கலாச்சாரத்தில் ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய அவர்களின் மதமான இஸ்லாத்தையும் முஸ்லிம்கள் தங்களுடன் கொண்டு வந்தனர். இந்தப் பாடத்தில் நபிகள் நாயகம் மற்றும்

இஸ்லாம் பற்றி மேலும் அறியலாம். நபிகள் நாயகம் கி.பி ஏழாம் நூற்றாண்டில் அரேபியாவில் இஸ்லாத்தைப் பிரசங்கித்தார். அவர் கி.பி 5 71 இல் அரேபியாவின் குரைஷ் பழங்குடியினரில் பிறந்தார். அவர் கி.பி 622 இல் மெக்காவிலிருந்து மதீனாவுக்கு குடிபெயர்ந்தார், இது ஹிஜிரா சகாப்தத்தின் தொடக்கத்தைக் குறித்தது. முஸ்லிம் நம்பிக்கையின்படி, குர்ஆன் என்பது அல்லாஹ் முகமதுவுக்கு தனது தூதர் கேப்ரியல் மூலம் வெளிப்படுத்திய செய்தி. இது பல மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. இஸ்லாத்தின் ஐந்து அடிப்படைக் கொள்கைகள்:

- (1) தெளஹீத் (அல்லாஹ்வின் மீது நம்பிக்கை)
- (2) தொழுகை (ஒரு நாளைக்கு ஐந்து முறை தொழுகை)
- (3) ரோஜா (ரமலான் மாதத்தில் நோன்பு நோற்பது)
- (4) ஜகாத் (தானம் வழங்குதல்)
- (5) ஹஜ் (மக்கா யாத்திரை)

முகமது நபியின் கூற்றுகள் ஹதீஸ் அல்லது ஹதீஸ் என்று அழைக்கப்படுபவற்றில் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளன. அவரது மரணத்திற்குப் பிறகு கலீஃபா நிறுவப்பட்டது. நான்கு பக்தியுள்ள கலீஃபாக்கள் இருந்தனர். இஸ்லாம் சமத்துவம், சகோதரத்துவம் மற்றும் ஒரு கடவுளின் இருப்பு பற்றிப் பேசியது. அதன் வருகை குறிப்பாக இந்திய சமூகத்தின் பாரம்பரிய வடிவத்தில் ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. பக்தி மற்றும் சூஃபி இயக்கங்களின் எழுச்சி இந்த விஷயத்தில் பெரும் பங்களிப்பை அளித்தது. பக்தி மற்றும் சூஃபி இயக்கங்கள் இரண்டும் அனைத்து மனிதர்களும்

சமமானவர்கள், கடவுள் உயர்ந்தவர், கடவுளுக்கு பக்தி செலுத்துவதே இரட்சிப்பை அடைய ஒரே வழி என்று நம்பின.

சூஃபித்துவத்தின் எழுச்சி

சூஃபிசம் என்பது இஸ்லாமிய ஆன்மீகத்திற்குப் பயன்படுத்தப்படும் ஒரு பொதுவான சொல். சூஃபிகள் தங்கள் மதக் கண்ணோட்டத்தில் மிகவும் தாராள மனப்பான்மை கொண்டவர்கள். அவர்கள் அனைத்து மதங்களின் அத்தியாவசிய ஒற்றுமையிலும் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் இசை மற்றும் கடவுளுடன் ஒன்றிணைவதை அறிவிக்கும் கோட்பாடுகள் மூலம் ஆன்மீகத்தைப் பிரசங்கித்தார்கள். சூஃபிசம் ஈரானில் தோன்றி துருக்கிய ஆட்சியின் கீழ் இந்தியாவில் ஒரு இணக்கமான சூழ்நிலையைக் கண்டது. அவர்களின் பக்தி உணர்வு, சகிப்புத்தன்மை, அனுதாபம், சமத்துவக் கருத்து மற்றும் நட்பு மனப்பான்மை ஆகியவை பல இந்துக்களை, பெரும்பாலும் கீழ் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களை இஸ்லாத்தின் பக்கம் ஈர்த்தன . மொய்னுதீன் சிஸ்டி , நிஜாமுதீன் அவுலியா , ஃபரிதுதீன் கஞ்ச்-இ-ஷகர் போன்ற சூஃபி துறவிகள் இந்தியாவில் இன்னும் நேசிக்கப்படுகிறார்கள், மதிக்கப்படுகிறார்கள் மற்றும் மதிக்கப்படுகிறார்கள் . சூஃபிகள் தங்கள் கான்காக்கள் மற்றும் தர்காக்களை நிறுவுவதில் கிறிஸ்தவ மற்றும் புத்த துறவிகளால் ஈர்க்கப்பட்டனர். வட இந்தியாவில் சூஃபிகளால் அமைக்கப்பட்ட கான்கா நிறுவனங்கள் (சூஃபிகளின் தங்குமிடம்) இஸ்லாத்தை கிராமப்புறங்களுக்குள் ஆழமாக கொண்டு சென்றன. மஸார்கள் (கல்லறைகள்) மற்றும் தாகியாக்கள் (முஸ்லீம் துறவிகளின் ஓய்வு இடங்கள்) இஸ்லாமியக் கருத்துக்களைப் பரப்புவதற்கான மையங்களாக மாறின. இவை பிரபுக்கள் மற்றும் பொது மக்களால்

ஆதரிக்கப்பட்டன. சூஃபிகள் அனைத்து மனிதர்களுக்கும் மரியாதை செலுத்துவதை வலியுறுத்தினர். சூஃபிகள் மதக் கட்டளைகள் அல்லது சில்சிலாக்களாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்டனர் . இந்த சில்சிலாக்கள் அவற்றின் நிறுவனர்களான சிஷ்டி, சுஹ்ரவர்தி , காதி மற்றும் நக்ஷபந்திகள் போன்றவர்களின் பெயரிடப்பட்டன . ஐனி - அக்பரியின் ஆசிரியரான அபுல் ஃபஸல் கருத்துப்படி , பதினாறாம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவில் பதினான்கு சில்சிலாக்கள் இருந்தன. ஒவ்வொரு கட்டளைக்கும் அதன் சொந்த கான்கா இருந்தது, இது சூஃபி துறவிகளுக்கும் ஆதரவற்றவர்களுக்கும் ஒரு தங்குமிடமாக செயல்பட்டது , பின்னர் கற்றல் மையமாக வளர்ந்தது. அஜ்மீர், நாசூர் மற்றும் அஜோதன் அல்லது பாக் பட்டான் (தற்போது பாகிஸ்தானில் உள்ளது) சூஃபித்துவத்தின் முக்கிய மையங்களாக வளர்ந்தன. இவை பிரி-முரிடி (ஆசிரியர் மற்றும் சீடர்) பாரம்பரியத்தையும் தொடங்கின . மாய பரவச நிலையை அடைவதற்காக, சூஃபிகள் முதலில் பாரசீக மொழியில் இருந்த கவிதை மற்றும் இசையை (சாம) கேட்டார்கள் , ஆனால் பின்னர் ஹிந்தாவி அல்லது இந்துஸ்தானிக்கு மாறினர். நிர்குண பக்தி இயக்கத்தின் பக்தர்களைப் போலவே அவர்கள் கடவுளின் ஒற்றுமையையும் அவரிடம் தன்னையே சரணடைவதையும் போதித்தார்கள் . இசை மொழியைப் பொருட்படுத்தாமல் அனைவரையும் ஈர்க்கிறது. மெதுவாக இத்தகைய இசை இந்துக்களை ஈர்த்தது, அவர்கள் அதிக எண்ணிக்கையில் தர்காக்களுக்குச் செல்லத் தொடங்கினர். சூஃபித்துவத்தின் மீதான இந்து தாக்கம் சித்தர்கள் மற்றும் யோக ஆசனங்கள் வடிவத்திலும் தெரியத் தொடங்கியது.

அரசியல் பின்னணி

1206-90 வரை ஆட்சி செய்த டெல்லியின் ஆட்சியாளர்கள் மம்லுக் துருக்கியர்கள். அவர்களைத் தொடர்ந்து கில்ஜிகள் , துக்ளக்குகள், சயீதுகள் மற்றும் லோடிகள் வட இந்தியாவை டெல்லியிலிருந்து 1526 வரை ஆட்சி செய்தனர். இந்த ஆட்சியாளர்கள் அனைவரும் சுல்தான்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். முஸ்லிம்களின் ஆன்மீக மற்றும் உலகியல் தலைவராகக் கருதப்பட்ட கலீஃபா அல்லது கலீஃபாவின் சார்பாக ஒரு சுல்தான் ஒரு பிரதேசத்தை ஆட்சி செய்ய வேண்டும். கலீஃபா மற்றும் சுல்தானின் பெயர்கள் இரண்டும் உள்ளூர் இமாம்களால் வெள்ளிக்கிழமை தொழுகையில் வாசிக்கப்பட்டன. 1526 ஆம் ஆண்டில் டெல்லி சுல்தான்களுக்குப் பதிலாக முகலாயர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர் , அவர்கள் ஆரம்பத்தில் ஆக்ராவிலிருந்தும் பின்னர் டெல்லியிலிருந்தும் 1707 வரை ஆட்சி செய்தனர். அதன் பிறகு, முகலாய ஆட்சி 1857 ஆம் ஆண்டு வரை பெயரளவில் மட்டுமே தொடர்ந்தது, அப்போது வம்சம் முடிவுக்கு வந்தது. முகலாயர்கள் எந்த முதலீட்டையும் கேட்கவில்லை, ஆனால் கலீஃபாக்களுக்கு பரிசுகளை தொடர்ந்து அனுப்பினர் . அவர்கள் தங்கள் சொந்த பெயர்களில் குத்பாவையும் படிக்க வைத்தனர். இருப்பினும், உள்ளூர் ஆப்கானிய ஆட்சியாளரான ஷெர்ஷா, முகலாய ஆட்சியாளர் ஹுமாயூனை எதிர்த்துப் போராடி, அவரை டெல்லி அரியணையில் இருந்து சுமார் பதினைந்து ஆண்டுகள் (1540-55) விலக்கி வைத்தார். ஷெர்ஷாவின் ஆட்சி பல சிறந்த சாதனைகளுக்கு தனித்துவமானது. இவற்றில் பல சாலைகள் கட்டப்பட்டன, அவற்றில் மிக முக்கியமானது சரக்-இ-அசாம் அல்லது கிராண்ட் டிரங்க் சாலை, சோனார்காவன் (இப்போது வங்காளதேசத்தில்) முதல் அட்டாக் (இப்போது பாகிஸ்தானில்) வரை நீண்டு, டெல்லி மற்றும் ஆக்ரா வழியாக 1500 கோஸ் தூரம்

ஓடியது. மற்ற சாலைகள் ஆக்ராவிலிருந்து புர்ஹான்பூர் வரை ,
 ஆக்ராவிலிருந்து மார்வார் வரை மற்றும் லாகூரில் இருந்து
 முல்தான் வரை இருந்தன. அவர் முகலாய மன்னர்களால்
 பின்பற்றப்பட்ட தங்கம், வெள்ளி மற்றும் செம்புகளில் அழகான
 நாணயங்களை வரைந்தார். 1556-1605 வரை ஆட்சி செய்த
 முகலாய பேரரசர் அக்பர் இந்திய வரலாற்றில் ஒரு சிறந்த
 ஆட்சியாளராக இருந்தார். இன், மத மற்றும் கலாச்சார சார்புகளை
 ஊக்கப்படுத்துவதன் மூலம் தனது குடிமக்களிடையே
 நல்லிணக்கத்தை வளர்க்க அவர் உண்மையான முயற்சியை
 மேற்கொண்டார். அவர் இந்துக்களுடன் நட்புறவை வளர்க்க
 முயன்றார். தனது ஏகாதிபத்திய லட்சியங்களை நிறைவேற்ற அவர்
 ராஜபுத்திர ஆட்சியாளர்களுடன் திருமண கூட்டணிகளில்
 நுழைந்தார். நாட்டின் அரசியல் ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் சீரான
 நிர்வாக முறையுடன் கூடிய அனைத்து சக்திவாய்ந்த மத்திய
 அரசாங்கத்தையும் நிறுவுவதே அவரது மிகப்பெரிய பங்களிப்பாகும்.
 அக்பர் கலை, கட்டிடக்கலை மற்றும் கற்றலின் சிறந்த புரவலராக
 இருந்தார். மதச்சார்பற்ற மனப்பான்மை கொண்ட மன்னராக ,
 பல்வேறு மதங்களின் கருத்துக்களை உள்ளடக்கிய தின்- இ -
 இலாஹி என்ற நம்பிக்கையையும் அவர் தொடங்கினார் .
 ஒவ்வொரு வியாழக்கிழமையும், பல்வேறு மதங்களைச் சேர்ந்த
 அறிஞர்கள் பேரரசர் எழுப்பிய மதப் பிரச்சினைகள் குறித்து
 விவாதிக்க வந்தனர். இது ஆக்ராவில் உள்ள ஃபதே புர் சிக்ரியில்
 உள்ள இபாதத் காணாவில் செய்யப்பட்டது. படிப்பறிவில்லாத அக்பர்
 அறிஞர்களையும் கற்றவர்களையும் ஆதரித்தார் . அவரது
 அரசவையில் நவரத்தின முல்லா தோ பியாசா , ஹக்கின் ஹுமாம்,
 அப்துர் ரஹீம் கான் இ கானன் , அபுல் தயால், தான்சேன் , ராஜா
 தோடர் மால், ராஜா மான் சிங், பைசி மற்றும் பீர்பால் போன்ற ஒன்பது

பேர் இருந்தனர். அக்பரின் தாராளமயம் மற்றும் சகிப்புத்தன்மை கொள்கையை அவரது வாரிசுகளான ஜஹாங்கிர் மற்றும் ஷாஜஹான் தொடர்ந்தனர். இருப்பினும் இந்தக் கொள்கையை அவரங்கசீப் கைவிட்டார்.

ஒளரங்கசீப்பின் குறுகிய பார்வை கொண்ட கொள்கைகளும் முடிவில்லா போர்களும் முகலாயப் பேரரசின் சிதைவுக்கு வழிவகுத்தன. தெற்கில் மராத்தியர்களின் எழுச்சி, நாதிர் ஷா மற்றும் அகமது ஷா அப்தாலியின் படையெடுப்புகள், அரசவையில் பிரபுக்களிடையே ஏற்பட்ட அமைதியின்மை மற்றும் வடமேற்கு இந்தியாவில் சீக்கியர்களின் எழுச்சி ஆகியவை முகலாய சக்தியில் எஞ்சியிருந்த அனைத்தையும் அழித்தன. பொருளாதார ரீதியாக இந்தியா இன்னும் உலகின் மிகப்பெரிய ஏற்றுமதியாளராக இருந்தது மற்றும் பெரும் செல்வத்தைக் கொண்டிருந்தது, ஆனால் நவீனமயமாக்கல் செயல்பாட்டில் அது மிகவும் பின்தங்கியது.

கலாச்சார மேம்பாடு

இந்தக் காலகட்டத்தின் ஆட்சியாளர்கள் கலை மற்றும் கட்டிடக்கலைத் துறையில் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டினர். இடைக்காலத்தின் கூட்டு கலாச்சாரப் பண்பு இந்தத் துறைகளில் பெருமளவில் காணப்படுகிறது. இந்த இணைப்பிலிருந்து இந்தோ-இஸ்லாமிய பாணி எனப்படும் ஒரு புதிய பாணி கட்டிடக்கலை பிறந்தது. இந்தோ-இஸ்லாமிய கட்டிடக்கலையின் தனித்துவமான அம்சங்கள் (அ) குவிமாடம்; (ஆ) உயரமான கோபுரங்கள் அல்லது மினாரெட்டுகள்; (இ) வளைவு; மற்றும் (ஈ) பெட்டகம். முகலாய ஆட்சியாளர்கள் இயற்கையின் மிகுந்த காதலர்கள். அழகான கோட்டைகள் மற்றும் தோட்டங்களைக் கட்டுவதில் தங்கள்

நேரத்தைச் செலவிடுவதில் அவர்கள் மகிழ்ச்சியடைந்தனர். ஷாலிமார் பாக் மற்றும் நிஷாத் பாக் போன்ற பிரபலமான முகலாய தோட்டங்கள் நமது கலாச்சார பாரம்பரியத்தின் முக்கிய கூறுகள். இந்தத் தோட்டங்களைக் கடக்கும் நீர்வழிகள் மற்றும் நீருற்றுகள் இருந்தன , இறுதியாக, நிலைகள் அல்லது நிலைகளைக் கொண்ட தோட்டங்கள் இருந்தன. ஒரு கட்டத்திலிருந்து மற்றொரு கட்டத்திற்கு நீர்வீழ்ச்சியாகச் செல்லும்போது, விளக்குகள் ஏற்றி சிறிய நீரோடைகளில் விழச் செய்யப்பட்டது, இதனால் தண்ணீர் மின்னும் மற்றும் முழு வளிமண்டலத்திற்கும் ஒரு சிறப்பு அழகைக் கொடுத்தது. ஒரு செதுக்கப்பட்ட மற்றும் சாய்வான பலகையின் மீதும் இதைப் பாயச் செய்யலாம் , இதனால் அதன் மேல் பாயும் நீர் மின்னும். இந்த வகை தோட்டத்திற்கு சிறந்த உதாரணம் லாகூரில் உள்ள ஷாலிமார் தோட்டங்கள் (இப்போது பாகிஸ்தானில் உள்ளது). லாகூர் தோட்டம் மூன்று நிலைகளைக் கொண்டுள்ளது. ஆனால் ஒரு சிறந்த உதாரணத்தை இந்தியாவில் சண்டிகர்-கல்கா சாலையில் அமைந்துள்ள பிஞ்சோர் தோட்டத்தில் காணலாம், அங்கு எங்களுக்கு ஏழு நிலை தோட்டம் உள்ளது. இது ஆங்கிலேயர்களை மிகவும் கவர்ந்தது, அவர்கள் புது தில்லியில் உள்ள வைஸ்-ரீகல் லாட்ஜில் (இப்போது ராஷ்டிரபதி பவன்) மூன்று நிலை தோட்டத்தை உருவாக்கினர். மைசூரில் உள்ள புகழ்பெற்ற பிருந்தாவன் தோட்டம் இருபதாம் நூற்றாண்டில் கட்டப்பட்டது இந்த வழியில்தான் ஷாஜஹானின் நாட்களில் பளிங்குக் கற்களில் பியட்ரா துரா அல்லது வண்ணக் கல் பதிக்கும் வேலை மிகவும் பிரபலமடைந்தது, மேலும் இந்த வகை வேலைப்பாட்டின் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகள் டெல்லியில் உள்ள செங்கோட்டை மற்றும் ஆக்ராவில் உள்ள தாஜ்மஹாலில் கிடைக்கின்றன. தவிர, ஃபதேபூர் சிக்ரி வளாகத்திற்குள் உள்ள

கட்டமைப்புகள், ஆக்ரா மற்றும் லாகூரில் உள்ள கோட்டைகள் மற்றும் டெல்லி மற்றும் லாகூரில் உள்ள ஷாஹி மசூதிகள் நமது பாரம்பரியத்தின் ஒரு முக்கிய பகுதியாகும். இந்தக் காலகட்டத்தில் மசூதிகள், மன்னர்களின் கல்லறைகள் மற்றும் தர்காக்கள் நிலப்பரப்பில் ஆதிக்கம் செலுத்தத் தொடங்கின.

பக்தி இயக்கம்

அந்தக் காலத்தின் பிரபலமான மத போதகர்கள் சூஃபிகள் மட்டுமல்ல. பக்தி துறவிகளும் இருந்தனர். அவர்களின் போதனைகள் சூஃபிகளின் போதனைகளைப் போலவே இருந்தன, ஆனால் அவர்கள் நீண்ட காலமாக கற்பித்து வந்தனர். நகரங்களில் உள்ள கைவினைஞர்கள், கைவினைஞர்கள் மற்றும் வணிகர்கள் மத்தியில் அவர்கள் பிரபலமாக இருந்தனர். கிராமங்களில் உள்ள மக்களும் அவர்களைக் கேட்க திரண்டனர். சூஃபி மற்றும் பக்தி துறவிகள் பல பொதுவான எண்ணங்களையும் நடைமுறைகளையும் கொண்டிருந்தனர். கடவுளுடன் ஒன்றிணைவதன் அவசியம் அவர்களின் அடிப்படை நம்பிக்கையாக இருந்தது. கடவுளுடனான உறவின் அடிப்படையாக அன்பு அல்லது பக்தியை அவர்கள் வலியுறுத்தினார்கள். இதையெல்லாம் அடைய ஒரு குரு அல்லது பீர் தேவை. பக்தி துறவிகள் மதத்திலும் வழிபாட்டுப் பொருட்களிலும் உள்ள கடினத்தன்மையைத் தாக்கினர். அவர்கள் சாதியைப் புறக்கணித்து, பெண்கள் தங்கள் மதக் கூட்டங்களில் சேர ஊக்குவித்தனர். பக்தி துறவிகள் தங்கள் முழு போதனையையும் உள்ளூர் வட்டார மொழியில் எளிய மனங்களுக்குக் கூட புரியும் வகையில் செய்தனர். பக்தி துறவிகள் பல்வேறு பின்னணிகளைச்

சேர்ந்தவர்கள், ஆனால் முக்கியமாக தாழ்ந்த சாதிகளைச் சேர்ந்தவர்கள்.

பலர் பூர்வீகமாகக் கைவினைஞர்களாகவோ அல்லது குறைந்த வளமான விவசாயிகளாகவோ இருந்தனர். மனிதர்கள் மற்றும் மதங்களுக்கிடையில் சகிப்புத்தன்மையின் அவசியத்தை அவர்கள் வலியுறுத்தினர். பக்தி இயக்கம் தெற்கில் நீண்ட காலமாக அறியப்பட்டது. பாடல்கள் மற்றும் கதைகள் மூலம் பக்தியைப் பிரசங்கிக்கும் யோசனை பாரம்பரியமாக ஆழ்வார்களாலும் தமிழ் பக்தி வழிபாட்டின் நாயன்மார்களாலும் செய்யப்பட்டது . அவர்களைப் பற்றி இந்த புத்தகத்தில் பின்னர் படிப்பீர்கள்.

குரு நானக்

குருநானக், தற்போது நான்காணா என்று அழைக்கப்படும் தல்வண்டி கிராமத்தில் ஒரு காத்ரி குடும்பத்தில் பிறந்தார். குருநானக் கணக்கியலில் பயிற்சி பெற்றிருந்தாலும், துறவிகள் மற்றும் சூஃபிகளின் துணையை விரும்பினார் . சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு, அவருக்கு ஒரு மாய பார்வை ஏற்பட்டது. துறவிகள் மற்றும் பீர்களுடன் துணையாக வீட்டை விட்டு வெளியேறினார். அவர் பாடல்களை இயற்றி, அவற்றை 'ரபாப்' என்ற இசைக்கருவியுடன் பாடினார் . அவரது பாடல்கள் இன்றும் பிரபலமாக உள்ளன. ஒரே கடவுள் மீதான அன்பு மற்றும் பக்தியை அவர் வலியுறுத்தினார் . கடவுளை அடைவதற்கான ஒரு வழியாக சிலை வழிபாடு, யாத்திரை, தியாகங்கள் மற்றும் சடங்குகளை அவர் கடுமையாகக் குறிப்பிட்டார் . கடவுளை அணுகுவதற்கான முதல் நிபந்தனையாக குணாதிசயம் மற்றும் நடத்தையின் தூய்மையை அவர் கோரினார். ஒரு வீட்டுக்காரராக தனது கடமைகளைச் செய்யும்போது எவரும் ஆன்மீக வாழ்க்கையை அடைய முடியும் என்று அவர் நம்பினார்.

ராமானுஜர்

ராமானுஜர் தென்னாட்டிலிருந்து வந்தவர், அவர் சாதாரண மக்களின் மொழியில் கற்பித்தார் . அவரது சீடர் ராமானந்தர், தனது குருவின் செய்தியை இந்தியாவின் வடக்குப் பகுதிகளுக்கு எடுத்துச் சென்றார்.

ராமானந்தா

ராமானந்தர் அலகாபாத்தில் பிறந்து வாரணாசியில் கல்வி பயின்றார். இந்த இரண்டு இடங்களிலும் அவர் பிரசங்கம் செய்தார். இந்து மதத்தின் தீய பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் நடைமுறைகளை ஒழிக்க அவர் விரும்பினார். கடவுளின் பார்வையில் அனைத்து மனிதர்களும் சமமானவர்கள் என்றும், உயர்ந்தவர் அல்லது தாழ்ந்தவர் என்று யாரும் இல்லை என்றும் மக்கள் அறிய வேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார். அவரைப் பின்பற்றுபவர்கள் வெவ்வேறு துறைகளைச் சேர்ந்தவர்கள். உதாரணமாக, கபீர் ஒரு நெசவாளர், சாதனா ஒரு கசாப்புக் கடைக்காரர், ரவிதாசர் ஒரு செருப்பு தைப்பவர் மற்றும் சேனா ஒரு முடிதிருத்தும் தொழிலாளி.

கபீர்

கபீர் ராமானந்தரின் விருப்பமான சீடர். நானக்கைப் போலவே, அவர் இருக்கும் சமூக அமைப்பை விமர்சித்து இந்து-முஸ்லீம் ஒற்றுமைக்கு அழைப்பு விடுத்தார். ஒரு முஸ்லிம் நெசவாளியின் மகனான கபீர், சிலை வழிபாடு, நமாஸ் போன்ற முறையான வழிபாட்டில் பங்கேற்பது, புனித யாத்திரை அல்லது நதிகளில் நீராடுவது போன்றவற்றை கடுமையாக கண்டித்தார். அனைவருக்கும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய மற்றும் அனைத்து மதங்களையும் ஒன்றிணைக்கும் ஒரு மதத்தைப் பிரசங்கிக்க அவர்

விரும்பினார் . அவர் கடவுளின் ஒற்றுமையை வலியுறுத்தினார் . அவர் அவரை ராமர், கோபிந்தா, ஹரி மற்றும் அல்லா போன்ற பல பெயர்களால் அழைத்தார். நீங்கள் அவரது ' தோஹஸ் ' அல்லது 'ஜோடிகளை' இந்தியில் படித்திருப்பீர்கள் .

சைதன்ய மஹாபிரபு

சைதன்யர் வங்காளத்தைச் சேர்ந்த ஒரு துறவி. அவர் கிருஷ்ணரின் பக்தர். அவர் ஒரு பிராமணராக இருந்தபோதிலும், சாதி அமைப்பைக் கண்டித்து, அனைவரின் சமத்துவத்தையும் வலியுறுத்தினார் . உண்மையான வழிபாடு அன்பு மற்றும் பக்தியில் உள்ளது என்பதை மக்கள் அறிய வேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார். கிருஷ்ணரைப் புகழ்ந்து பக்திப் பாடல்களைப் பாடி அவர் ஒரு மயக்க நிலைக்குச் செல்வார்.

மீராபாய்

மீராபாய் மற்றொரு பக்தி துறவி, அவர் கிருஷ்ணரை வணங்கி, இசையமைத்து, அவரைப் புகழ்ந்து பாடல்களைப் பாடினார். சைதன்யரைப் போலவே, அவர்களும் கடவுள் மீதான அன்பில் ஒரு மயக்க நிலைக்குச் செல்வார்கள்.

நாமதேவா

நாமதேவர் ஒரு தையல்காரர். அவர் மராத்தியில் எழுதினார். அவரது கவிதைகள் கடவுள் மீதான தீவிர அன்பு மற்றும் பக்தியைப் பற்றிப் பேசின. பக்தி இயக்கத்தின் புகழ் பக்தி இயக்கம் மக்களிடையே எவ்வாறு இவ்வளவு பிரபலமடைந்தது? ஒரு முக்கியமான காரணம், அவர்கள் சாதி அமைப்பையும் பிராமணர்களின் மேன்மையையும் சவால் செய்தனர். சூஃபி

துறவிகளும் போதித்த சமத்துவம் மற்றும் சகோதரத்துவக் கருத்துக்களை அவர்கள் வரவேற்றனர். மக்கள் இனி பழைய மதத்தில் திருப்தி அடையவில்லை. அவர்களின் பகுத்தறிவு மற்றும் உணர்ச்சிகள் இரண்டையும் பூர்த்தி செய்யக்கூடிய ஒரு மதத்தை அவர்கள் விரும்பினர். அனைத்து பக்தி துறவிகளும் கடவுளின் ஒற்றுமையை வலியுறுத்தினர் . கடவுளை அடைவதற்கான பாதை எந்த சடங்குகளிலும் இல்லை, பக்தி மற்றும் பக்தியில் உள்ளது என்று அவர்கள் கூறினர். அவர்கள் சடங்குகள் மற்றும் தியாகங்களை கண்டித்தனர் . வட இந்தியாவில், அது இரண்டு நீரோடைகளாக வளர்ந்தது, நிர்குண பக்தி மற்றும் சகுண பக்தி. நிர்குண பக்தர்கள் உருவமற்ற கடவுளின் பக்தர்கள், அவரை ராமர், கோவிந்தன், ஹரி அல்லது ரகுநாதர் என்று பலவிதங்களில் அழைத்தாலும் கூட. அவர்களில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் கபீர் மற்றும் நானக். சகுண பக்தர்கள் தசரதரின் மகன் ராமரின் பக்தர்கள் அல்லது தேவகி மற்றும் வாசுதேவரின் மகன் கிருஷ்ணரின் பக்தர்கள். சகுண பக்தர்களின் சிறந்த உதாரணங்களில் சிலர், தனது புகழ்பெற்ற ராமசரித மானஸில் ராமரை வணங்கிய துளசிதாஸும், தனது புகழ்பெற்ற சூர்சாகரில் கிருஷ்ணரைப் புகழ்ந்து பாடிய சூர்தாஸும் ஆவர் . கிருஷ்ணரின் பக்தரான முஸ்லிம் கவிஞரான ரஸ்கானும் இந்த மரபைச் சேர்ந்தவர். பக்தி இயக்கத்தின் முதல் முக்கிய அம்சம், கடவுளின் ஒற்றுமை மற்றும் அனைத்து மனிதர்களின் சகோதரத்துவம் பற்றிய கருத்தாகும். அது சாதி அல்லது பாலின அடிப்படையில் யாரையும் பாகுபாடு காட்டவில்லை. அதன் இரண்டாவது முக்கிய அம்சம், எங்கும் நிறைந்தவராகவும், பக்தர்களின் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கும் திறன் கொண்டவராகவும் இருக்கும் கடவுளிடம் சரணடைவது. பக்தியின் மூன்றாவது முக்கிய அம்சம், நல்ல

ஒழுக்கமான வாழ்க்கையை வலியுறுத்தும் கடவுளுக்கு ஒரு தீவிரமான தனிப்பட்ட பக்தியாகும். கடவுளின் நாமத்தை தொடர்ந்து உச்சரிப்பது ஆன்மாவைத் தூய்மைப்படுத்தி, அவரது அருளுக்கு ஒருவரைத் தயார்படுத்துவதாக உணரப்பட்டது. ஒரு உண்மையான பக்தன் சொர்க்கத்தையோ மோட்சத்தையோ விரும்பவில்லை. அவர் இறைவனின் நாமத்தை உச்சரித்து, மீண்டும் மீண்டும் பிறந்து அவரது புகழைப் பாட மட்டுமே விரும்புகிறார். கூடுதலாக, குரு அல்லது ஆன்மீக ஆசிரியர் வந்தார், அதன் செயல்பாடு மக்களுக்கு நம்பிக்கை, வலிமை மற்றும் உள் தைரியத்தை வழங்குவதாகும். அவர் பக்தியின் பாதையில் முன்னேறிச் சென்று கடவுளை உணர்ந்திருக்கலாம், எனவே மற்றவர்களை அவரிடம் வழிநடத்தும் திறன் கொண்டவராக இருக்க வேண்டும். இது பஹுல் முறையைக் கொண்டு வந்தது. பஹுல் என்பது ஒரு குருவால் மாணவர் அல்லது சிஷ்யருக்கு வழங்கப்படும் புனிதப்படுத்தப்பட்ட நீர், அவர் தெய்வீகத்தை நோக்கிய பயணத்தில் பயிற்சியாளராக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதற்கான அடையாளமாகும். சீக்கியர்கள் கந்தே கா பஹுல் என்று அழைக்கப்படும் "வாள்களைக் கழுவுதல்" விழாவைச் செய்தனர், இது பிர-முரிடி வழக்கமாக (துறவி-வீரர் கருத்து) உருவாகிறது. சூஃபிக்களின் நடைமுறைகள் மற்றும் கருத்துக்களைப் போலவே இருந்த பக்தி மரபின் சில அம்சங்களை இங்கே நீங்கள் கவனிக்க முடிந்ததா? பக்தியின் உணர்வு இந்தியா முழுவதும் பரவியிருந்தது, இடைக்கால துறவிகள் மற்றும் மறைஞானிகளின் மதக் கவிதைகளில் அது துடிப்பான மற்றும் அழகான வெளிப்பாட்டைக் கண்டது, அவர்கள் எந்த மத நம்பிக்கையை நம்பினாலும் சரி. அவர்களின் இலக்கியப் படைப்புகள், கீதம், கவாலி போன்றவற்றில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, வேறு எதுவும் செய்ய முடியாத அளவுக்கு மக்களை

ஒன்றிணைத்தன. இது பிராந்திய மொழிகளின் வளர்ச்சியையும் தூண்டியது.

நாட்டுப்புற கலைகளின் வளர்ச்சி

கிராமப்புற மக்கள் பல துறைகளில் தங்கள் படைப்புத் திறன்களைக் காட்ட வாய்ப்புகளைப் பெற்றனர். விவசாய நடவடிக்கைகளுடன் தொடர்புடைய பல சந்தர்ப்பங்கள், எடுத்துக்காட்டாக மண் உழுதல், மரக்கன்றுகளை விதைத்தல், பருத்தி பறித்தல், களைகளைப் பிடுங்குதல் மற்றும் பல சமூக செயல்பாடுகள் பாடுவதற்கும் நடனமாடுவதற்கும் வாய்ப்புகளை வழங்கின. இது உங்களுக்குப் பரிச்சயமானதாகத் தோன்றுகிறதா? ஆம், இன்று நீங்கள் செய்யும் பண்டிகைகள் மற்றும் சடங்குகள் காலத்திற்கு ஏற்ப தேவையான மாற்றங்களுடன் கடந்த காலத்திலிருந்தே தொடர்கின்றன. மழையின் வருகை நடனம் மற்றும் மகிழ்ச்சிக்கான சந்தர்ப்பங்களாக மாறியது. கடவுள்களை வணங்கி கோயில்களில் சிறப்பு பூஜைகள் செய்யப்பட்டன. ஊஞ்சல்களை அனுபவிப்பதற்கான ஒரு சந்தர்ப்பமாகவும் இது இருந்தது. இதேபோல், தங்கள் சுழலும் சக்கரங்களில் உள்ள பெண்கள் மற்ற பெண்களுடன் சேர்ந்து இரவு வெகுநேரம் வரை ஒன்றாக அமர்ந்து பாடுவார்கள். இது இந்தியாவின் கிட்டத்தட்ட அனைத்து கிராமங்களிலும் ஒரு பொதுவான காட்சியாக இருந்தது. கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொரு பிராந்தியமும் உள்ளூர் சுவையுடன் அதன் சொந்த விசித்திரமான நடன வடிவத்தை உருவாக்கியது என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும் . இவ்வாறு கர்பா, கல்பெல்லா , பங்கரா, கித்தா , மூங்கில் நடனம், லாவணி மற்றும் எண்ணற்ற பிற நடன வடிவங்கள் தோன்றின. இன்று, இவற்றில் சில குடியரசு தின கொண்டாட்டங்களின் போதும், பிற பண்டிகை

நிகழ்வுகளிலும் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. பெண்களுக்கு முறையான கல்வி மிகவும் முக்கியமானதாகக் கருதப்படவில்லை, ஆனால் இது பல்வேறு துறைகளில் தங்கள் திறமையை வெளிப்படுத்துவதைத் தடுக்கவில்லை.

ஓதானிகள் , சட்டைகள் மற்றும் காக்ராக்களில் அழகான வடிவமைப்புகளை உருவாக்கினர் . ராஜஸ்தானியர்கள் பெண்கள் மற்றும் ஆண்கள் இருவரும் பயன்படுத்தும் துணிகளில் அழகான டை மற்றும் சாய வேலைப்பாடுகளை உருவாக்கினர். இன்றும் கூட, ராஜஸ்தான் மக்கள் இந்தியாவில் மிகவும் வண்ணமயமாக உடையணிந்தவர்களாகக் காண்கிறோம். அவர்களின் ஆடம்பரத்தை அவர்கள் தங்கள் விலங்குகளை (குதிரைகள், காளைகள், ஒட்டகங்கள் மற்றும் யானைகள் கூட) அலங்கரித்த விதத்தில் காணலாம். பஞ்சாபில், பெண்கள் அழகான புல்காரிகளை உருவாக்கினர். லக்னோவிலும் அதைச் சுற்றியும், சட்டைகள், சல்வார்கள் , ஓதானிகள் மற்றும் புடவைகளில் கூட சிக்கன் வேலைப்பாடு வந்தது . பரதன் தனது நாட்டிய சாஸ்திரத்தில் (கி.பி ஐந்தாம் நூற்றாண்டு) குறிப்பிடும் நாடகக் கலைஞர்கள் முற்றிலும் மறைந்துவிடவில்லை என்று தெரிகிறது. தமாஷா மற்றும் லாவானி நடன நாடக வடிவங்கள் மகாராஷ்டிராவில் உருவாக்கப்பட்டன; மத்திய இந்தியாவில் பாண்டவானிகளும் வட இந்தியாவில் மெராசிகளும் சிறிய மாற்றங்களுடன் இத்தகைய கலை வடிவங்களைப் பயன்படுத்தினர். அதேபோல் பொம்மலாட்டக்காரர், பார்ட் மற்றும் மைம் ஆகியவை இடம் விட்டு இடம் நகர்ந்து, பல்வேறு வழிகளில் மக்களை மகிழ்வித்தன. அக்ரோபேட் மற்றும் ஜக்லர் இடம் விட்டு இடம் நகர்வதையும் காணலாம். சில பகுதிகளில் தற்காப்புக் கலைகள் உருவாக்கப்பட்டன, அதே

நேரத்தில் மல்யுத்தம் இந்தியா முழுவதும் பழங்காலத்திலிருந்தே பிரபலமாக உள்ளது.

ஓவியம்

இஸ்லாமிய கலாச்சாரத்தால் பாதிக்கப்பட்ட மற்றொரு பகுதி ஓவியம். ஹுமாயூன் பெர்சியாவில் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக அகதியாகக் கழித்தார். 1555 ஆம் ஆண்டு மீண்டும் டெல்லியின் ஆட்சியாளராக ஆனபோது, அவர் இந்தியாவிற்கு ஓவியர்களை அழைத்து வந்தார். அவர்களில் பிரபலமானவர்கள் மிர் சயீத் அலி மற்றும் அப்துஸ் சமத், கையெழுத்துப் பிரதிகளை வரைவதற்கான மரபை வளர்த்தனர். இதற்கு ஒரு உதாரணம் தஸ்தான்-இ-அமிர் ஹம்சா, இதில் கிட்டத்தட்ட 1200 ஓவியங்கள் உள்ளன. அந்தக் காலகட்டத்தில் உருவப்படம் மற்றும் மினியேச்சர் ஓவியங்களும் மலர்ந்தன. இருப்பினும், ஆச்சரியப்படும் விஷயம் என்னவென்றால், இந்த ஓவியர்களில் சிலர் கிளாசிக்கல் ராகங்களை வரைய முயன்றனர், இதன் மூலம் இசை போன்ற சுருக்கக் கருத்துக்களுக்கு வடிவம் மற்றும் வண்ணம் கொடுத்தனர். பருவங்கள் அல்லது பாரமாசா ஓவியங்களுக்கு இதேபோல் கலை வடிவங்கள் வழங்கப்பட்டன. இந்தக் கலைஞர்களின் படைப்பாற்றலை உங்களால் மதிப்பிட முடியுமா? உலகில் வேறு எங்கும், ஒருவேளை சீனாவைத் தவிர, கலைஞர்கள் இசை அல்லது பருவங்களை வரைய முயற்சித்ததில்லை. அக்பர், ஜஹாங்கிர் மற்றும் ஷாஜகான் ஆகியோர் இந்தக் கலைஞர்களுக்கு தொடர்ந்து ஆதரவளித்தனர், இதன் விளைவாக, முகலாய ஓவியப் பள்ளி தொடர்ந்து செழித்தது. தாராளவாத ஆட்சியாளராக அக்பர் ஓவியத்திற்கு தனது ஆதரவை நீட்டினார். தஷ்வந்த் மற்றும் பசவன் லால் போன்ற ஏராளமான

இந்து ஓவியர்களையும் அவர் பணியமர்த்தினார் . இதன் விளைவாக, அவரது காலத்தில் பாரசீக மற்றும் இந்திய பாணிகளின் (ஓவியம்) கலவை இருந்தது. இந்திய ஓவியத்திலும் ஐரோப்பிய செல்வாக்கு காணப்பட்டது. பிரபல ஓவியரான ஜஹாங்கிரின் கீழ் முகலாய ஓவியப் பள்ளி அதன் உச்சத்தை அடைந்தது. அவரது அவை உஸ்தாத் மற்றும் அபுல் ஹசன் போன்ற பிரபல ஓவியர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டது. மன்கூர் தனது மினியேச்சர் ஓவியத்திற்கு பிரபலமானவர். இருப்பினும், அவரது மரபுவழி கருத்துக்கள் மற்றும் அரசியல் ஆர்வங்கள் காரணமாக, ஒளரங்கசீப் இசை மற்றும் ஓவியத்தை ஆதரிப்பதை நிறுத்திவிட்டார் . அவர்களின் எஜமானர்களைப் போலவே, சில இளவரசர்களும் ஓவியர்களுக்கு ஆதரவளித்தனர். இதனால், முகலாய பள்ளியைத் தவிர, ராஜ்புத் மற்றும் பஹாரி ஓவியப் பள்ளிகளும் ஊக்கத்தைப் பெற்றன. சமூகத்தில் உள்ள உயர் வகுப்பினர் கூட ஓவியர்களை ஆதரிக்கத் தொடங்கினர் . இதன் விளைவாக, பணக்காரர்களின் ஹவேலிகள் (பெரிய மாளிகைகள்) மற்றும் கோயில்கள் ஏராளமாக அலங்கரிக்கப்பட்டன. ராஜஸ்தானில் உள்ள இந்த ஹவேலிகள் இன்றும் ஏராளமான சுற்றுலாப் பயணிகளை ஈர்க்கின்றன. ராஜஸ்தானுக்குச் செல்லும் வாய்ப்பு கிடைத்தால் நீங்கள் இந்த ஹவேலிகளைப் பார்வையிடலாம். பதினாறாம் நூற்றாண்டு முதல் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு வரையிலான முகலாய ஓவியப் பள்ளி இந்தோ-பாரசீக மினியேச்சர் கலைப் பள்ளிக்கு வழிவகுத்தது. முகலாய அரசவை ஓவியர்கள் மனித உருவங்கள் மற்றும் உடைகளுடன் கூடிய நிலப்பரப்புகளை அறிமுகப்படுத்தினர். அவர்கள் பாரம்பரிய இந்திய பாணிகளுடன் தொடர்பு கொண்டபோது, அவை மிகவும் இயல்பானதாக மாறின. ஒரு பாரம்பரியமாக மினியேச்சர்களில் கையெழுத்திடுவதும் தொடங்கியது. இப்போது

கலைஞர்கள் மாத சம்பளத்தில் பணியமர்த்தப்பட்டனர். அவர்கள் சேஞ்சீஸ்னாமா , ஜஃபர்னாமா மற்றும் ராமாயணம் போன்ற முக்கியமான படைப்புகளை விளக்கினர்.

இசை

முகலாயப் பேரரசர்கள் அக்பர், ஜஹாங்கிர் மற்றும் ஷாஜஹான் ஆகியோர் பல இசைக்கலைஞர்களை ஆதரித்தனர் . அக்பரின் அரசவையை அலங்கரித்த தான்சேன் , பாரம்பரிய ராகங்களைப் பாடியது மட்டுமல்லாமல், புதியவற்றையும் இயற்றினார். ஷாஜகான் ஒரு சிறந்த பாடகர் என்று கூறப்படுகிறது. இந்த இசைக்கலைஞர்கள் நாளின் வெவ்வேறு நேரங்களிலும் வெவ்வேறு பருவங்களிலும் பொருத்தமான ராகங்களுடன் பேரரசர்களை மகிழ்வித்தனர். இந்தியாவில் துருக்கிய-ஆப்கானிய ஆட்சியின் போது, இந்தோ ஈரானிய இசையின் தொகுப்பு தொடங்கியது. முகலாய ஆட்சியின் போது, அது மேலும் வளர்ந்தது. ஒளரங்கசீப் இசைக்கு எதிரானவர் என்பது கவனிக்கத்தக்கது, ஆனால் பாரசீக மொழியில் பாரம்பரிய இந்திய இசை குறித்த அதிக எண்ணிக்கையிலான புத்தகங்கள் அவரது காலத்தில் எழுதப்பட்டன. வடக்கில், இந்துஸ்தானி இசைப் பள்ளி என்று அழைக்கப்படும் ஒரு தனித்துவமான பள்ளி உருவானது, அதன் சிறப்பு வாழ்க்கையின் வெவ்வேறு மனநிலைகளுக்கு ஏற்றவாறு இனிமையான மற்றும் பரவசமான மெல்லிசைகளை உருவாக்குவதில் இருந்தது. ராகங்களும் ராகினிகளும் அதற்கேற்ப உருவகப்படுத்தப்பட்டன. இந்தக் காலகட்டத்தில் காயல், தும்ரி மற்றும் கஜல் ஆகியவையும் விரிவாகக் கூறப்பட்டன. தான்சேன் ஒரு வகையில் இந்தப் பள்ளியின் முன்னோடியாக இருந்தார். இதேபோல், தெற்கில், கர்நாடக இசைப் பள்ளி வளர்ந்தது.

இருப்பினும், சாதாரண மக்கள் தங்கள் உள்ளூர் தலைவர்களான அல்ஹா -உடல், துல்லா-பட்டி, ஜெய்மல்- பட்டா போன்றவர்களை நினைவுகூரும் வகையில் நாட்டுப்புற இசை மற்றும் நாட்டுப்புற பாடல்களுக்கான திறமையைத் தக்க வைத்துக் கொண்டனர்.

இந்தோ-முகலாய கலாச்சாரம்

முகலாய ஆட்சியாளர்கள் ஆப்கானிய சுல்தான் பட்டங்களை நிராகரித்து, தங்களை பாட்ஷா (பேரரசர்) மற்றும் தின்-இ-பனா (நம்பிக்கையின் பாதுகாவலர்) என்று கூறிக்கொண்டனர். மேலும், பேரரசர் மீது குடிமக்களிடையே மரியாதையைத் தூண்டுவதற்காக, அவர்கள் ஜரோகா தரிசனம் அல்லது சிறப்பாக கட்டப்பட்ட ஜன்னல்கள் வழியாக பொதுவில் தோன்றுவதைத் தொடங்கினர். அவர்கள் சிஜ்தா (மன்னர்களுக்கு முன்பாக குறைந்த சாஷ்டாங்கமாக வணங்குதல்) என்ற நீதிமன்ற நடைமுறையையும் ஊக்குவித்தனர் , மேலும் மத மற்றும் அரசியல் அதிகாரத்தை தங்கள் கைகளில் உறுதியாகக் குவித்தனர்.

சுய மதிப்பீட்டு வினாக்கள்

1. இடைக்கால இந்தியச் சமூகத்திற்கு டெல்லி சுல்தானியத்தின் கலாச்சாரப் பங்களிப்புகளை ஆராயுங்கள்.
2. டெல்லி சுல்தானியர் காலத்தில் இந்தியாவில் இஸ்லாத்தின் எழுச்சியையும் பரவலையும் கண்டறியுங்கள்.

அலகு-IV

**நவீன இந்தியா – மேற்கத்திய எழுச்சி மற்றும் இந்தியாவின் தாக்கம்
– சமூக மத சீர்திருத்தங்கள் – இந்திய மொழி மற்றும் இலக்கியம் –
மதம் மற்றும் தத்துவம்.**

நோக்கங்கள்

- ❖ நவீன இந்தியாவின் மீது மேற்கத்திய சிந்தனைகள் மற்றும் காலனித்துவ ஆட்சியின் தாக்கத்தைப் பற்றிப் படிப்பது.
- ❖ சமூக மாற்றத்தில் சமூக-மத சீர்திருத்த இயக்கங்களின் பங்கைப் புரிந்துகொள்வது.
- ❖ நவீன காலத்தில் இந்திய மொழிகள், இலக்கியம், மதம் மற்றும் தத்துவத்தின் வளர்ச்சியைப் பற்றி அறிந்துகொள்வது.

நவீன இந்தியா

நமது நாட்டின் வரலாற்றைப் பாதுகாப்பாகப் பண்டைய, இடைக்கால மற்றும் நவீன காலங்களாகப் பிரிக்கலாம். பண்டைய காலம் மனிதர்கள் பூமியில் வாழ்ந்த காலத்திலிருந்தே நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே தொடங்கியது. முந்தைய பாடத்தில், இடைக்கால இந்தியாவில் என்ன நடந்தது என்பது பற்றி நீங்கள் படித்தீர்கள், அதாவது கி.பி 8 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 18 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பம் வரை நீடித்தது. இப்போது, வரலாற்றில் நவீன காலம் பற்றிப் படிப்போம் . கடந்த இரண்டு காலகட்டங்களில் சமூகம், பொருளாதாரம், அரசியல் மற்றும் கலாச்சாரம் ஒன்றுக்கொன்று மிகவும் வித்தியாசமாக இருப்பதை நீங்கள் கண்டறிந்திருக்க வேண்டும். முன்னேற்றம் என்றும் நீங்கள் அழைக்கக்கூடிய இந்த வேறுபாடுகள், மிக வேகமாக வளர்ந்தன, தொடர்ந்தன, அதிகரித்தன, மேலும் நம் வாழ்வில் மிக ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின. துருக்கியர்கள், ஆப்கானியர்கள் மற்றும் முகலாயர்கள் போன்ற வெளியில் இருந்து இந்தியாவிற்கு வந்த அனைவரும் இந்தியாவை தங்கள் வீடாக மாற்றியதை நீங்கள் நினைவில் கொள்ளலாம். ஆனால் பிரிட்டிஷ் காலனித்துவ

ஆட்சியாளர்கள் எப்போதும் இந்த நிலத்திற்கு அந்நியர்களாகவே இருந்தனர். இருப்பினும், அவர்கள் தங்கள் நலன்களுக்கு ஏற்றவாறு ஆழமான சமூக, பொருளாதார மற்றும் அரசியல் மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தனர், மேலும் இந்த செயல்பாட்டில் இந்திய கலாச்சாரத்தின் பல அம்சங்களில் ஆழமான முத்திரைகளை பதித்தனர். புது தில்லியில் உள்ள ராஷ்டிரபதி பவனைப் பார்த்தால், இந்திய கட்டிடக்கலையில் பிரிட்டிஷ் தாக்கத்தின் தெளிவான படத்தைப் பெறலாம். கொல்கத்தா, மும்பை மற்றும் நாட்டின் பல பகுதிகளில் உள்ள பல கட்டிடங்களில் இந்த முறை மீண்டும் மீண்டும் வருவதை நீங்கள் காண்கிறீர்கள். இவை அனைத்தும் இப்போது நமது கலாச்சார பாரம்பரியத்தின் ஒரு பகுதியாக மாறிவிட்டன. இந்த கட்டிடக்கலை எச்சங்களைத் தவிர, காலனித்துவ அரசு ஒரு சீரான அரசாங்க அமைப்பையும், மேற்கத்திய கருத்துக்கள், அறிவியல் மற்றும் தத்துவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட கல்வி முறையையும் விட்டுச் சென்றது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தொடங்கப்பட்ட சமூக மற்றும் மத சீர்திருத்த இயக்கங்கள் நவீன இந்தியாவையும் உருவாக்க உதவியது என்பதை அறிவது உங்களுக்கு மிகவும் சுவாரஸ்யமாக இருக்கும். இந்திய மொழிகளில் நவீன இலக்கியங்கள் அனைத்தும் ஆங்கிலக் கல்வியின் பரவலாலும், அதன் மூலம் மேற்கத்திய கருத்துக்கள் மற்றும் நிறுவனங்களுடனான இந்தியாவின் நெருங்கிய தொடர்பாலும் ஆழமாக பாதிக்கப்பட்டுள்ளன .

மேற்கத்திய நாடுகளின் எழுச்சியும் இந்தியாவின் மீதான அதன் தாக்கமும்

1450 முதல், மூன்று முக்கியமான முன்னேற்றங்கள் ஐரோப்பாவின் வடிவத்தை மாற்றியமைத்தன: (i) அச்சு

இயந்திரத்தின் கண்டுபிடிப்பு, (ii) மறுமலர்ச்சி மற்றும் சீர்திருத்த இயக்கங்களின் தொடக்கமும் பரவலும் மற்றும் (iii) புதிய வர்த்தக வழிகளைக் கண்டுபிடித்தல். அதன் பிறகு, ஐரோப்பா அறிவியல், ஆய்வு மற்றும் துப்பாக்கித் தொழில் துறைகளில் பெரும் முன்னேற்றம் கண்டது. விரைவில், அவர்களின் படைகளும் கடற்படைகளும் உலகிலேயே சிறந்தவையாக மாறின. அறிவியல் கல்வி பரவத் தொடங்கியது. இதனால் தர்க்கமும் பகுத்தறிவும் பழைய கோட்பாடுகள் மற்றும் கற்றல் சோதிக்கப்பட்ட உரைகல்லாக மாறியது. இந்த ஐரோப்பிய நாடுகளில், போர்த்துகீசியர்களும் பின்னர் டச்சுக்காரர்களும், பிரெஞ்சுக்காரர்களும், இறுதியாக, ஆங்கிலேயர்களும் இந்தியாவிலிருந்து வர்த்தகத்தைக் கட்டுப்படுத்த ஒரு போட்டியில் இறங்கினர். இறுதியில் ஆங்கிலேயர்கள் வர்த்தகத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதில் மட்டுமல்லாமல், நாட்டையும் கட்டுப்படுத்துவதில் வெற்றி பெற்றனர், மேலும் சுமார் இரண்டு நூற்றாண்டுகளாக இந்தியா அதன் ஆதிக்கத்தின் கீழ் இருந்தது, அங்கு அதன் முழு மனித வளமும் பொறுப்பற்ற முறையில் சுரண்டப்பட்டது மற்றும் அதன் செல்வம் ஆளும் நாட்டின் நலனுக்காக வீணடிக்கப்பட்டது. தங்கள் நலன்களை மேலும் மேம்படுத்த, ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியாவில் நிலவும் சமூக மற்றும் அரசியல் சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்தினர். முகலாயப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு ஏராளமான அரசுகள் உருவாகின. இந்தச் சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட ஆங்கிலேயர்கள், ஒரு ஆட்சியாளரை மற்றொரு ஆட்சியாளருக்கு எதிராகப் போராட வைத்தனர் அல்லது அரியணையைக் கைப்பற்றியவரை ஆதரித்தனர். மைசூரின் திப்பு சுல்தான், பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கும் ஆங்கிலேயர்களுக்கும் இடையிலான போட்டியைப் பயன்படுத்தி ஆங்கிலேயர்கள் பயன்படுத்திய அதே

கொள்கையைப் பயன்படுத்த முயன்றாலும், அவர் ஆங்கிலேயர்களின் உயர்ந்த ராஜதந்திரம் மற்றும் துப்பாக்கிச் சூடு சக்தியைப் பயன்படுத்த முடியவில்லை. இந்தியாவின் பிரிட்டிஷ் ஆதிக்கம் தொடர்ச்சியான கட்டங்களில் கட்டமைக்கப்பட்டது. முதல் கட்டம் இந்திய வர்த்தகத்தைக் கைப்பற்றுவதைக் கொண்டிருந்தது. அவர்கள் மிகக் குறைந்த விலையில் இந்தியப் பொருட்களை வாங்கி மேற்கத்திய சந்தைகளில் மிக அதிக விலைக்கு விற்றனர், இதன் மூலம் விவசாயிகளுக்கு எதையும் கொடுக்காமல் மகத்தான லாபம் ஈட்டினர். இதில், அவர்களுக்கு இந்திய சேத்ஸ் மற்றும் கோமாஸ்தர்கள் உதவினார்கள் .

இரண்டாம் கட்டத்தில், பிரிட்டிஷார் தங்கள் ஏற்றுமதி நோக்கங்களுக்கு ஏற்றவாறு உற்பத்தி நடவடிக்கைகளை தங்கள் கட்டுப்பாட்டில் எடுத்துக் கொண்டனர். இந்தச் செயல்பாட்டில் அவர்கள் இந்தியத் தொழில்களை வெற்றிகரமாக அழித்தார்கள். ஏனெனில் இந்தியா அவர்களின் பொருட்களை வாங்கும் ஒரு சாத்தியமான கட்டமாக இருந்தது. மூன்றாம் கட்டம் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் மற்றும் காலனித்துவ சுரண்டலின் தீவிரமான கட்டமாகும், அப்போது பிரிட்டிஷ் பொருளாதார நலன்களை நிறைவேற்றுவதற்காக இந்தியா ஆங்கிலேயர்களால் ஆளப்பட்டது. வர்த்தகம் மூலம் லாபம் ஈட்டுவதற்காக ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியாவிற்கு வந்தனர். மெதுவாக அவர்கள் நாட்டின் அரசியல் மற்றும் பொருளாதார கட்டுப்பாட்டைப் பெற்றனர். கி.பி 1757 இல் பிளாசி போருக்குப் பிறகு, அவர்கள் வங்காளத்தின் உண்மையான எஜமானர்களாக மாறினர். அவர்கள் தங்கள் வர்த்தகத்தையும் வெளிநாட்டுப் பொருட்களின் ஏற்றுமதியையும் அதிகரிக்க வங்காளத்தின் மீது அரசியல் கட்டுப்பாட்டைப் பயன்படுத்தினர். போட்டி இல்லாதபடி வர்த்தகத்தில் இந்திய மற்றும் வெளிநாட்டு

போட்டியாளர்களை ஒழித்தனர். அவர்கள் மூல பருத்தி விற்பனையை ஏகபோகமாகக் கொண்டு வங்காள நெசவாளர்களை அதிக விலைக்கு விற்கச் செய்தனர். தங்கள் சொந்தத் தொழிலைப் பாதுகாக்க பிரிட்டனுக்குள் நுழையும் இந்தியப் பொருட்களின் மீது அவர்கள் கடுமையான வரிகளை விதித்தனர். ஐரோப்பாவில் தொழில்துறை புரட்சி வந்தவுடன், இந்தியத் தொழில்கள் மிகவும் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டன. 1813 வாக்கில், இந்திய கைவினைஞர்கள் உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டு சந்தையை இழந்தனர். இயந்திரங்கள் பயன்படுத்தப்பட்ட பிரிட்டிஷ் தொழிற்சாலை தயாரிப்புகளுடன் இந்தியப் பொருட்கள் போட்டியிட முடியவில்லை .

மறுபுறம், ஆங்கில வணிகர்கள் ஏராளமான செல்வத்தை குவித்திருந்தனர், அதை அவர்கள் இப்போது தொழில்கள் மற்றும் வர்த்தகத்தில் முதலீடு செய்தனர். கிழக்கிந்திய நிறுவனம் தங்கள் தொழில்துறை தளத்தை நிதியளிப்பதிலும் விரிவுபடுத்துவதிலும் உதவியது. இந்த நேரத்தில் இங்கிலாந்தில் வர்த்தகத்தை விட உற்பத்தியில் இருந்து அதிக பயனடைந்த ஒரு வகை உற்பத்தியாளர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் இந்தியாவிலிருந்து அதிக மூலப்பொருட்களைப் பெறுவதிலும், தங்கள் முடிக்கப்பட்ட பொருட்களை திருப்பி அனுப்புவதிலும் ஆர்வம் காட்டினர். 1793 மற்றும் 1813 க்கு இடையில், இந்த பிரிட்டிஷ் உற்பத்தியாளர்கள் நிறுவனம், அதன் வர்த்தக ஏகபோகம் மற்றும் அது அனுபவித்த சலுகைகளுக்கு எதிராக ஒரு பிரச்சாரத்தைத் தொடங்கினர். இறுதியில் 1813 இல், அவர்கள் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் இந்திய வர்த்தகத்தின் ஏகபோகத்தை ஒழிப்பதில் வெற்றி பெற்றனர். இதன் மூலம் இந்தியா தொழில்துறை இங்கிலாந்தின் பொருளாதார காலனியாக மாறியது. இதன் விளைவாக, பிரிட்டிஷ் இயந்திரத்தால்

தயாரிக்கப்பட்ட பொருட்கள் மலிவானவை என்பதால் இந்திய கையால் தயாரிக்கப்பட்ட பொருட்கள் அழிவை எதிர்கொண்டன. இந்த பொருட்களுக்கு இந்தியாவுக்குள் நுழைய இலவச நுழைவு இருந்தது அல்லது மிகக் குறைந்த கட்டண விகிதங்கள் செலுத்தப்பட்டன. மேற்கத்திய பொருட்களுக்கு ரசனை வளர்த்து அவற்றை வாங்குவதற்காக இந்தியர்கள் நவீனமயமாக்கப்பட வேண்டும் . இந்திய வர்த்தக நலன்களைப் பற்றி சிறிதும் கவலைப்படாத ஆங்கிலேயர்களின் கைகளால் சுரண்டப்பட்டதன் விளைவாக இந்திய தொழில்கள் பாதிக்கப்பட்டன. இந்தக் காலகட்டத்தில் அவர்கள் இந்திய வர்த்தகத்தைப் பாதுகாக்கவில்லை, நாட்டில் எந்த மேம்பட்ட தொழில்நுட்பத்தையும் அறிமுகப்படுத்தவில்லை. வெளிநாட்டுப் பொருட்களுக்கு இலவச நுழைவு வழங்கப்பட்டதால் இந்திய கைவினைப்பொருட்கள் பாதிக்கப்பட்டன. மறுபுறம், இந்திய கைவினைப்பொருட்கள் பிரிட்டனுக்குள் நுழைந்தபோது அதிக வரி விதிக்கப்பட்டன. பிரிட்டனுக்கு அனுப்பப்பட்டபோது இந்திய சர்க்கரை ஆலைகள் அதன் அசல் விலையை விட மூன்று மடங்கு வரி செலுத்தின. எனவே இந்தியாவில் இருந்து வர்த்தகம் கிட்டத்தட்ட நிறுத்தப்பட்டது.

கி.பி 1813 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் இந்தியா பிரிட்டிஷ் பொருட்களின் சிறந்த நுகர்வோராகவும், மூலப்பொருட்களின் பணக்கார சப்ளையராகவும் மாறியது. வணிக லாபங்களுக்காக, அதாவது மூலப்பொருட்களை வாங்கி முடிக்கப்பட்ட பொருட்களை விற்பனை செய்வதன் மூலம் இந்தியாவை சுரண்ட இங்கிலாந்து விரும்பியதால், அவர்கள் இந்தியாவில் நீராவி கப்பல்கள் மற்றும் ரயில்வேயை அறிமுகப்படுத்தினர். ரயில்வே பிரிட்டிஷாருக்கு ஒரு பரந்த சந்தையைத் திறந்தது மற்றும் இந்திய மூலப்பொருட்களை

வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்ய உதவியது. 1853 ஆம் ஆண்டுதான் பம்பாயிலிருந்து தானே வரை செல்லும் முதல் ரயில் பாதை பொதுமக்களுக்கு திறக்கப்பட்டது என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா? ரயில்வே மூலப்பொருள் உற்பத்தி செய்யும் பகுதிகளை ஏற்றுமதி செய்யும் துறைமுகங்களுடன் இணைத்தது. இதன் விளைவாக பிரிட்டிஷ் பொருட்கள் இந்திய சந்தையில் வெள்ளத்தில் மூழ்கின.

18 ஆம் நூற்றாண்டில் இந்தியா: பொருளாதாரம், சமூகம் மற்றும் கலாச்சாரம்

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் இந்தியா பல முரண்பாடுகள் மற்றும் முரண்பாடுகளின் படமாக இருந்தது. பொருளாதார ரீதியாக விவசாயம் மக்களின் முக்கிய தொழிலாக இருந்தது. ஆட்சியாளர்கள் தொடர்ந்து போரில் ஈடுபட்டிருந்ததால், நிலத்தின் விவசாய நிலைமைகளை மேம்படுத்த அவர்களுக்கு நேரம் இல்லை. முகலாயர்களின் கீழ் வெளிநாட்டு வர்த்தகம் செழித்து வளர்ந்தது. பாரசீக வளைகுடா பகுதியிலிருந்து முத்துக்கள், பச்சை பட்டு, கம்பளி, பேரீச்சம்பழங்கள், உலர்ந்த பழங்கள் ஆகியவற்றை இந்தியா இறக்குமதி செய்தது; அரேபியாவிலிருந்து காபி, தங்கம், மருந்துகள் மற்றும் தேன்; சீனாவிலிருந்து தேநீர், பீங்கான் மற்றும் பட்டு இந்தியாவிற்கு வந்தது; திபெத், சிங்கப்பூர், இந்தோனேசிய தீவுகள், ஆப்பிரிக்கா மற்றும் ஐரோப்பாவிலிருந்து ஆடம்பரப் பொருட்களும் கொண்டு வரப்பட்டன. இந்தியா கச்சா பட்டு, பட்டு துணிகள், இண்டிகோ, சர்க்கரை, மிளகு மற்றும் பல பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்தது. இந்தியாவின் பருத்தி ஜவுளிகள் உலகம் முழுவதும் பிரபலமாக இருந்தன. இவ்வளவு சாதகமான வர்த்தக சமநிலை இருந்தபோதிலும் , தொடர்ச்சியான போர் காரணமாக

இந்தியாவின் பொருளாதார நிலை மேம்பட முடியவில்லை . நாட்டிற்குள், சீக்கியர்கள், ஜாட்கள் , மராத்தியர்களின் கிளர்ச்சிகள் இருந்தன, மேலும் நாதர் ஷா (கி.பி 1739) மற்றும் அகமது ஷா அப்தாலி (1761) போன்ற வெளிநாட்டு படையெடுப்புகள் வெளியிலிருந்து வந்தன. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து, போர்ச்சுகல் மற்றும் ஸ்பெயின் போன்ற ஐரோப்பிய நாடுகள் இந்தியாவுடன் வர்த்தகம் செய்வதில் ஆர்வம் காட்டின. அவை நாட்டில் அரசியல் மற்றும் பொருளாதார ஸ்திரமின்மையை உருவாக்க உதவியது, இறுதியில் அதன் பொருளாதாரத்தை அழித்துவிட்டன. ஆனால், இந்த நேரத்தில், இந்தியாவின் புகழ் அழகான கைவினைப்பொருட்களின் பூமியாக உலகம் முழுவதும் பரவியிருந்தது . சமூக ரீதியாக, மக்களின் சமூக மற்றும் கலாச்சார வாழ்க்கையில் ஒற்றுமை இல்லை. அவர்கள் இந்துக்களாக இருந்தாலும் சரி, முஸ்லிம்களாக இருந்தாலும் சரி, அவர்களிடையே பிராந்தியம், கோத்திரம், மொழி மற்றும் சாதி அடிப்படையில் பிளவு இருந்தது. திருமணம், உணவு, உணவு மற்றும் ஒரு தொழிலைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் சாதி விதிகள் கடைபிடிக்கப்பட வேண்டும். விதிகளை மீறும் எவரும் சமூகத்திலிருந்து வெளியேற்றப்படுவதற்கான வாய்ப்புகள் அதிகம்.

இந்தியா மிகவும் முன்னேறிய அறிவியல் துறையில், இப்போது அதன் கணிதம் மற்றும் அறிவியலை புறக்கணித்துவிட்டது. மேற்கத்திய நாடுகள் அறிவியல் துறையில் செய்த முன்னேற்றங்களை அவர்கள் அறியாமல் இருந்தனர். அந்தக் காலங்களில் ஆசிரியர்கள் சமூகத்தில் மதிக்கப்பட்டனர். கல்வி பாரம்பரியத்தில் ஊறிப்போனது. மாணவர்களுக்கு எண்கணிதத்துடன் படிக்கவும் எழுதவும் கற்பிக்கப்பட்டது. பெண்கள் அரிதாகவே பள்ளிக்குச் சென்றனர். கல்வி அரசால்

ஆதரிக்கப்படவில்லை, மாறாக உள்ளூர் ஆட்சியாளர்கள், பிரபுத்துவ உறுப்பினர்கள் மற்றும் கருணையுள்ள பங்களிப்பாளர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டது .

இந்து-முஸ்லீம் உறவுகள்

இரு மதத்தினரிடையேயும் நட்புறவு நிலவியது. மத சகிப்புத்தன்மை கடைப்பிடிக்கப்பட்டது . போர்கள் அரசியல் சார்ந்தவை, மதத்திற்காக அல்லாமல் சுயநல காரணங்களுக்காகப் போராடப்பட்டன. இரு சமூகத்தினரும் ஒருவருக்கொருவர் போராட்டத்தில் பங்கேற்றனர். பல இந்துக்கள் முஸ்லிம் துறவிகள் மீது நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர், அதே நேரத்தில் பல முஸ்லிம்கள் இந்து கடவுள்கள் மற்றும் துறவிகள் மீது சமமான மரியாதை காட்டினர். உண்மையில், உயர் வகுப்பைச் சேர்ந்த இந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் தங்கள் சொந்த சமூகத்தின் கீழ் வகுப்பினரை விட ஒருவருக்கொருவர் பல பொதுவான விஷயங்களைக் கொண்டிருந்தனர். மேலும், முஸ்லிம்கள் இந்திய பாணியையும் கலாச்சாரத்தையும் மிகவும் நன்றாக ஏற்றுக்கொண்டதால் ஒருவரையொருவர் வேறுபடுத்திப் பார்ப்பது கடினமாக இருந்தது.

சமூக நிலைமைகள்

நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், பெண்களின் நிலை மகிழ்ச்சியடையக் கூடியதாக இல்லை. பெண் குழந்தையின் பிறப்பு துரதிர்ஷ்டவசமாகக் கருதப்பட்டது. சிறுமிகள் குழந்தைப் பருவத்திலேயே திருமணம் செய்து வைக்கப்பட்டனர். பலதார மணம் அனுமதிக்கப்பட்டது. பெண்களுக்கு சொத்துரிமை அல்லது விவாகரத்து உரிமை இல்லை. நிரந்தர விதவை வாழ்க்கை என்பது

சமூகத்தின் தடைச் சட்டமாகும் , குறிப்பாக உயர் சாதியினரிடையே. இந்த விதவைகள் வண்ண உடைகளை அணியவோ அல்லது திருமணங்களில் கலந்து கொள்ளவோ முடியாது , ஏனெனில் அவர்களின் இருப்பு அசுபமாகக் கருதப்பட்டது. இதுபோன்ற சந்தர்ப்பங்களில் குழந்தைத் திருமணங்கள் பொதுவானவையாக இருந்ததால், சில சமயங்களில் கைக்குழந்தைகள் கூட விதவைகளாகி நிரந்தர விதவை நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். சாதி மறுப்புத் திருமணங்கள் அனுமதிக்கப்படவில்லை. நடைமுறையில் உள்ள சமூக அமைப்பு கூட, தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்த ஒருவர் உயர் சாதியைச் சேர்ந்த ஒருவருடன் சாப்பிட அனுமதிக்கவில்லை. முஸ்லிம் பெண்களின் நிலையும் அதேதான். பர்தா, பலதார மணம், கல்வி இல்லாமை மற்றும் சொத்துரிமைகள் காரணமாக அவர்கள் பெரும் சிரமங்களை எதிர்கொண்டனர்.

சமூக மற்றும் மத சீர்திருத்தவாதிகள்

ஞானஸ்நானம், திருமணம், அடக்கம் மற்றும் தேவாலய சேவையின் போது தங்கள் மத சடங்குகளைச் செய்ய கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் ஊழியர்களுடன் கிறிஸ்தவ பாதிரியார்கள் இந்தியாவிற்கு வந்தனர். ஆனால் இந்த பாதிரியார்கள் விரைவில் கம்பெனியின் கிறிஸ்தவரல்லாத ஊழியர்களுக்கும் கிறிஸ்தவத்தைப் போதிக்கத் தொடங்கினர். மெதுவாக இந்திய குழந்தைகள் படிக்கும் பள்ளிகளைத் திறக்கத் தொடங்கினர். கிறிஸ்தவக் கட்டளைகள் மற்றும் இலக்கியங்களைப் பரப்புவதற்காக அச்சு இயந்திரம் மற்றும் பத்திரிகைகளையும் தொடங்கியவர்கள் இந்த மிஷனரிகள்தான். கிறிஸ்தவ பிரச்சாரத்துடன், ஆங்கிலக் கல்வியும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது, இது இந்தியாவின் சமூகம் மற்றும் பொருளாதாரத்தில் பெரும்

தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. ஆங்கிலக் கல்வியை அறிமுகப்படுத்துவதன் நோக்கம் பிரிட்டிஷ் அரசியல் மற்றும் நிர்வாகத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதாக இருந்தாலும், அது மேற்கத்திய நாடுகளுக்கு இந்தியர்களுக்கான ஜன்னல்களைத் திறந்தது. தாராளமயம், பகுத்தறிவு, ஜனநாயகம், சமத்துவம் மற்றும் சுதந்திரம் பற்றிய புதிய கருத்துக்களை அவர்கள் உள்வாங்கிக் கொண்டனர். விரைவில் ஆங்கில மொழியும் ஆங்கிலம் படித்த இந்தியர்களின் தொடர்பு மொழியாக மாறியது மற்றும் ஒரு உறுதியான சக்தியாக செயல்பட்டது.

ராம் மோகன் ராய்

இந்தியாவில் நவீன யுகத்தின் முன்னோடியாக ராம் மோகன் ராய் அறியப்படுகிறார். கிரேக்கம் மற்றும் லத்தீன் உட்பட பல மொழிகளில் அவர் தேர்ச்சி பெற்றார். இந்து சமூகத்தை சீர்திருத்துவதிலும் இந்தியாவின் மறுமலர்ச்சியிலும் அவரது பங்கு முக்கியமானது. அந்த நேரத்தில் இந்துக்களிடையே நிலவிய ஏராளமான சமூக நடைமுறைகள் மதத் தடைகளைக் கொண்டிருந்ததாகக் கூறினர். இது உண்மையல்ல என்பதைக் காட்ட ராஜா ராம் மோகன் ராய் மத நூல்களிலிருந்து விரிவாக மேற்கோள் காட்டினார். பட்டியலில் முதன்மையானது சதி. வங்காளத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் ராஜஸ்தானின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் சுய நடைமுறையாக மாறிய தனது இறந்த கணவரின் இறுதிச் சடங்கின் ஒரு ஜன்னல் வழியாக சதி என்பது ஒரு சுய நடைமுறையாக மாறியது . ராம் மோகன் ராய் அதற்கு எதிராகக் குரல் கொடுத்து இறுதியில் அதைத் தடை செய்தார். அவர் பிரம்ம சமாஜத்தை நிறுவினார், இது அவரது பகுத்தறிவு மற்றும் சமூக சமத்துவக் கொள்கையின் செய்தியைக் கொண்டிருந்தது. அவரது

சீடர்கள் ஒரு உயர்ந்த கடவுளை (ஏகத்துவம்) வழிபடுவதில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர் மற்றும் சிலை வழிபாடு, பல தெய்வ வழிபாடு மற்றும் சடங்குகளை எதிர்த்தனர். தேபேந்திர நாத் தாசுவர் (1817-1905) ராஜா ராம் மோகன் ராய்க்குப் பிறகு பிரம்ம சமாஜத்தின் தலைவராகப் பொறுப்பேற்றார். அவர் சமாஜத்திற்குப் புதிய உயிருட்ட முயன்றார், ராஜா ராம் மோகன் ராயின் கருத்துக்களைப் பரப்பினார். கேசப் சந்திர சென் (1838-1884) தாசுரீடமிருந்து தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டார். இந்த நேரத்தில் சமாஜ் தனிநபர் சுதந்திரம், தேசிய ஒற்றுமை, ஒற்றுமை, அனைத்து சமூக நிறுவனங்களின் ஜனநாயகமயமாக்கல் மற்றும் சமூக உறவுகள் ஆகியவற்றில் முக்கியத்துவம் அளித்தது. இந்தியாவில் தேசிய விழிப்புணர்வை வெளிப்படுத்துவதற்கான முதல் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட வாகனமாக பிரம்ம சமாஜ் ஆனது.

பிரார்த்தனா சமாஜம் மற்றும் ரானடே

பிரார்த்தனா சமாஜம் 1867 ஆம் ஆண்டு டாக்டர் ஆத்ம ராம் பாண்டூரங்கால் பம்பாயில் நிறுவப்பட்டது. அவர்கள் சாதி கலப்பு உணவு, சாதி கலப்பு திருமணம், விதவை மறுமணம் மற்றும் பெண்கள் மற்றும் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினரின் முன்னேற்றம் போன்ற சமூக சீர்திருத்தங்களை அறிமுகப்படுத்த முயன்றனர். மதத்தில் உள்ள கடினத்தன்மை சமூக, பொருளாதார மற்றும் அரசியல் துறைகளில் வெற்றியை அனுமதிக்காது என்று ரானடே கூறினார். அவர் கடவுளின் ஒற்றுமையில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார், மேலும் சிலை வழிபாட்டையும் சாதி அமைப்பையும் வலியுறுத்தினார் .

ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர்

.இந்திய சமுதாயத்தை மீண்டும் உருவாக்குவதற்காக
சுவாமி விவேகானந்தரால் ராமகிருஷ்ண மிஷன் நிறுவப்பட்டது.
அவர் பின்னர் ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் என்று அழைக்கப்பட்ட
கடாதர் சட்டோபாத்யாயாவின் சீடர் ஆவார் . விவேகானந்தர்
ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் போதனைகளுக்கு இறுதி வடிவம்
கொடுத்தார். அவர் சுதந்திரம், சுதந்திர சிந்தனை மற்றும்
சமத்துவத்தை ஆதரித்தார். அனைத்து மதங்களின்
ஒற்றுமையையும் வலியுறுத்தினார் . அவர் மிகவும் பகுத்தறிவு
சிந்தனை முறையாகக் கருதிய வேதாந்த தத்துவத்தை
உளக்குவித்தார் .

தியாசாபிகல் சொசைட்டி மற்றும் அன்னி பெசன்ட்

மேடம் எச்.பி. பிளாவட்ஸ்கி (1837-91) மற்றும் கர்னல்
எச்.எஸ். ஓல்காட் மற்றும் பிறரால் நிறுவப்பட்ட தியோசாபிகல்
சொசைட்டியால் சீர்திருத்த இயக்கம் வலுப்படுத்தப்பட்டது. அன்னி
பெசன்ட் பண்டைய இந்திய மதங்கள், தத்துவங்கள் மற்றும்
கோட்பாடுகள் பற்றிய ஆய்வுகளை உளக்குவித்தார். கல்வியை
உளக்குவிப்பதற்காக அவர் மத்திய இந்து பள்ளியையும் நிறுவினார்.

நாராயண குரு

நாராயண குரு தென்னிந்தியாவின் ஒரு சிறந்த துறவி.
அவர் செப்டம்பர் 1854 இல் கேரளாவில் பிறந்தார். உள்ளூர்
ஆசிரியரின் வழிகாட்டுதலின் கீழ் அவர் ஆரம்பக் கல்வியைப்
பெற்றார். மலையாளம், சமஸ்கிருதம் மற்றும் தமிழில் நன்கு புலமை
பெற்றார். அவர் தனது இளமைப் பருவத்திலிருந்தே துறவுப்
பாதையில் தனது இதயத்தை செலுத்தினார்.

அவரது பெற்றோர் இறந்த பிறகு , உண்மையான அறிவைத் தேடி அவர் தனது பயணத்தைத் தொடங்கினார். அவர் சட்டம்பியுடன் தொடர்பு கொண்டார். சுவாமிகள் . அவர்கள் சிறந்த கூட்டாளிகளாக மாறினர். புனிதர்களுக்கு சேவை செய்வதிலும், தனிமையில் தியானம் செய்வதிலும், புனித யாத்திரைகள் மேற்கொள்வதிலும் அவர்கள் தங்கள் நேரத்தைச் செலவிட்டனர். கேரளாவின் ஒட்டுமொத்த முன்னேற்றமும், அவர்கள் பிறந்த நாயர் மற்றும் ஈழவ சமூகங்களுக்கிடையேயான நல்லெண்ணம் மற்றும் ஒத்துழைப்பைச் சார்ந்தது என்பதை சுவாமிகளும் நாராயணனும் உணர்ந்தனர் . இந்த இரண்டு சமூகங்களுக்கிடையேயான மோதல் கேரளாவை அழிக்க அச்சுறுத்தியது. இரு சமூகங்களையும் ஒன்றிணைக்க அவர்கள் பாடுபட முடிவு செய்தனர். நாரணய குரு ஒரு சமூக மற்றும் மத சீர்திருத்தவாதி. அவர் ஒரு துறவி வாழ்க்கை வாழ்ந்து கேரள மக்களின் ஆன்மீக மற்றும் சமூக வாழ்க்கையை மேம்படுத்த நிறைய செய்தார்.

முஸ்லிம் சீர்திருத்தம்

முஸ்லிம்களில் மிகவும் பிரபலமான சமூக சீர்திருத்தவாதியாக சர் சையத் அகமது கான் இருந்தார். முஸ்லிம்கள் நவீன கல்வியை ஏற்றுக்கொண்டால் மட்டுமே அவர்கள் முன்னேற முடியும் என்பதை அவர் உணர்ந்தார் . சையத் அகமது கான் மத சகிப்பின்மை, அறியாமை மற்றும் பகுத்தறிவின்மைக்கு எதிரானவர். அவர் பர்தா, பலதார மணம் மற்றும் எளிதான விவாகரத்தை கண்டித்தார். சையத் அகமது கான் அலிகார் இயக்கத்தைத் தொடங்கினார். அவர் அலிகாரில் முகமதிய ஆங்கிலோ-ஓரியண்டல் கல்லூரியை நிறுவினார். இது அறிவியல் மற்றும் கலாச்சாரத்தைப் பரப்புவதற்கான மையமாக இருக்க

வேண்டும் . பின்னர் அது அலிகார் முஸ்லிம் பல்கலைக்கழகமாக வளர்ந்தது. அலிகார் இயக்கம் முஸ்லிம் மறுமலர்ச்சிக்கு உதவியது. அது அவர்களுக்கு ஒரு பொதுவான மொழியைக் கொடுத்தது – உருது. உருது மொழியில் படைப்புகளைத் தொகுப்பதற்காக ஒரு முஸ்லிம் பத்திரிகையும் உருவாக்கப்பட்டது. துரதிர்ஷ்டவசமாக, தனது பிற்காலத்தில் சையத் அகமது கான் இந்திய முஸ்லிம்களை தேசிய இயக்கத்தில் சேர வேண்டாம் என்று ஊக்குவித்தார். அவர்களுக்கு அரசியல் அல்ல, கல்வி தேவை என்று அவர் உணர்ந்தார். ஒரு வகையில் அவர் இந்த கட்டத்தில் வகுப்புவாதம் மற்றும் பிரிவினைவாத சக்திகளை ஊக்குவித்தார்.

சமூக சீர்திருத்தம்

கிட்டத்தட்ட எல்லா மத சீர்திருத்தவாதிகளும் சமூக சீர்திருத்த இயக்கத்திற்கும் பங்களித்தனர் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா? ஏனெனில் இந்திய சமூகத்தின் பின்தங்கிய அம்சங்களான சாதியம் மற்றும் பாலின சமத்துவமின்மை போன்றவை கடந்த காலத்தில் மதத் தடைகளைக் கொண்டிருந்தன. சமூக சீர்திருத்த இயக்கங்களின் முக்கிய நோக்கங்கள் இரண்டு. அவை: (அ) பெண்களின் விடுதலை மற்றும் ஆண்களுடன் அவர்களுக்கு சமத்துவம் வழங்குதல், (ஆ) சாதியக் கடுமைகளை நீக்குதல், குறிப்பாக தீண்டாமையை ஒழித்தல் மற்றும் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினரின் மேம்பாடு.

பெண் விடுதலை

இன்றைய இந்திய சமூக வாழ்வில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றம் பெண்களின் நிலையில் உள்ளது. சட்டம் மூலம் இளவயது திருமண நடைமுறையை ஒழிக்க அரசும் சீர்திருத்தவாதிகளும் முயற்சிகள் மேற்கொண்டுள்ளனர். கல்வி மற்றும் சமூக துஷ்பிரயோகங்கள் தொடர்பான சிறந்த வசதிகள் போன்ற அனைத்து வழிகளிலும் தங்கள் நிலையை மேம்படுத்த பெண்கள் தாங்களாகவே முயற்சிகளை மேற்கொண்டு வருகின்றனர். தற்போது பெண்களிடையே அரசியல் விழிப்புணர்வு அதிகரித்து வருகிறது. 1930 ஆம் ஆண்டில் ஆண்களுக்கான திருமணத்திற்கான குறைந்தபட்ச வயதை 18 ஆகவும், பெண்களுக்கான திருமண வயது 14 ஆகவும் நிர்ணயித்து சாரதா சட்டம் இயற்றப்பட்டது. பெண்கள் கல்வித் துறையில் அவர் செய்த சிறந்த பணிக்காக மகரிஷி கார்வேக்கு பாரத ரத்னா விருது வழங்கப்பட்டது உங்களுக்குத் தெரியுமா? அவர் பெண்களுக்கான பள்ளிகளையும், விதவைகள் மற்றும் ஆதரவற்றவர்களுக்கு வேலை செய்யும் இல்லங்களையும் தொடங்கினார் . விரைவில் இந்த இயக்கம் வேகம் பெற்றது, மேலும் பெண்களுக்காக பல பள்ளிகள் மற்றும் கல்லூரிகள் திறக்கப்பட்டன.

சாதி அமைப்புக்கு எதிரான போராட்டம்

ராமகிருஷ்ண மிஷன் மற்றும் ஆரிய சமাজம் இந்தத் துறையில் மகத்தான பணிகளைச் செய்துள்ளன . குறிப்பாக, ஆரிய சமাজம், அவர்களின் சுத்தி இயக்கம் மூலம், அதாவது, இஸ்லாம் அல்லது கிறிஸ்தவ மதத்திற்கு மாறிய இந்துக்கள் தங்கள் சொந்த மதத்திற்குத் திரும்புவதற்கான ஒரு வகையான சுத்திகரிப்பு மூலம் இதற்குப் பெரும் பங்களிப்பைச் செய்துள்ளது. பின்தங்கிய வகுப்புகளின் சாம்பியன்கள் பி.ஆர். அம்பேத்கர் மற்றும் மகாத்மா

காந்தி. அம்பேத்கர் அவர்களின் நலனுக்காக பல பள்ளிகளையும் கல்லூரிகளையும் திறந்தார். மறுபுறம், மகாத்மா காந்தி, அவர் ஹரிஜனங்கள் என்று அழைத்த தீண்டத்தகாதவர்களின் நலனுக்காகப் போராடினார். கோயில்களை அவர்களுக்குத் திறந்து விட வேண்டும் என்றும், அவர்களை சமமாக நடத்த வேண்டும் என்றும் அவர் கேட்டுக் கொண்டார். சுதந்திர இந்தியாவின் அரசியலமைப்புச் சட்டம் கூட இந்த இயக்கத்திற்கு சட்டப்பூர்வ மற்றும் அரசியலமைப்பு ஆதரவை வழங்கியுள்ளது. தீண்டாமை தண்டனைக்குரிய குற்றமாக அறிவிக்கப்பட்டது. ஆனால் முழுமையான சமத்துவம் மற்றும் சமத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு சமூகம், அனைத்து உறுப்பினர்களும் - எந்த சமூக அல்லது பொருளாதார பின்னணியிலிருந்தும் வந்த ஆண்கள் அல்லது பெண்கள் - மகிழ்ச்சியாகவும் அவர்களின் தேவைகள் பூர்த்தி செய்யப்பட்டதாகவும் இருக்கும் ஒரு சமூகம் என்ற நமது நேசத்துக்குரிய இலக்கை அடைய நாம் இன்னும் நீண்ட தூரம் செல்ல வேண்டியுள்ளது. அத்தகைய சூழ்நிலையை ஏற்படுத்த நாம் அனைவரும் ஒன்றிணைந்து செயல்பட வேண்டும்.

சுவாமி தயானந்த்

சுவாமி தயானந்தரின் மிகப்பெரிய சொத்து சமஸ்கிருத மொழி மற்றும் வேதங்களின் மீதான அவரது தேர்ச்சி. பல நூற்றாண்டுகளாக இந்து சமூகத்தில் ஊடுருவிய எண்ணற்ற சமூக மற்றும் மத தீமைகள் வேதங்களைப் பற்றிய உண்மையான அறிவு இல்லாததால் ஏற்பட்டதாக அவர் உணர்ந்தார். எனவே, சிலை வழிபாடு மற்றும் பெண் கல்வி தொடர்பான பிரச்சினைகளில் அவர் இந்து சமூகத்தை சவால் செய்தார். 1875 ஆம் ஆண்டில் , அவர் ஆரிய சமাজத்தை நிறுவினார். வேதங்களின் உண்மையான

அறிவைப் பரப்புவதும், பின்னர் அதன் பெயரில் இந்து சமூகத்தில் ஊடுருவிய அனைத்து தீமைகளையும் நிராகரிப்பதும் இதன் முக்கிய நோக்கமாகும். அவர் தீண்டாமையை எதிர்த்தார். இதேபோல் பல தெய்வக் கொள்கை, அவதாரவாதம் மற்றும் சடங்கு முறைகளையும் அவர் எதிர்த்தார் . அவரது முழுக்கம் 'வேதங்களுக்குத் திரும்பு' என்பது, அதன் அதிகாரத்தை அவர் ஏற்றுக்கொண்டார். இந்திய வரலாற்றில் முதல்முறையாக, வேதங்கள் அவரது ஆதரவின் கீழ் இந்தியாவில் அச்சிடப்பட்டன. தனிப்பட்ட முறையில், அவரது மிக முக்கியமான படைப்பு சத்யார்த்த பிரகாசம் (சத்தியத்தின் ஒளி). 1883 ஆம் ஆண்டில், சுவாமி தயானந்த் ஒரு நிகழ்வு நிறைந்த வாழ்க்கைக்குப் பிறகு தனது உடலை விட்டு வெளியேறினார். அவரது சீடர்கள் 1886 ஆம் ஆண்டு லாகூரில் (தற்போது பாகிஸ்தானில் உள்ளது) தயானந்த ஆங்கிலோ-வேத (DAV) பள்ளி மற்றும் கல்லூரியைத் தொடங்கினர். இந்த DAV இயக்கம் அன்றிலிருந்து அவரது பணிகளை முன்னெடுத்துச் சென்று வருகிறது, இப்போது 750 க்கும் மேற்பட்ட நிறுவனங்களை ஒரே குடையின் கீழ் கொண்டுள்ளது. இந்த இரண்டு முன்னோடிகள் மற்றும் ஈஸ்வர் சந்திர வித்யாசாகர், ராதாகாந்த தேப், தியாசாபிகல் சொசைட்டி மற்றும் ஆர்ய சமாஜ் போன்ற சமமாக நன்கு அறியப்பட்ட ஆளுமைகள் மற்றும் அமைப்புகளின் பணிகளின் விளைவாக, கிழக்கு மற்றும் வடகிழக்கு இந்தியாவில் ஏராளமான மக்கள் கணிசமாக விழித்தெழுந்தனர், மேலும் பல சமூக தீமைகள் ஆங்கிலேயர்களின் உதவியுடன் தடை செய்யப்பட்டன.

ஜோதிராவ் கோவிந்தராவ் பூலே (1827-90)

ஜோதிபா ' என்று பிரபலமாக அறியப்பட்ட ஜோதிராவ் கோவிந்த்ராவ் புலே, புனேவில் (1827) ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட சாதி மாலி குடும்பத்தில் பிறந்தார் . அவரைப் பொறுத்தவரை, தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினர் மற்றும் பெண்களின் நிலையை மேம்படுத்துவதற்கான ஒரே வழி கல்விதான். எனவே அவர் குறிப்பாக தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினருக்காக ஒரு பள்ளியைத் திறந்தார், மேலும் 1873 இல் சத்ய சோதக் சமாஜத்தையும் தொடங்கினார். தீண்டத்தகாதவர்கள் மற்றும் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்த மக்களுக்கு சமூக நீதியைப் பெறுவதே அவரது முக்கிய நோக்கமாக இருந்தது. இந்தப் பணிக்கான அங்கீகாரம் பிற்காலத்தில் அவருக்குக் கிடைத்தது, மேலும் அவர் பூனா நகராட்சியில் உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

பண்டித ராமா பாய் (1858–1922)

இந்தியாவில், குறிப்பாக மகாராஷ்டிராவில், இந்தக் காலத்துப் பெண் சமூக சீர்திருத்தவாதிகளில் மிக முக்கியமான ஒருவர் பண்டித ரமா பாய். அவரது பெற்றோர் இறந்த பிறகு, அவர் தனது சகோதரருடன் சேர்ந்து இடம் விட்டு இடம் பயணம் செய்து, புராணங்களைப் பற்றி சொற்பொழிவு ஆற்றினார். இதன் விளைவாக, ஒரு அறிஞர் மற்றும் மதப் பேச்சாளர் என்ற அவரது நற்பெயர் பரவலாகப் பரவியது, கொல்கத்தாவின் பண்டிதர்களும் அவரை நகர மக்களிடம் உரையாற்ற அழைத்தனர். அவரது அறிவு மற்றும் பேச்சாற்றலால் அனைவரும் வியப்படைந்தனர். எனவே மக்கள் அவரை பண்டித என்று அழைக்கத் தொடங்கினர், இது கற்றறிந்த பெண்களுக்கு வழங்கப்படும் பட்டமாகும். 1882 ஆம் ஆண்டில், ரமா பாய் புனேவுக்குத் திரும்பிச் சென்றார். இயற்கையாகவே, மகாராஷ்டிராவில் பிரம்ம சமாஜத்தின்

செய்தியைப் பரப்பி வந்த சீர்திருத்த சங்கமான பிரார்த்தனா சமாஜத்தால் அவர் ஈர்க்கப்பட்டார். இங்கு, பெண்களின் நிலையை மேம்படுத்துவதிலும் அவர் கவனம் செலுத்தினார். 1890 ஆம் ஆண்டில், அவர் விதவைகளுக்கான இல்லமான சாரதா சதனைத் தொடங்கினார். மேற்கு இந்தியாவில் சமூக சீர்திருத்தங்களுக்காகப் பாடுபட்ட மற்ற நன்கு அறியப்பட்ட ஆளுமைகள் மகாதேவ் கோவிட் ரானடே, ஆர்.ஜி. பதர்கர் , தாதாபாய் நௌரோஜி, பெஹ்ராம்ஜி மல்பாரி ஆகியோர் ஆவர்.

இந்திய மொழிகள் மற்றும் இலக்கியம்

1798 ஆம் ஆண்டில், லித்தோகிராஃபி கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இது ஒரு எழுத்து, படம் அல்லது வரைபடத்தை அச்சிடுவதற்கு ஒரு கல்லின் சிறப்பாக தயாரிக்கப்பட்ட மேற்பரப்பைப் பயன்படுத்தியது. ஒரே உரையின் ஏராளமான பிரதிகளை இந்த வழியில் அச்சிட முடியும். சுமார் 1820 முதல், நூற்றுக்கணக்கான துண்டுப்பிரசுரங்கள் மற்றும் புத்தகங்கள் அச்சிடப்பட்டன, இது இந்தியாவின் வளர்ந்து வரும் கல்வியறிவு பெற்ற மக்களின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்தது. இது மேற்குலகம் இந்தியாவிற்கு வழங்கிய மிகப்பெரிய வரமாகும். இதன் விளைவாக, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில், பத்திரிகைகள் பொதுக் கருத்தை பாதிக்கும் ஒரு சக்திவாய்ந்த கருவியாக மாறியது. புதிய அச்ச இயந்திரங்கள் விலை உயர்ந்தவை அல்ல என்பதால், அவற்றின் எண்ணிக்கை வேகமாக வளர்ந்தது. இது, ஏராளமான எழுத்தாளர்களை வெவ்வேறு இந்திய மொழிகளில் இலக்கியங்களை உருவாக்க ஊக்குவித்தது. அவர்களின் அசல் படைப்புகள், பழைய இந்திய மற்றும் மேற்கத்திய கிளாசிக்ஸின் மொழிபெயர்ப்புகள் மற்றும் தழுவல்கள் நமது கலாச்சார

பாரம்பரியத்தை வளப்படுத்த உதவியது. இது இந்தியர்களின் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த உதவியது. வாராந்திர, பதினைந்து வார இதழ்கள் மற்றும் தினசரி செய்தித்தாள்கள் கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொரு மொழியிலும் வெளியிடப்பட்டன. ஐரோப்பிய நாடுகளில் உள்ள மொத்த வாசகர்களின் எண்ணிக்கையுடன் ஒப்பிடும்போது செய்தித்தாள்களைப் படிப்பவர்களின் எண்ணிக்கை குறைவாக இருந்தபோதிலும், நாவல்கள், கட்டுரைகள் மற்றும் கவிதைகள் வடிவில் புதிய தேசிய இலக்கியங்கள் தேசியவாதத்தை உருவாக்குவதில் குறிப்பிடத்தக்க பங்கைக் கொண்டிருந்தன. பங்கிம் சந்திராவின் ஆனந்தமாதா , தினபந்து மித்ராவின் நீல்தர்பன் , பர்தேந்து ஹரிஷ் சந்திராவின் பாரத் துர்தாஷா , அசாமிய மொழியில் லட்சுமிநாத் பெஸ்பருவாவின் படைப்புகள், தமிழில் சுப்பிரமணியம் பாரதியின் எழுத்து மற்றும் உருது மொழியில் அல்தாஃப் உசேன் எழுதிய படைப்புகள் இந்தியர்களின் மனதைத் தூண்டின.

செய்தித்தாள்களின் பங்கு

இவ்வாறு பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இந்தியாவில் பத்திரிகைகள் பொதுமக்களின் கருத்தை உருவாக்குவதற்கும், பரப்புவதற்கும், செல்வாக்கு செலுத்துவதற்கும், கூர்மைப்படுத்துவதற்கும் ஒரு சக்திவாய்ந்த மற்றும் முக்கியமான கருவியாக மாறியது. இதன் விளைவாக, அரசாங்கக் கொள்கைகள் மற்றும் முக்கிய சமூக மற்றும் பொருளாதார பிரச்சினைகள் குறித்து விவாதித்தல், விமர்சித்தல் மற்றும் கருத்து தெரிவிப்பதன் மூலம் பிரிட்டிஷ் எதிர்ப்பு உணர்வுகளைப் பரப்புவதில் செய்தித்தாள்கள் குறிப்பிடத்தக்க பங்கைக் கொண்டிருந்தன. இது ஒரு அகில இந்திய உணர்வை

வளர்ப்பதற்கும், இந்திய மக்களுக்கு முக்கியமான அரசியல் கல்வியை வழங்குவதற்கும் உதவியது.

சில முக்கியமான செய்தித்தாள்கள்

வங்காளம்: - இந்து தேசபக்தர் (ஆங்கிலம்)

அம்ரிதா பஜார் பத்ரிகா (ஆங்கிலம்)

பம்பாய்: - மகரதா (ஆங்கிலம்), கேசரி (மராத்தி)

மெட்ராஸ்: - தி இந்து (ஆங்கிலம்), சுதேசமித்திரன் (தமிழ்)

பஞ்சாப் : - தி ட்ரிப்யூன் (ஆங்கிலம்)

கோஹினூர், அக்பர் (உருது)

இந்திய மொழி மற்றும் இலக்கியம்

இந்திய மொழிகள்: சமஸ்கிருதத்தின் பங்கு

மனிதர்கள் எழுத்து வடிவங்களைக் கண்டுபிடித்ததிலிருந்து, எழுத்து என்பது சமகால சமூகத்தின் கலாச்சாரம், வாழ்க்கை முறை, சமூகம் மற்றும் அரசியல் ஆகியவற்றைப் பிரதிபலித்துள்ளது. இந்த செயல்பாட்டில், ஒவ்வொரு கலாச்சாரமும் அதன் சொந்த மொழியை உருவாக்கி ஒரு பெரிய இலக்கிய அடித்தளத்தை உருவாக்கியது. ஒரு நாகரிகத்தின் இந்த இலக்கிய அடித்தளம் பல நூற்றாண்டுகளாக அதன் ஒவ்வொரு மொழி மற்றும் கலாச்சாரத்தின் பரிணாம வளர்ச்சியைப் பற்றி நமக்குச் சொல்கிறது. சமஸ்கிருதம் பல இந்திய மொழிகளின் தாய். வேதங்கள், உபநிடதங்கள், புராணங்கள் மற்றும்

தர்மசூத்திரங்கள் அனைத்தும் சமஸ்கிருதத்தில்
எழுதப்பட்டுள்ளன. பல்வேறு மதச்சார்பற்ற மற்றும் பிராந்திய
இலக்கியங்களும் உள்ளன. கடந்த காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட
மொழிகள் மற்றும் இலக்கியங்களைப் பற்றி படிப்பதன் மூலம், நமது
நாகரிகத்தை நாம் நன்கு புரிந்து கொள்ளவும், நமது கலாச்சாரத்தின்
பன்முகத்தன்மை மற்றும் செழுமையைப் பாராட்டவும் முடியும்.
இவை அனைத்தும் அந்தக் காலத்தில் வளர்ந்த மொழியால்
சாத்தியமானது.

சமஸ்கிருதம் நமது நாட்டின் மிகப் பழமையான மொழி.
இந்திய அரசியலமைப்பில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ள இருபத்தி இரண்டு
மொழிகளில் இதுவும் ஒன்றாகும் . மனிதகுலத்தின் பழமையான
இலக்கிய பாரம்பரியமான ரிக் வேதம் மற்றும் ஜெண்ட்
அவெஸ்டாவில் பொதிந்துள்ள மிகப் பழமையான சிந்தனையுடன்
தொடங்கி சமஸ்கிருத இலக்கியம் பரந்த அளவில் உள்ளது.
பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் அறிவியல் ரீதியாக மொழியியல்
ஆய்வுக்கு உத்வேகம் அளித்தது சமஸ்கிருதம்தான். சிறந்த
இலக்கண வல்லுநர் பாணினி, தனது நிகரற்ற விளக்க
இலக்கணமான அஷ்டத்யாயியில் சமஸ்கிருதத்தையும் அதன்
சொல் உருவாக்கத்தையும் பகுப்பாய்வு செய்தார் . புத்த சமஸ்கிருத
இலக்கியத்தில் மகாயான பள்ளி மற்றும் ஹீனயான பள்ளியின்
வளமான இலக்கியங்களும் அடங்கும். ஹீனயான பள்ளியின் மிக
முக்கியமான படைப்பு மகாவஸ்து ஆகும் , இது கதைகளின்
களஞ்சியமாகும். அதே நேரத்தில் லலிதவிஸ்தாரா என்பது
அஸ்வகோஷரின் புத்தசரிதத்திற்கு இலக்கியப் பொருட்களை
வழங்கிய மிகவும் புனிதமான மகாயான உரையாகும் .

சமஸ்கிருதம் மட்டுமே பிராந்தியங்கள் மற்றும் எல்லைகளின் தடைகளைத் தாண்டிய ஒரே மொழியாக இருக்கலாம். வடக்கிலிருந்து தெற்கு வரையிலும், கிழக்கு முதல் மேற்கு வரையிலும் இந்த மொழியால் பங்களிக்கப்படாத அல்லது பாதிக்கப்படாத இந்தியாவின் எந்தப் பகுதியும் இல்லை. கல்ஹனின் ராஜதரங்கினி காஷ்மீர் மன்னர்களைப் பற்றிய விரிவான விவரங்களைத் தருகிறது, அதே நேரத்தில் ஜோனராஜாவுடன் நாம் பிருத்விராஜின் மகிமையைப் பகிர்ந்து கொள்கிறோம். காளிதாசரின் எழுத்துக்கள் சமஸ்கிருத எழுத்துக்களின் களஞ்சியத்திற்கு அழகு சேர்த்துள்ளன .

வேதங்கள்

இந்தியாவில் வேதங்கள்தான் மிகவும் பழமையான இலக்கியங்கள். வேதங்கள் சமஸ்கிருதத்தில் எழுதப்பட்டு, ஒரு தலைமுறையிலிருந்து மற்றொரு தலைமுறைக்கு வாய்மொழியாகக் கொடுக்கப்பட்டன. இன்று வரை வேதங்களைப் பாதுகாப்பது நமது மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க சாதனைகளில் ஒன்றாகும் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா? எழுத்துக் கலை இல்லாதபோதும், எழுத்துப் பொருட்கள் பற்றாக்குறையாக இருந்தபோதும் வேதங்கள் போன்ற இலக்கியச் செல்வத்தை அப்படியே வைத்திருப்பது உலக வரலாற்றில் முன்னெப்போதும் இல்லாதது. 'வேதம்' என்ற வார்த்தைக்கு அறிவு என்று பொருள். இந்து கலாச்சாரத்தில், வேதங்கள் நித்தியமான மற்றும் தெய்வீக வெளிப்பாடுகளாகக் கருதப்படுகின்றன. அவை முழு உலகத்தையும் ஒரே மனித குடும்பமாகக் கருதுகின்றன. வாசுதேவ குடும்பம் . ரிக் வேதம், யஜுர் வேதம், சாம வேதம் மற்றும் அதர்வ வேதம் என நான்கு வேதங்கள் உள்ளன. ஒவ்வொரு வேதமும்

பிராமணங்கள், உபநிஷத்துக்கள் மற்றும் ஆரண்யகங்களைக் கொண்டுள்ளது . ரிக் வேதம், சாம வேதம் மற்றும் யஜுர் வேதம் ஆகியவை கூட்டாக ஒரு த்ராஜி என்று அழைக்கப்படுகின்றன . பிற்காலங்களில் அதர்வ வேதம் இந்தக் குழுவில் இணைக்கப்பட்டது.

ரிக் வேதம்

ரிக் வேதம் வேத சமஸ்கிருதத்தில் உள்ள 1028 பாடல்களின் தொகுப்பாகும். இவற்றில் பல இயற்கையின் அழகிய விளக்கங்கள். பிரார்த்தனைகள் பெரும்பாலும் உலக செழிப்பை நாடுவதற்காகவே. இந்த பாராயணங்கள் வேத ரிஷிகள் மனதளவில் ஆழ்நிலை நிலையை அனுபவிக்கும் இயற்கையான வெளிப்பாடு என்று நம்பப்படுகிறது. நன்கு அறியப்பட்ட ரிஷிகளில் சிலர் வசிஷ்டர், கௌதமர், கிருதசமதர் , வாமதேவர், விஸ்வமித்ரர் மற்றும் அத்ரி. ரிக் வேதத்தின் முக்கிய கடவுள்கள் இந்திரன், அக்னி, வருண், ருத்ரன், ஆதித்யா, வாயு, அதிதி மற்றும் அஷ்வினி இரட்டையர்கள். சில முக்கிய தெய்வங்கள் விடியலின் தெய்வமான உஷா, வாக் - பேச்சின் தெய்வம் மற்றும் பிருத்வி - பூமியின் தெய்வம். பெரும்பாலான பாடல்கள் உண்மைத்தன்மை, நேர்மை, அர்ப்பணிப்பு, தியாகம், பணிவு மற்றும் கலாச்சாரம் போன்ற உலகளவில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட வாழ்க்கையின் உயர்ந்த மதிப்புகளைப் பற்றிப் பேசுகின்றன என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா? உலக செழிப்பை நாடுவதற்கும், மிகவும் பண்பட்ட சமூகத்தின் வளர்ச்சிக்காகவும் பிரார்த்தனைகள் உள்ளன. மதத்துடன் சேர்ந்து, பண்டைய இந்தியாவின் சமூக, அரசியல் மற்றும் பொருளாதார நிலை பற்றிய அறிவை ரிக் வேதம் நமக்கு வழங்குகிறது.

யஜுர் வேதம்

யஜுர் என்றால் தியாகம் அல்லது வழிபாடு என்று பொருள். இந்த வேதம் பெரும்பாலும் பல்வேறு யாகங்களின் சடங்குகள் மற்றும் மந்திரங்களுடன் தொடர்புடையது. இது யாகங்களைச் செய்வதற்கான வழிமுறைகளை வழங்குகிறது. இது கவிதை மற்றும் உரைநடை இரண்டையும் கொண்டுள்ளது. சடங்குகள் பற்றிய ஒரு ஆய்வுக் கட்டுரையாக இருப்பதால், இது நான்கு வேதங்களில் மிகவும் பிரபலமானது. யஜுர் வேதத்தில் இரண்டு முக்கிய கிளைகள் உள்ளன, அதாவது சுக்ல மற்றும் கிருஷ்ண யஜுர் வேதம் . வாஜஸனேயி சம்ஹிதை மற்றும் தைத்ரிய சம்ஹிதை. இந்த உரை அக்கால இந்தியாவின் சமூக மற்றும் மத நிலையைப் பிரதிபலிக்கிறது.

சாம வேதம்

ராகினிகள் அல்லது இசைக் குறிப்புகளைக் கொண்டுள்ளது . மொத்தம் உள்ள 1875 செய்யுள்களில் 75 செய்யுள்கள் மட்டுமே மூலப் பாடல்கள், மற்றவை ரிக் வேதத்திலிருந்து வந்தவை. ரிக் வேதத்தின் பாடல்களைப் பாராயணம் செய்வதற்கான மெட்டுகளை சாம வேதம் பரிந்துரைக்கிறது. இதை சாந்தங்களின் புத்தகம் (சாமன்) என்று அழைக்கலாம். இந்தக் காலகட்டத்தில் இந்திய இசையின் வளர்ச்சிக்கு இந்தப் புத்தகம் ஒரு சான்றாகும் .

அதர்வ வேதம்

அதர்வ வேதம் பிரம்ம வேதம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இது தொண்ணூற்றொன்பது நோய்களுக்கான சிகிச்சையைக் கொண்டுள்ளது. இந்த வேதத்தின்

மூலத்தை அதர்வ மற்றும் அங்கிரஸ் என்று அழைக்கப்படும் இரண்டு ரிஷிகள் கண்டுபிடித்துள்ளனர். நாகரிகத்தின் ஆரம்ப காலத்தில் மதக் கருத்துக்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதால் அதர்வ வேதம் மகத்தான மதிப்புமிக்கது . இது பைப்பலாதம் மற்றும் செளனகம் என இரண்டு கிளைகளைக் கொண்டுள்ளது. இந்த புத்தகம் பிற்கால வேத காலத்தின் குடும்பம், சமூக மற்றும் அரசியல் வாழ்க்கை பற்றிய விரிவான தகவல்களை வழங்குகிறது. வேதங்களைப் புரிந்துகொள்ள, வேதங்கள் அல்லது வேதங்களின் அங்கங்களைக் கற்றுக்கொள்வது அவசியம் . வேதங்களின் இந்த துணைப் பொருட்கள் கல்வி (சிசைஷ), இலக்கணம் (வியாகரணம்), சடங்கு (கல்பம்) , சொற்பிறப்பியல் (நிருக்தம்), அளவீடுகள் (சந்த) மற்றும் வானியல் (ஜோதிஷம்) ஆகியவற்றை வழங்குகின்றன. இந்த பாடங்களைச் சுற்றி நிறைய இலக்கியங்கள் வளர்ந்தன. இது சூத்திர பாணியில் கட்டளைகளின் வடிவத்தில் எழுதப்பட்டது. அதன் சுருக்கம் காரணமாக ஒரு கட்டளை சூத்திரம் என்று அழைக்கப்பட்டது. இதற்கு மிகவும் பிரபலமான உதாரணம் பாணினியின் இலக்கணமான அஷ்டத்யாய் ஆகும் , இது இலக்கண விதிகளை விளக்குகிறது மற்றும் அக்கால சமூகம், பொருளாதாரம் மற்றும் கலாச்சாரத்தின் மீது வெளிச்சம் போடுகிறது.

பிராமணர்கள் மற்றும் ஆரண்யகர்கள்

நான்கு வேதங்களுக்குப் பிறகு, பிராமணங்கள் என்று அழைக்கப்படும் பல படைப்புகள் உருவாக்கப்பட்டன. இந்த புத்தகங்கள் வேத சடங்குகள் மற்றும் வழிமுறைகள் பற்றிய விரிவான விளக்கத்தை அளித்தன, மேலும் தியாக அறிவியலைக் கையாளுகின்றன. பிராமணங்களின் பிந்தைய பகுதிகள் ஆரண்யகங்கள் என்று அழைக்கப்பட்டன, அதே நேரத்தில்

ஆரண்யகங்களின் இறுதி பகுதிகள் உபநிஷதங்கள் எனப்படும் தத்துவ புத்தகங்கள், அவை பிராமண இலக்கியத்தின் பிந்தைய கட்டத்தைச் சேர்ந்தவை. நான்கு வேதங்களிலும் ஒவ்வொன்றும் அதன் சொந்த பிராமண புத்தகங்களைக் கொண்டுள்ளன. ரிக் வேதத்தில் கௌஷிதகி மற்றும் ஐத்ரேயங்கள் இருந்தன . தைத்தேரியம் கிருஷ்ண யஜுர் வேதத்திற்கும், ஷுத்பத் சக்ல யஜுர் வேதத்திற்கும் சொந்தமானது. தாண்டவம், பஞ்சவிஷ மற்றும் ஜைமானியா அதர்வ வேதத்திற்கும் சொந்தமானது. அவற்றின் மூலம்தான் மக்களின் சமூக, அரசியல் மற்றும் மத வாழ்க்கை பற்றிய விரிவான தகவல்களைப் பெறுகிறோம். ஆரயங்கர்கள் ஆன்மா , பிறப்பு மற்றும் இறப்பு மற்றும் அதற்கு அப்பாற்பட்ட வாழ்க்கையைக் கையாள்கின்றனர். இவை வான்பிரஸ்தத்தில் உள்ள மனிதர்களால் படிக்கப்பட்டு கற்பிக்கப்பட்டன. அதாவது முனிவர்கள் மற்றும் காடுகளுக்குள் வாழும் மக்கள். இந்த படைப்புகள் அனைத்தும் சமஸ்கிருதத்தில் இருந்தன. ஆரம்பத்தில் அவை வாய்மொழியாகக் கொடுக்கப்பட்டு பின்னர் எழுதப்பட்டன.

உபநிடதங்கள்

உப (அருகில்) மற்றும் நிஷத் (உட்கார்ந்து) அதாவது "அருகில் அமர்ந்திருத்தல்" என்பதிலிருந்து உருவானது . குரு-சிஷ்ய பரம்பரை அல்லது மரபில் குருவிடமிருந்து கற்றுக்கொள்ள மாணவர் குழுக்கள் குருவின் அருகில் அமர்ந்திருக்கிறார்கள் . உபநிஷதங்கள் இந்திய சிந்தனையின் உச்சத்தை குறிக்கின்றன மற்றும் வேதங்களின் இறுதி பகுதிகளாகும். உபநிஷதங்கள் இறுதி தத்துவ சிக்கல்களின் சுருக்கமான மற்றும் கடினமான விவாதங்களைக் கொண்டிருப்பதால், அவை இறுதியில் மாணவர்களுக்கு கற்பிக்கப்பட்டன. அதனால்தான் அவை

வேதங்களின் முடிவு என்று அழைக்கப்படுகின்றன. வேதங்கள் வெளிப்படையான வழிபாட்டுடன் தொடங்குகின்றன, ஏனெனில் அது வெளிப்படையானது, பின்னர் மெதுவாக வெளிப்படாத அறிவாக மாறுகிறது. 200 க்கும் மேற்பட்ட அறியப்பட்ட உபநிஷதங்கள் உள்ளன, அவற்றில் ஒன்று, முக்திகா, 108 உபநிஷதங்களின் பட்டியலை வழங்குகிறது - இந்த எண் ஒரு மாலை அல்லது இந்து ஜெபமாலையில் உள்ள மணிகளின் புனித எண்ணிக்கையுடன் ஒத்திருக்கிறது. உபநிஷதங்கள் நமது இலக்கிய மரபில் ஒரு முக்கிய பகுதியாகும். அவை பிரபஞ்சத்தின் தோற்றம், வாழ்க்கை மற்றும் இறப்பு, பொருள் மற்றும் ஆன்மீக உலகம், அறிவின் தன்மை மற்றும் பல கேள்விகளைக் கையாள்கின்றன. ஆரம்பகால உபநிஷதங்கள் சுக்ல யஜுர் வேதத்தைச் சேர்ந்த பிருஹதாரண்யகம் மற்றும் சாம வேதத்தைச் சேர்ந்த சந்த யோகம் . மற்ற சில முக்கியமான உபநிஷதங்கள் ஐதரேய, கேன , கதா உபநிஷத். வேறு சில முக்கியமான உபநிஷதங்களை நீங்களே கண்டுபிடிக்க முயற்சி செய்யுங்கள். அவற்றைப் படியுங்கள், உங்கள் முன் இந்திய தத்துவத்தின் ஒரு புதிய உலகம் திறக்கப்படுவதைக் காண்பீர்கள். உபநிஷதங்களைப் பற்றி விற்பனையாகும் புத்தகங்கள் அதிகம். சிறிய கதைகளுடன் தொடங்குங்கள். அவற்றில் ஆர்வம் காட்டுங்கள் , எந்த உபநிஷத்தின் முழு புத்தகத்திற்கும் செல்ல வேண்டாம் .

ராமாயணம் மற்றும் மகாபாரதம்

நமது இரண்டு பெரிய இதிகாசங்கள் ராமாயணம் மற்றும் மகாபாரதம். வால்மீகியின் ராமாயணம் மூல ராமாயணம். இது ஆதிகாவ்யம் என்றும் மகரிஷி வால்மீகி ஆதி கவி என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. ராமாயணம் ஒரு சிறந்த சமூகத்தின் படத்தை

முன்வைக்கிறது. மற்றொரு இதிகாசமான மகாபாரதம், வேத வியாசர் எழுதியது. முதலில், இது சமஸ்கிருதத்தில் எழுதப்பட்டது மற்றும் 8800 வசனங்களைக் கொண்டிருந்தது மற்றும் "ஜெய" அல்லது வெற்றியைக் கையாளும் தொகுப்பு என்று அழைக்கப்பட்டது. இவை 24,000 ஆக உயர்த்தப்பட்டு பாரதம் என்று அறியப்பட்டது, இது ஆரம்பகால வேத பழங்குடியினரில் ஒருவரின் பெயரால் பெயரிடப்பட்டது. இறுதித் தொகுப்பு வசனங்களை 100,000 ஆகக் கொண்டு வந்தது, இது மகாபாரதம் அல்லது சதாசஹஸ்ரீ சம்ஹிதை என்று அறியப்பட்டது . இது கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் இடையிலான மோதலைப் பற்றிய கதை, விளக்கமான மற்றும் போதனை உள்ளடக்கத்தைக் கொண்டுள்ளது. மகாபாரதமும் ராமாயணமும் வெவ்வேறு இந்திய மொழிகளில் பல மொழிபெயர்ப்புகளைக் கொண்டுள்ளன. மகாபாரதத்தில் தெய்வீக ஞானத்தின் சாரத்தைக் கொண்ட பிரபலமான பகவத் கீதை உள்ளது, இது உண்மையிலேயே ஒரு உலகளாவிய நற்செய்தியாகும். இது மிகவும் பழமையான வேதமாக இருந்தாலும், அதன் அடிப்படை போதனைகள் இன்றும் பயன்பாட்டில் உள்ளன. பகவத் கீதையில், கிருஷ்ணர் அர்ஜுனனுக்கு ஒரு போர்வீரன் மற்றும் இளவரசன் என்ற தனது கடமைகளை விளக்குகிறார், மேலும் பல்வேறு யோக மற்றும் வேதாந்த தத்துவங்களை எடுத்துக்காட்டுகள் மற்றும் ஒப்புமைகளுடன் விரிவாகக் கூறுகிறார். இது கீதையை இந்து தத்துவத்திற்கு ஒரு சுருக்கமான வழிகாட்டியாகவும், வாழ்க்கைக்கு ஒரு குறுகிய, தன்னிறைவான வழிகாட்டியாகவும் ஆக்குகிறது. நவீன காலங்களில் சுவாமி விவேகானந்தர், பால கங்காதர திலகர், மகாத்மா காந்தி மற்றும் பலர் இந்திய சுதந்திர இயக்கத்தை ஊக்குவிக்க இந்த உரையைப் பயன்படுத்தினர். பகவத் கீதை

மனித செயல்களில் நேர்மறையைப் பற்றிப் பேசியதே இதற்குக் காரணம். கடவுள் மற்றும் மனிதர்கள் மீதான கடமை, விளைவுகளை மறந்துவிடுதல் பற்றியும் இது பேசியது. கீதை உலகின் அனைத்து முக்கிய மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது என்பதை நீங்கள் பாராட்டுவீர்கள் .

புராணங்கள்

இந்துக்களின் புனித இலக்கியங்களில் புராணங்கள் ஒரு தனித்துவமான இடத்தைப் பிடித்துள்ளன. வேதங்கள் மற்றும் இதிகாசங்களுக்கு அடுத்தபடியாக முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகக் கருதப்படுகின்றன. பதினெட்டு புராணங்களும், அதே எண்ணிக்கையிலான உபபுராணங்களும் இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது . நன்கு அறியப்பட்ட புராணங்களில் சில - பிரம்மா, பகவத் , பத்மம், விஷ்ணு, வாயு, அக்னி, மத்ஸ்ய மற்றும் கருடன். பௌத்தம் முக்கியத்துவம் பெற்று பிராமணிய கலாச்சாரத்தின் முக்கிய எதிரியாக இருந்த காலத்திலிருந்தே அவற்றின் தோற்றத்தைக் காணலாம் . புராணங்கள் என்பது உவமைகள் மற்றும் கட்டுக்கதைகள் மூலம் மத மற்றும் ஆன்மீக செய்திகளைப் பரப்பும் புராணப் படைப்புகள். அவை மக்களின் மத வாழ்க்கையின் வளர்ச்சியில் சக்திவாய்ந்த செல்வாக்கைக் கொண்டுள்ளன. புராணங்கள் இதிகாசங்களின் வழிகளைப் பின்பற்றுகின்றன, மேலும் ஆரம்பகால புராணங்கள் குப்தர் காலத்தில் தொகுக்கப்பட்டன. அவை பொது மக்களின் கல்விக்காக வடிவமைக்கப்பட்ட புராணங்கள், கதைகள், புனைவுகள் மற்றும் பிரசங்கங்களால் நிறைந்துள்ளன. இந்த புராணங்கள் முக்கியமான புவியியல் தகவல்கள்/வரலாறுகளைக் கொண்டுள்ளன மற்றும் படைப்பு, மறு உருவாக்கம் மற்றும் வம்ச வம்சாவளிகளின்

மர்மங்களைக் கையாள்கின்றன. இந்தக் காலகட்டத்தில் பல்வேறு ஸ்மிருதிகள் அல்லது செய்யுள் வடிவில் எழுதப்பட்ட சட்டப் புத்தகங்கள் தொகுக்கப்பட்டன. குப்தர் காலத்திற்குப் பிறகு ஸ்மிருதிகளுக்கு விளக்கவுரை எழுதும் கட்டம் தொடங்குகிறது. சமஸ்கிருத அகராதி ஆசிரியரான அமரசிம்மர், ஒரு புராணம் ஐந்து தலைப்புகளை விவரிக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறார்;

- (1) சர்கா (படைப்பு)
- (2) பிரதிசர்க்கம் (இரண்டாம் நிலை உருவாக்கம்)
- (3) வெம்சா (மரபியல்)
- (4) மன்வந்தரம் (மனு காலங்கள்) மற்றும்
- (5) வம்சானுசரிதம் (வம்ச வரலாறு)

பாலி, பிராகிருதம் மற்றும் சமஸ்கிருத மொழிகளில் பௌத்த மற்றும் சமண இலக்கியங்கள்

சமண மற்றும் பௌத்த மத நூல்கள் வரலாற்று நபர்கள் அல்லது சம்பவங்களைக் குறிப்பிடுகின்றன. ஆரம்பகால பௌத்த நூல்கள் பாலி மொழியில் எழுதப்பட்டன, இது மகதம் மற்றும் தெற்கு பீகாரில் பேசப்பட்டது. பௌத்த நூல்களை நியமன மற்றும் நியமனமற்றவை என பிரிக்கலாம். நியமன இலக்கியம் " திரிபிடகங்கள் ", அதாவது மூன்று கூடைகள் வினய பிடகம், சுத்த பிடகம் மற்றும் அபிதம்ம பிடகம் ஆகியவற்றால் சிறப்பாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. வினய பிடகம் அன்றாட வாழ்க்கையின் விதிகள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகளைக் கையாள்கிறது. சுத்த பிடகம் அறநெறி பற்றிய உரையாடல்கள் மற்றும் சொற்பொழிவுகளைக் கொண்டுள்ளது மற்றும் தர்மத்தைப் பற்றி கையாள்கிறது, அதே நேரத்தில் அபிதம்ம பிடகம் தத்துவம் மற்றும் மெட்டாபிசிக்கைக் கையாள்கிறது. நெறிமுறைகள், உளவியல்,

அறிவு கோட்பாடுகள் மற்றும் மாதாபிசிகல் சிக்கல்கள் போன்ற பல்வேறு பாடங்களில் சொற்பொழிவுகள் இதில் அடங்கும். நியமனமற்ற இலக்கியம் ஜாதகங்களால் சிறப்பாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. புத்தரின் முந்தைய பிறப்புகளைப் பற்றிய மிகவும் சுவாரஸ்யமான கதைகள் ஜாதகங்கள். அவர் இறுதியாக கௌதமராகப் பிறப்பதற்கு முன்பு, தர்மத்தைப் பின்பற்றும் புத்தர் 550 க்கும் மேற்பட்ட பிறப்புகளைக் கடந்து சென்றார் என்று நம்பப்பட்டது , பல சந்தர்ப்பங்களில் விலங்குகளின் வடிவத்திலும் கூட. ஒவ்வொரு பிறப்புக் கதையும் ஒரு ஜாதகம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. ஜாதகங்கள் கிமு ஆறாம் நூற்றாண்டு முதல் கிமு இரண்டாம் நூற்றாண்டு வரையிலான சமூக மற்றும் பொருளாதார நிலைமைகள் குறித்து விலைமதிப்பற்ற வெளிச்சத்தை வீசுகின்றன. புத்தரின் காலத்தில் நடந்த அரசியல் நிகழ்வுகளையும் அவை தற்செயலாகக் குறிப்பிடுகின்றன. சமண நூல்கள் பிராகிரூதத்தில் எழுதப்பட்டு இறுதியாக கி.பி ஆறாம் நூற்றாண்டில் குஜராத்தில் உள்ள வாலபியில் தொகுக்கப்பட்டன. முக்கியமான படைப்புகள் அங்கஸ், உபாங்கஸ் , பிரகிர்ணாஸ் , சேதாப் சூத்திரங்கள் மற்றும் மாலசூத்திரங்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. முக்கியமான சமண அறிஞர்களில், ஹரிபத்ர சூரி (கி.பி எட்டாம் நூற்றாண்டு) மற்றும் ஹேமச்சந்திர சூரி (கி.பி பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு) ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம் . கவிதை, தத்துவம் மற்றும் இலக்கணம் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய ஒரு வளமான இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்கு சமண மதம் உதவியது. கிழக்கு உத்தரபிரதேசம் மற்றும் பீகாரின் அரசியல் வரலாற்றை மறுகட்டமைக்க உதவும் பல பகுதிகள் இந்தப் படைப்புகளில் உள்ளன.

தமிழ் அல்லது சங்க இலக்கியம்

கிறிஸ்தவ சகாப்தத்தின் தொடக்கத்திலிருந்தே தமிழ் ஒரு எழுத்து மொழியாக அறியப்பட்டது. எனவே, கிறிஸ்தவ சகாப்தத்தின் ஆரம்ப நான்கு நூற்றாண்டுகளில் கணிசமான சங்க இலக்கியங்கள் உருவாக்கப்பட்டதில் ஆச்சரியமில்லை, இருப்பினும் அது இறுதியாக கி.பி 600 இல் தொகுக்கப்பட்டது. இந்த சபைகளில் மன்னர்கள் மற்றும் பிரபுக்களால் ஆதரிக்கப்பட்ட கவிஞர்கள் மூன்று முதல் நான்கு நூற்றாண்டுகளுக்கு சங்க இலக்கியங்களை உருவாக்கினர். தென்னிந்தியாவின் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்து கவிஞர்கள், புலவர்கள் மற்றும் எழுத்தாளர்கள், ஆசிரியர்கள் மதுரைக்கு வந்தனர். இத்தகைய சபைகள் "சங்கமங்கள்" என்று அழைக்கப்பட்டன, மேலும் இந்த சபைகளில் உருவாக்கப்பட்ட இலக்கியங்கள் "சங்கம இலக்கியம்" என்று அழைக்கப்பட்டன. 'குறள்' எழுதிய திருவள்ளுவர் போன்ற தமிழ் துறவிகளின் பங்களிப்புகள் பல மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. சங்க இலக்கியம் என்பது ஏராளமான நாயகர்கள் மற்றும் நாயகிகளைப் புகழ்ந்து பல்வேறு கவிஞர்களால் இயற்றப்பட்ட நீண்ட மற்றும் குறுகிய கவிதைகளின் தொகுப்பாகும். அவை இயற்கையில் மதச்சார்பற்றவை மற்றும் மிக உயர்ந்த தரம் வாய்ந்தவை. இதுபோன்ற மூன்று சங்கங்கள் நடத்தப்பட்டன. முதல் சங்கத்தில் சேகரிக்கப்பட்ட கவிதைகள் தொலைந்து போயின. இரண்டாவது சங்கத்தில் சுமார் 2000 கவிதைகள் சேகரிக்கப்பட்டுள்ளன. சுமார் 30,000 கவிதை வரிகள் உள்ளன, அவை எட்டுத்தொகை எனப்படும் எட்டுத் தொகுப்புகளாக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இரண்டு முக்கிய குழுக்கள் உள்ளன - பாடினென்கில். கணக்கு (பதினெட்டு கீழ் தொகுப்புகள்) மற்றும் பத்துப்பாட்டு (பத்து பாடல்கள்).

முந்தையது பொதுவாக பிந்தையதை விட பழமையானது என்றும், வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்றும் கருதப்படுகிறது. திருவள்ளூரரின் 'குறள்' என்ற படைப்பானது மூன்று பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. முதல் பகுதி காவியங்களைப் பற்றியும், இரண்டாவது பகுதி அரசியல் மற்றும் அரசாங்கத்தைப் பற்றியும், மூன்றாவது பகுதி காதலைப் பற்றியும் பேசுகிறது. சங்கம் நூல்களைத் தவிர, இலக்கணம் மற்றும் கவிதைகளைப் பற்றியும் பேசும் தொல்காப்பியம் என்ற உரை நம்மிடம் உள்ளது . கூடுதலாக, சிலப்பதிகாரம் மற்றும் மணிமேகலை என்ற இரட்டை காவியங்களும் நம்மிடம் உள்ளன. இந்த இரண்டும் கி.பி ஆறாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்டன. முதலாவது தமிழ் இலக்கியத்தின் பிரகாசமான ரத்தினமாகக் கருதப்படுகிறது மற்றும் ஒரு காதல் கதையைப் பற்றியது. இரண்டாவது காவியம் மதுரையைச் சேர்ந்த ஒரு தானிய வியாபாரியால் எழுதப்பட்டது. இந்த காவியங்கள் கி.பி இரண்டாம் நூற்றாண்டு முதல் ஆறாம் நூற்றாண்டு வரை தமிழர்களின் சமூக-பொருளாதார வாழ்க்கையை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகின்றன. கி.பி 6 முதல் 12 ஆம் நூற்றாண்டு வரை, நாயன்மார்கள் (சைவ மதத்தைப் புகழ்ந்து பாடிய துறவிகள்) மற்றும் ஆழ்வார்களால் எழுதப்பட்ட தமிழ் பக்திப் பாடல்கள், முழு இந்திய துணைக் கண்டத்தையும் சூழ்ந்திருந்த சிறந்த பக்தி இயக்கத்தை பறைசாற்றுகின்றன. இந்தக் காலகட்டத்தில் கம்பராமாயணம் , பெரிய புராணம் ஆகிய இரு தமிழ் இலக்கிய உன்னதமான எழுத்தாளர்கள்.

தெலுங்கு, கன்னடம் மற்றும் மலையாள இலக்கியம்

தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம் மற்றும் மலையாளம் ஆகிய நான்கு திரவிட மொழிகளும் தங்களுக்கென இலக்கியங்களை

வளர்த்துக் கொண்டன. இந்த மொழிகளில் பழமையான மொழியான தமிழ், முன்னதாகவே எழுதத் தொடங்கி, சங்க இலக்கியத்தை உருவாக்கியது - இது தமிழின் பழமையான இலக்கியம். தெலுங்கு இலக்கியம் தி விஜயநகர காலம் தெலுங்கு இலக்கியத்தின் பொற்காலம். முதலாம் புக்காவின் அரசவைக் கவிஞரான நச்சன சோமநாதர், உத்தரஹரிவம்சம் என்ற கவிதைப் படைப்பை எழுதினார் . விஜயநகரப் பேரரசர்களில் தலைசிறந்தவரான கிருஷ்ணதேவராயர் (1509-1529) ஒரு சிறந்த கவிஞராக இருந்தார். அவரது படைப்பான அமுக்த மல்யதா தெலுங்கு இலக்கியத்தில் ஒரு சிறந்த பிரபந்தமாகக் கருதப்படுகிறது . அஷ்டதிக்கஜங்கள் என்று பிரபலமாக அறியப்படும் எட்டு தெலுங்கு இலக்கியப் பிரமுகர்கள் அவரது அரசவையை அலங்கரித்தனர். அவர்களில் அல்லாசானி , மனுசரித்திரம் எழுதிய பெத்தனா மிகப் பெரியவர். அவர் ஆந்திர கவிதாபிதாமஹா என்று அழைக்கப்பட்டார் . குழுவின் மற்ற ஏழு கவிஞர்கள் நந்தி திம்மனா, பாரிஜாதாபஹரணம் , மதயாகரி மல்லனா, துர்ஜதி, அய்யலராஜா ராமபத்ர கவி, பிங்கலி சூரனா, ராமராஜ பூஷணா மற்றும் தெனாலி ராமகிருஷ்ணா. சிவபக்தரான துர்ஜதி, காளஹஸ்தீஸ்வரர் என்று அழைக்கப்படும் இரண்டு சிறந்த கவிதைப் படைப்புகளை இயற்றினார். மகாத்மயம் மற்றும் காளஹஸ்தீஸ்வரர் சதகம் , பிங்கலி சூரர் ராகவபாண்டவியம் மற்றும் காலபுராணோதயம் ஆகிய இரண்டு படைப்புகளை இயற்றினர் . முந்தையதில், ராமாயணம் மற்றும் மகாபாரதத்தின் கதையை ஒரே நேரத்தில் சொல்லும் ஒரு இலக்கிய சாதனையை அவர் முயற்சித்தார். நீதிமன்ற நகைச்சுவையாளரான தெனாலி ராமகிருஷ்ணா, கிருஷ்ணதேவராயரின் அவையில் ஒரு சுவாஸ்யமான நபராக இருந்தார். அந்தக் காலத்தின் உயர் பதவியில் இருந்த மனிதர்களைப் பற்றிய அவரது நடைமுறை

நகைச்சுவைகள் இன்றும் மகிழ்ச்சியுடன்
நினைவுகூரப்படுகின்றன. தெலுங்கு இலக்கியத்தின் மிகச்சிறந்த
கவிதைப் படைப்புகளில் ஒன்றாகக் கருதப்படும் பாண்டுரங்க
மகாத்மயத்தின் ஆசிரியர் ராமகிருஷ்ணா. வசுசரித்திரத்தின்
ஆசிரியர் ராமராஜபூஷணர் . அவர் பட்டுமூர்த்தி என்றும்
அழைக்கப்பட்டார் . அவரது மற்ற படைப்புகளில் நரசபூபாலியம்
மற்றும் ஹரிச்சந்திர நலோபாக்கியம் ஆகியவை அடங்கும். இது
ராகவபாண்டவியத்தின் மாதிரியில் ஒரு கவிதைப் படைப்பாகும் .
இதில் நளன் மற்றும் ஹரிச்சந்திரனின் கதைகளைப் படிக்கலாம் .
மதயகரி மல்லனின் படைப்பான ராஜசேகர சரித்திரம் என்பது
அவந்தியின் மன்னர் ராஜசேகரனின் போர்கள் மற்றும்
காதல்களைக் கையாளும் ஒரு பிரபந்தமாகும் . அய்யலராஜா
ராமபத்ரா ராமபியுதயம் மற்றும் சகலகதாசார ஆகிய இரண்டு
படைப்புகளை எழுதியவர் சங்க்ரஹம் .

கன்னட இலக்கியம்

தெலுங்கு தவிர, விஜயநகர ஆட்சியாளர்கள் கன்னடம்
மற்றும் சமஸ்கிருத எழுத்தாளர்களுக்கும் தங்கள் ஆதரவை
வழங்கினர். பல சமண அறிஞர்கள் கன்னட இலக்கியத்தின்
வளர்ச்சிக்கு பங்களித்தனர். மாதவர் பதினைந்தாவது தீர்த்தங்கரரில்
தர்மநாதபுராணத்தை எழுதினார். மற்றொரு சமண அறிஞரான
உரித்த விலாசா என்பவர் தர்ம பரிசைஷ எழுதினார் . அக்கால
சமஸ்கிருத படைப்புகளில் வேதநாத தேசிகரின் யாதவப்யுதயம்
மற்றும் மாதவாச்சாரியாரின் பராசர ஸ்மிருதி வியாக்யா ஆகியவை
அடங்கும் . பத்தாம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு கன்னட மொழி
முழுமையாக வளர்ந்தது. ராஷ்டிரசூட மன்னர் நிருபதுங்க
அமோகவர்ஷா I. பம்பா எழுதிய கவிராஜமாங் கன்னடத்தின்

ஆரம்பகால இலக்கியப் படைப்பாகும் . கன்னடத்தின் தந்தை என்று அழைக்கப்படும் பம்பா, கி.பி. பம்பா சாளுக்கிய அரசவையில் வாழ்ந்தவர் அரிகேசரி . தனது கவிதைத் திறமை, விவரிப்பு அழகு, குணாதிசயங்களை வரையறுத்தல் மற்றும் ரசத்தின் வளர்ச்சி ஆகியவற்றில், பம்பா நிகரற்றவர். மூன்றாம் ராஷ்டிரகூட கிருஷ்ணரின் ஆட்சிக் காலத்தில் வாழ்ந்த மற்ற இரண்டு கவிஞர்கள் பொன்னா மற்றும் ரன்னா ஆவர் . பொன்னா சாந்தி புராணம் என்ற காவியத்தையும், ரன்னா அஜிதனதாவையும் எழுதினார். புராணோ . பம்பா, பொன்னா மற்றும் ரன்னா இருவரும் சேர்ந்து ரத்னத்ரயா (மூன்று ரத்தினங்கள்) என்ற பட்டத்தைப் பெற்றனர் . பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் கன்னட இலக்கியத்தில் புதிய சாதனைகள் நிகழ்த்தப்பட்டன. ஹரிஷ்வரா ஹரிச்சந்திர காவ்யா மற்றும் சோமநாத சரிதத்தை எழுதினார், அதே சமயம் பந்துவர்மா ஹரிவம்சபுதயா மற்றும் ஜீவ சம்போதனாவை எழுதினார் . பிற்கால ஹொய்சாள ஆட்சியாளர்களின் ஆதரவின் கீழ், பல இலக்கியப் படைப்புகள் உருவாக்கப்பட்டன. ருத்ர பட்டா ஜகந்நாதவிஜயத்தை எழுதினார் . ஆண்டய்யாவின் மதன விஜயா அல்லது கப்பிகர காவா என்பது சமஸ்கிருதச் சொற்களின் கலவையின்றி தூய கன்னடத்தில் சிறப்பு ஆர்வம் கொண்ட படைப்பு. மல்லிகார்ஜுனாவின் சுக்திசுதர்ணவா , கன்னடத்தின் முதல் தொகுப்பு மற்றும் கேசிர்ஜாவின் கன்னட மொழியில் இலக்கணம் குறித்த ஷப்தமணிதர்பணம் இரண்டும் நிலையான படைப்புகளாகும். பதினான்காம் மற்றும் பதினாறாம் நூற்றாண்டுகளுக்கு இடையில் விஜயநகர மன்னர்களின் ஆதரவின் கீழ் கன்னட இலக்கியம் கணிசமாக செழித்தது . அனைத்து மதக் குழுக்களின் கவிஞர்களும் இதற்கு முக்கிய

பங்களிப்பை வழங்கினார். குணூர வியாசர் பாரதத்தையும் நரஹரி தாராவே ராமாயணத்தையும் எழுதினார்.

வால்மீகி ராமாயணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு கன்னடத்தில் இயற்றப்பட்ட முதல் ராம கதை இதுவாகும் . பதினேழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த லட்சுமிஷா ஜைமினி பாரதத்தை எழுதி கமதா -கரிசுதவன -சைத்ரா (கர்நாடக மாமரத்தின் வசந்தம்) என்ற பட்டத்தைப் பெற்றார் . இந்தக் காலகட்டத்தின் மற்றொரு சிறந்த கவிஞர் மக்கள் கவிஞர் என்று பிரபலமாக அறியப்படும் சிறந்த சர்வக்ஞர் ஆவார். அவரது பழமொழி திரிபதி (மூன்று வரிகள்) பாடல்கள் ஞானம் மற்றும் நெறிமுறைகளின் ஆதாரமாக செயல்படுகின்றன. கன்னடத்தின் முதல் சிறந்த கவிஞரான ஹொன்னம்மாவைப் பற்றி குறிப்பாகக் குறிப்பிடலாம் . அவரது ஹதிபதேய தர்மம் (பக்தியுள்ள மனைவியின் கடமை) என்பது நெறிமுறைகளின் தொகுப்பாகும்.

மலையாள இலக்கியம்

மலையாளம் கேரளாவிலும் அதை ஒட்டிய பகுதிகளிலும் பேசப்படுகிறது. மலையாள மொழி கி.பி பதினொன்றாம் நூற்றாண்டில் தோன்றியது. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் மலையாளம் ஒரு தனி மொழியாக அங்கீகரிக்கப்பட்டது . அர்த்தசாஸ்திரத்திற்கு விளக்கவுரை எழுதிய பாச கௌடில்யர் மற்றும் கோகசந்திசன் ஆகிய இரண்டு சிறந்த படைப்புகள். ராம பணிக்கர் மற்றும் ராமானுஜர் மற்றும் எழுத்தச்சன் ஆகியோர் மலையாள இலக்கியத்தின் நன்கு அறியப்பட்ட ஆசிரியர்கள். மற்ற தென்னிந்திய மொழிகளுடன் ஒப்பிடும்போது இது மிகவும் பிற்காலத்தில் வளர்ந்தாலும், மலையாளம் ஒரு சக்திவாய்ந்த வெளிப்பாட்டு ஊடகமாக ஒரு முத்திரையைப் பதித்துள்ளது.

இப்போது ஏராளமான பத்திரிகைகள், செய்தித்தாள்கள் மற்றும் பத்திரிகைகள் மலையாளத்தில் வெளியிடப்படுகின்றன. மக்கள் தங்கள் சொந்த மொழியில் படித்து எழுதும்போது, அவர்கள் அதை அதிகம் ரசிக்கிறார்கள். ஏனென்றால் மொழி அவர்களின் கலாச்சாரத்தின் ஒரு பகுதியாகும். அது அவர்களின் சமூக வாழ்க்கையில் மிகவும் பின்னிப் பிணைந்துள்ளது, அவர்கள் தங்கள் சொந்த மொழியிலும் தங்கள் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தவும் உணரவும் முடியும். இது, உங்களுக்கும் உங்கள் மொழிக்கும் சூட இருக்க வேண்டும்.

இந்தி இலக்கியம்

இந்தக் காலகட்டத்தில் இந்தி, பெங்காலி, அசாமி, ஒரியா, மராத்தி மற்றும் குஜராத்தி போன்ற பிராந்திய மொழிகளின் மிகப்பெரிய வளர்ச்சி இதுவாகும். தெற்கில், மலையாளம் 14 ஆம் நூற்றாண்டில் ஒரு சுதந்திர மொழியாக உருவெடுத்தது. இந்த மொழிகள் அனைத்தும் நிர்வாக இயந்திரங்கள் செயல்படும் ஊடகமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டதால் சமஸ்கிருதத்தின் வீழ்ச்சிக்கு வழிவகுத்தது. பக்தி இயக்கத்தின் எழுச்சியும், பல்வேறு துறையினால் இந்த பிராந்திய மொழிகளைப் பயன்படுத்துவதும் அவற்றின் வளர்ச்சி மற்றும் வளர்ச்சிக்கு உதவியது. வடக்கு மற்றும் மேற்கு இந்தியாவில் வளர்ந்த பல்வேறு பேச்சுவழக்குகளை நாம் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டுள்ளோம். பிருத்விராஜ் ராசோ இந்தி மொழியில் முதல் புத்தகமாக இருக்க வேண்டும். இது பிருத்விராஜ் சவுகானின் சுரண்டல்களின் விவரம். அதன் சாயலில் பல பிற ரசோக்கள் எழுதப்பட்டன. அது பயன்படுத்தப்பட்ட பகுதி விரிவடையும்போது மொழி மாறிக்கொண்டே இருந்தது . புதிய சூழ்நிலைகளை வெளிப்படுத்த புதிய சொற்கள் உருவாக்கப்பட்டன

அல்லது அதன் செல்வாக்கின் கீழ் வந்த பகுதிகளிலிருந்து எடுக்கப்பட்டன. இந்தி இலக்கியம் வழிகாட்டுதலுக்காக சமஸ்கிருத கிளாசிக்ஸை நோக்கியிருந்தது, மேலும் பரதரின் நாட்டிய சாஸ்திரம் இந்தி எழுத்தாளர்களால் மனதில் வைக்கப்பட்டது. பன்னிரண்டாம் மற்றும் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டுகளில் தென்னிந்தியாவில் பக்தி இயக்கம் என்று அழைக்கப்படும் ஒரு இயக்கம் தொடங்கியது. அதன் செல்வாக்கு வடக்கை அடைந்ததும், இந்தியில் இயற்றப்பட்ட உரைநடை மற்றும் கவிதைகளை அது பாதிக்கத் தொடங்கியது. கவிதை இப்போது பெரும்பாலும் பக்தி சார்ந்ததாக மாறியது. துய்சிதாஸ் போன்ற சில கவிஞர்கள் அந்த பிராந்தியத்திற்கு மட்டுமே சொந்தமான ஒரு மொழியில் கவிதை எழுதினார்கள், அதே நேரத்தில் இடம் விட்டு இடம் மாறிய கபீர் போன்ற மற்றவர்கள் பாரசீக மற்றும் உருது வார்த்தைகளையும் சேர்த்தனர். வால்மீகியின் ராமாயணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு துய்சிதாஸ் ராமசரித மானஸை எழுதியதாகக் கூறப்பட்டாலும் , அவர் சூழ்நிலைகளை மாற்றி, நாட்டுப்புறக் கதைகளின் அடிப்படையில் பல புதிய காட்சிகளையும் சூழ்நிலைகளையும் சேர்க்கிறார். உதாரணமாக, சீதையின் நாடுகடத்தல் வால்மீகியின் பதிப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது, ஆனால் துளசிதாஸின் கணக்கில் அது குறிப்பிடப்படவில்லை. வால்மீகியின் நாயகன் ஒரு மனிதனாக இருக்கும்போது துய்சிதாஸ் தனது நாயகனை தெய்வமாக்கியுள்ளார். கி.பி 7 மற்றும் 8 ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கும் 14 ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் இடையிலான அபபிரம்ச கட்டத்தில் இந்தி உருவானது. இது வீரகதா காலமாக வகைப்படுத்தப்பட்டது , அதாவது வீர கவிதைகளின் சகாப்தம் அல்லது ஆதி கால (ஆரம்ப காலம்). இது சிராலிரிட்டி மற்றும் கவிதைகளை மகிமைப்படுத்தியதால் ராஜபுத்திர ஆட்சியாளர்களால்

ஆதரிக்கப்பட்டது . இந்தக் காலகட்டத்தின் மிகவும் பிரபலமான நபர்கள் கபீர் மற்றும் துளசிதாஸ். நவீன காலத்தில், காதி பேச்சுவழக்கு மிகவும் முக்கியத்துவம் பெற்றது மற்றும் சமஸ்கிருதத்தில் பல்வேறு இலக்கியங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. இதேபோல், சூர்தாஸ் தனது சூர் சாகரை எழுதினார், அதில் அவர் கிருஷ்ணரை ஒரு குழந்தையாகவும், குறும்புகளில் ஈடுபடும் ஒரு இளைஞனாகவும், கோபியர்களுடன் விளையாடும் ஒரு இளைஞனாகவும் பேசுகிறார் . இந்தக் கவிஞர்கள் கேட்போரின் மனதில் ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தினர். ராமர் மற்றும் கிருஷ்ணருடன் தொடர்புடைய பண்டிகைகள் மிகவும் பிரபலமாகிவிட்டன என்றால், அதற்கான பெருமை இந்தக் கவிஞர்களுக்கே சேரும். அவர்களின் பதிப்புகள் மற்ற கவிஞர்களுக்கு மட்டுமல்ல, இடைக்கால ஓவியர்களுக்கும் உத்வேகமாக அமைந்தன. ராஜஸ்தானி மொழியில் பாடிய மீராபாய் மற்றும் ஒரு முஸ்லிமாக இருந்தாலும் கிருஷ்ணரைப் புகழ்ந்து பாடிய ரஸ்கான் ஆகியோரை அவர்கள் ஊக்கப்படுத்தினர். நந்ததாசர் ஒரு முக்கியமான பக்தி கவிஞர். ரஹீமும் பூஷனும் தனித்தனி வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்களின் பொருள் பக்தி அல்ல, ஆன்மீகம். பிஹாரி பதினேழாம் நூற்றாண்டில் தனது சத்ஸாயை எழுதினார் ; இது நமக்கு ஷ்ரிங்கர் (காதல்) மற்றும் பிற ரஸங்களின் ஒரு பார்வையைத் தருகிறது. கபீர் தவிர, மேலே குறிப்பிடப்பட்ட அனைத்து இந்தி கவிஞர்களும், தங்கள் சொந்த பக்தி உள்ருணர்வை திருப்திப்படுத்துவதற்காகவே தங்கள் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தினர். கபீர் நிறுவனமயமாக்கப்பட்ட மதத்தில் நம்பிக்கை கொள்ளவில்லை. அவர் ஒரு உருவமற்ற கடவுளின் பக்தர். அவரது நாமத்தை உச்சரிப்பதே அவருக்கு எல்லாமே ஆகும். இந்தக் கவிஞர்கள் அனைவரும் வட இந்திய

சமூகத்தில் இதற்கு முன்பு நடந்திராத வகையில் செல்வாக்கு செலுத்தினர். உரைநடையை விட கவிதைகளை நினைவில் கொள்வது எளிதாக இருப்பதால், அவர்கள் மிகவும் பிரபலமடைந்தனர். கடந்த 150 ஆண்டுகளில், பல எழுத்தாளர்கள் பல பிராந்திய மொழிகளிலும் ஆங்கிலத்திலும் எழுதப்பட்ட நவீன இந்திய இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்கு பங்களித்துள்ளனர். சிறந்த வங்காள எழுத்தாளர்களில் ஒருவரான ரவீந்திரநாத் தாகூர் 1913 இல் இலக்கியத்திற்கான நோபல் பரிசை (கீதாஞ்சலி) வென்ற முதல் இந்தியர் ஆனார். இருப்பினும், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில்தான் இந்தி உரைநடை அதன் சொந்தமாக வந்தது. பாரதேந்து ஹரிச்சந்திரர் இந்தியில் நாடகங்களைத் தயாரித்த ஆரம்பகாலங்களில் ஒருவர், அவை அடிப்படையில் சமஸ்கிருதம் மற்றும் பிற மொழிகளில் எழுதப்பட்ட நூல்களின் மொழிபெயர்ப்புகளாகும். ஆனால் அவர் போக்கை அமைத்தார். சமஸ்கிருதத்திலிருந்து மொழிபெயர்ப்புகளை எழுதிய அல்லது தழுவல்களை உருவாக்கிய மற்றொரு எழுத்தாளர் மகாவீர் பிரசாத் திவேதி. பங்கிம் சந்திர சட்டர்ஜி (1838-94) வங்காள மொழியில் நாவல்களை எழுதினார். அவை பின்னர் இந்தியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு மிகவும் பிரபலமடைந்தன. நமது தேசியப் பாடலான வந்தே மாதரம் , அவரது ஆனந்த் மடத்தின் ஒரு பகுதி. சுவாமி தயானந்தரின் இந்திக்கான பங்களிப்பை புறக்கணிக்க முடியாது. முதலில் குஜராத்தி மற்றும் சமஸ்கிருத அறிஞர், அவர் முழு இந்தியாவிற்கும் இந்தியை ஒரு பொதுவான மொழியாக ஆதரித்தார். அவர் இந்தியில் எழுதத் தொடங்கினார் மற்றும் மத மற்றும் சமூக சீர்திருத்தங்களில் முக்கியமாக ஈடுபட்டுள்ள பத்திரிகைகளுக்கு கட்டுரைகளை வழங்கினார். சத்யார்த்த பிரகாஷ் இந்தியில் அவரது மிக முக்கியமான படைப்பு. இந்தி இலக்கியத்தை

வளப்படுத்திய பிற பெயர்களில், உருதுவிலிருந்து இந்திக்கு மாறிய முன்ஷி பிரேம் சந்த் என்பவரும் ஒருவர். சூர்யா காந்த் திரிபாதி, 'நிராலா', சமூகத்தில் உள்ள மரபுவழிகளை கேள்விக்குள்ளாக்கியதால் அங்கீகாரம் பெறுகிறார். பெண்கள் தொடர்பான பிரச்சினைகளை இந்தியில் முன்னிலைப்படுத்திய முதல் பெண் எழுத்தாளர் மகாதேவி வர்மா. மைதிலி சரண் குப்த் மற்றொரு முக்கியமான பெயர். ஜெய்சங்கர் பிரசாத் அழகான நாடகங்களை எழுதினார்.

இந்தி இலக்கியம்:

இந்தி இலக்கிய உரைநடை எழுத்தாளர்களில் பர்தேந்து ஹரிஷ் சந்திரா, மகாவீர பிரசாத் திவேதி, ராமச்சந்திர சுக்லா மற்றும் ஷ்யாம் சுந்தர் தாஸ் ஆகியோர் முக்கியமானவர்கள். ஜெய் சங்கர் பிரசாத், மைதாலிசரண் குப்தா, சுமித்ராநந்தன் பந்த், சூர்யகாந்த் திரிபாதி 'நிராலா', மகாதேவி வர்மா, ராம்தாரி சிங் 'திங்கர்' மற்றும் ஹரிபன்ஸ் ராய் 'பச்சன்' ஆகியோர் இந்தி கவிதை வளர்ச்சிக்கு பெரும் பங்களிப்பைச் செய்தனர். இதேபோல் பிரேம் சந்த், பிருந்தாவன் லால் வர்மா மற்றும் எல்லாச்சந்திர ஜோஷி ஆகியோர் நாவல்களை எழுதி இந்தி இலக்கியத்தை வளப்படுத்தினர். மேற்கண்ட எழுத்தாளர்களைப் பார்த்தால், அவர்கள் அனைவரும் ஒரு நோக்கத்துடன் எழுதியதைக் காணலாம். சுவாமி தயானந்த் இந்து சமூகத்தை சீர்திருத்தவும், தவறான நம்பிக்கைகள் மற்றும் சமூக தீமைகளை அகற்றவும் எழுதினார். ஏழைகளின் துயரமான இருப்புக்கு சமூகத்தின் கவனத்தை ஈர்க்க முன்ஷி பிரேம் சந்த் முயன்றார், மேலும் இரண்டாவது மிக உயர்ந்த குடிமை விருதான பத்ம விபூஷண் பெற்ற மகாதேவி வர்மா சமூகத்தில் பெண்களின் நிலைமைகளை எடுத்துக்காட்டினார். 'நிராலா' நவீன இந்தியாவின் விழிப்புணர்வின் முன்னோடியானார். அதே

ஆண்டில் ஃபோர்ட் வில்லியம் கல்லூரியை நிறுவினார். இது நிறுவனத்தின் அரசு ஊழியர்களுக்கு இந்தியாவின் சட்டம், பழக்கவழக்கங்கள், மதங்கள், மொழிகள் மற்றும் இலக்கியங்களில் பயிற்சி அளித்து, அவர்கள் மிகவும் திறமையாக பணியாற்ற உதவியது.

இந்த விஷயத்தில், வங்காள மொழி இலக்கணத்தை எழுதி, ஆங்கில-வங்காள அகராதியை வெளியிட்ட வில்லியம் கேரீ, உரையாடல்கள் மற்றும் கதைகள் பற்றிய புத்தகங்களையும் எழுதியுள்ளார். ஒரு இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியில் இலக்கணமும் அகராதிகள் முக்கியமானவை என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ளலாம். அவை எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு வாக்கியத்தின் சரியான தன்மை குறித்து வழிகாட்டுகின்றன, மேலும் ஒரு குறிப்பிட்ட சூழ்நிலை மற்றும் யோசனைக்கு பொருத்தமான சொற்களைக் கண்டுபிடிப்பதிலும் உதவுகின்றன. மிஷனரிகளால் நடத்தப்படும் பத்திரிகைகளின் நோக்கம் முக்கியமாக கிறிஸ்தவ நம்பிக்கையைப் பரப்புவதாக இருந்தாலும், உள்ளூர் மக்களால் நடத்தப்படும் பிற பத்திரிகைகள் கிறிஸ்தவமல்லாத இலக்கியங்களின் வளர்ச்சிக்கு உதவியது. ஏராளமான துண்டுப்பிரசுரங்கள், சிறிய மற்றும் பெரிய புத்தகங்கள் மற்றும் பத்திரிகைகள் தயாரிக்கப்பட்டன. இதற்கிடையில், கல்வி மிகவும் மெதுவான வேகத்தில் பரவியது. ஆனால் 1835 க்குப் பிறகு, மெக்காலே ஓரியண்டலிஸ்டுகளுக்கு எதிரான போராட்டத்தில் வெற்றி பெற்றபோது, அது வேகமாகப் பரவியது. 1854 இல் சர் சார்லஸ் வுட்டின் டெஸ்பாட்ச் வந்தது , 1857 இல் கல்கத்தா, மெட்ராஸ் மற்றும் பம்பாய் ஆகிய மூன்று பல்கலைக்கழகங்கள் நிறுவப்பட்டன. பள்ளிகள் மற்றும் கல்லூரிகளுக்கான பாடப்புத்தகங்களைத் தவிர, பிற இலக்கியங்களும்

தயாரிக்கப்பட்டன . இருப்பினும், ஆங்கிலத்தைத் தவிர வங்காள மொழியிலும் எழுதியவர் ராஜா ராம் மோகன் ராய் தான் வங்காள இலக்கியத்திற்கு உத்வேகம் அளித்தார். ஈஸ்வர் சந்திர வித்யாசாகர் (1820-91) மற்றும் அக்ஷய் குமார் தத்தா (1820 86) ஆகியோர் இந்த ஆரம்ப காலத்தின் மற்ற இரண்டு எழுத்தாளர்கள். இவர்களைத் தவிர, பங்கிம் சந்திர சட்டர்ஜி (1834-94), ஷரத் சந்திர சட்டர்ஜி (1876-1938), மற்றும் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க வரலாற்றாசிரியர் மற்றும் உரைநடை எழுத்தாளர் ஆர்.சி. தத்தா ஆகியோர் வங்காள இலக்கிய உருவாக்கத்திற்கு பங்களித்தனர். ஆனால் இந்தியா முழுவதையும் பாதித்த மிக முக்கியமான பெயர் ரவீந்திர நாத் தாகூர் (1861-1941). நாவல்கள், நாடகங்கள், சிறுகதைகள், விமர்சனம், இசை மற்றும் கட்டுரைகள் அனைத்தும் அவரது பேனாவிலிருந்து வந்தவை. அவர் தனது கீதாஞ்சலிக்காக 1913 இல் இலக்கியத்திற்கான நோபல் பரிசை வென்றார்.

இருப்பினும், வங்காளத்திலும் பின்னர் இந்தியாவின் பிற பகுதிகளிலும் பரவிய மேற்கத்திய கருத்துக்களின் செல்வாக்கு குறித்து சில விஷயங்களைக் கவனிக்க வேண்டும். 1800 வரை , உருவாக்கப்பட்ட பெரும்பாலான இலக்கியங்கள் மதம் அல்லது அரசவை இலக்கியங்களுக்கு மட்டுமே. மேற்கத்திய செல்வாக்கு எழுத்தாளர்களை தெருவில் உள்ள மனிதனுடன் நெருக்கமாகக் கொண்டு வந்தது. பாடங்கள் சாதாரணமானவை. சில மத இலக்கியங்களும் உருவாக்கப்பட்டன, ஆனால் அவை புதிதாக எதையும் சொல்லவில்லை. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதி ஆண்டுகளிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் பாதியிலும் தேசியவாதம் என்ற புதிய பொருள் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. இந்தப் புதிய போக்கில் இரண்டு விஷயங்கள் காணப்பட்டன. முதலாவது பழைய வரலாறு மற்றும் கலாச்சாரத்தின் மீதான அன்பும்

பிரிட்டிஷ் சுரண்டலின் உண்மைகள் பற்றிய விழிப்புணர்வும் ஆகும். இரண்டாவது, இந்தியர்கள் வெளிநாட்டினரை வற்புறுத்துதல் மற்றும் பலவந்தமாக விரட்டியடிக்க வேண்டும் என்ற தெளிவான அழைப்பு. இந்தப் புதிய போக்கை தமிழில் சுப்பிரமணியம் பாரதியும், வங்காளத்தில் காசி நஸ்ருல் இஸ்லாமும் வெளிப்படுத்தினர். வாசகர்களிடையே தேசியவாத உணர்வுகளைத் தூண்டுவதில் இந்த இரண்டு எழுத்தாளர்களின் பங்களிப்புகள் மகத்தானவை. அவர்களின் கவிதைகள் பிற இந்திய மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. அசாமி - வங்காளத்தைப் போலவே, அசாமிகளும் பக்தி இயக்கத்திற்கு பதிலளிக்கும் விதமாக வளர்ந்தன. அசாமில் வைணவ மதத்தை அறிமுகப்படுத்திய சங்கர்தேவா, அசாமிய கவிதைகளின் வளர்ச்சிக்கு உதவினார். புராணங்கள் கூட அசாமிய மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. ஆரம்பகால அசாமிய இலக்கியம் புரஞ்சிகளை (அரசு நாளாகமங்கள்) கொண்டிருந்தது. சங்கர்தேவ் பல பக்தி கவிதைகளை எழுதியுள்ளார், அவற்றை மக்கள் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் பாடுகிறார்கள், ஆனால் 1827 க்குப் பிறகுதான் அசாமிய இலக்கியத்தை உருவாக்குவதில் அதிக ஆர்வம் காட்டப்பட்டது. லட்சுமி நாத் பெஸ்பருவா மற்றும் பத்மநாப கோஹைன் பருவா ஆகிய இரு பெயர்களை மறக்க முடியாது. ஒரிசாவிலிருந்து, இரண்டு பெயர்களைக் குறிப்பிடுவது மதிப்புக்குரியது, அவர்கள் பக்கிர்மோகன் சேனாபதி மற்றும் ராதா நாத் ரே, அவர்களின் எழுத்துக்கள் ஒரிய இலக்கிய வரலாற்றில் கணிசமான கவனத்தைத் தகுதியானவை. உபேந்திர பன்ஜாவின் (1670 - 1720) படைப்புகள் ஒரிய இலக்கியத்தின் ஒரு புதிய காலகட்டத்தைத் தொடங்கியதால் அவை முக்கியமானவை.

ஒரிசாவில் சரளதாசரின் படைப்புகள் ஒரிய இலக்கியத்தின் முதல் படைப்புகளாகக் கருதப்படுகின்றன.

மொழிக்கு இலக்கியம் குறைவுபடவில்லை. குருநானக் பஞ்சாபியின் முதல் கவிஞர். வேறு சில சமகால கவிஞர்கள், பெரும்பாலும் சூஃபி துறவிகள், இந்த மொழியில் பாடினர். இந்த சூஃபிகள் அல்லது அவர்களைப் பின்பற்றுபவர்கள் தங்கள் கவிதைகளை எழுத விரும்பினால் பாரசீக எழுத்துக்களைப் பயன்படுத்தினர். இந்தப் பட்டியலில், முதல் பெயர் ஃபரித்தின் பெயர். அவரது கவிதை ஆதி கிரந்தத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது. ஆதி கிரந்தம் அடுத்த நான்கு குருக்களின் கவிதைகளையும் கொண்டுள்ளது. இந்த இலக்கியங்கள் அனைத்தும் பதினைந்தாம் மற்றும் பதினாறாம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்தவை. பிற்கால குருக்களில், ஒன்பதாவது குருவின் கவிதைகளான குரு தேக் பகதூர் ஆதி கிரந்தத்திற்கும் பங்களித்துள்ளார். பத்தாவது குருவான குரு கோபிந்த் சிங், பாட்னாவில் (பீகார்) கல்வி பயின்றார், அங்கு அவர் பாரசீக மற்றும் சமஸ்கிருதத்தைக் கற்றுக்கொண்டார். அவர் பஞ்சாபியில் இரண்டு சவையாக்களை இயற்றியுள்ளார், ஆனால் இவை ஆதி கிரந்தத்தின் ஒரு பகுதியாக இல்லை. ஆனால் ஹீர் மற்றும் ரஞ்சா, சசி மற்றும் புன்னு மற்றும் சோஹனி மற்றும் மஹிவால் ஆகியோரின் காதல் கதைகள்தான் இந்த மொழிக்கு ஆரம்ப நாட்களில் அதன் கருப்பொருளைக் கொடுத்தன. புரான் பகத்தின் கதை கூட சில கவிஞர்களின் ஆதரவைப் பெற்றது . சில அறியப்பட்ட மற்றும் அறியப்படாத கவிஞர்களால் எழுதப்பட்ட அழகான கவிதைகள் நமக்கு வந்துள்ளன. இவை கடந்த இருநூறு அல்லது முந்நூறு ஆண்டுகளாக உள்ளூர் பாடகர்களால் பாடப்பட்டு வருகின்றன. உள்ளூர்வாசிகளால் இயற்றப்பட்ட பல கவிதைக் கதைகள் உள்ளன. இந்த நாட்டுப்புறக் கதைகள்

பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் மிக முக்கியமானது வாரிஸ் ஷாவின் ஹீர் . இது ஆரம்பகால படைப்புகளில் மிகவும் பிரபலமானது. இது பஞ்சாபி கவிதையில் ஒரு அடையாளமாகும். சூஃபி துறவியான புல்லே ஷாவின் பிரபலமும் இதேபோன்றது. அவர் ஏராளமான பாடல்களை எழுதியுள்ளார். அவரது பிரபலமான இசையமைப்பு வடிவங்களில் ஒன்று காபி என்று அழைக்கப்பட்டது ; இது ஒரு பாரம்பரிய இசை வடிவத்தில் பாடப்பட்டது. காபிகள் மிகுந்த ஆர்வமுள்ள மக்களால் பாடப்படுகின்றன .

மராத்தி இலக்கியம்

மகாராஷ்டிரா ஒரு பீடபூமியில் அமைந்துள்ளது, அங்கு ஏராளமான உள்ளூர் பேச்சுவழக்குகள் பயன்பாட்டில் இருந்தன. இந்த உள்ளூர் பேச்சுவழக்குகளிலிருந்து மராத்தி வளர்ந்தது. போர்த்துகீசிய மிஷனரிகள் தங்கள் நற்செய்தியைப் பிரசங்கிக்க மராத்தியைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினர். ஆரம்பகால மராத்தி கவிதை மற்றும் உரைநடை பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த புனித ஞானேஷ்வர் (ஞானேஷ்வர்) என்பவரால் எழுதப்பட்டது. அவர் பகவத் கீதைக்கு ஒரு நீண்ட விளக்கவுரை எழுதினார். மகாராஷ்டிராவில் கீர்த்தனை மரபைத் தொடங்கியவர் அவர்தான். அவரைத் தொடர்ந்து நாம்தேவ் (1 270 1350), கோரா, சேனா மற்றும் ஜனபாய் ஆகியோர் வந்தனர் . இவர்கள் அனைவரும் மராத்தி மொழியைப் பாடி பிரபலப்படுத்தினர் . அவர்களின் பாடல்கள் இன்றும் வெர்காரிகளால் பாடப்படுகின்றன. பண்டர்பூர் யாத்திரைக்குச் செல்லும் யாத்ரீகர்கள் . கிட்டத்தட்ட இரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு, ஏகநாத் (1 533-99) களத்தில் இறங்கினார். அவர் ராமாயணம் மற்றும் பாகவத புராணத்திற்கு விளக்கவுரைகளை எழுதினார். அவரது பாடல்கள் மகாராஷ்டிரா முழுவதும் மிகவும் பிரபலமாக உள்ளன.

பண்டைய இந்தியாவில் மதம் மற்றும் தத்துவம்

மதம்

மதம் என்பது ஆன்மாவின் அறிவியல். ஒழுக்கமும் நெறிமுறைகளும் மதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே இந்தியர்களின் வாழ்க்கையில் மதம் ஒரு முக்கிய பங்கைக் கொண்டிருந்தது. அவர்களுடன் தொடர்புடைய பல்வேறு மக்கள் குழுக்களுடன் தொடர்புடைய பல வடிவங்களை அது ஏற்றுக்கொண்டது. இந்த குழுக்களிடையே மதக் கருத்துக்கள், எண்ணங்கள் மற்றும் நடைமுறைகள் வேறுபட்டன, மேலும் காலப்போக்கில் பல்வேறு மத வடிவங்களில் மாற்றங்கள் மற்றும் முன்னேற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. இந்தியாவில் மதம் ஒருபோதும் நிலையான தன்மை கொண்டதாக இல்லை, ஆனால் ஒரு உள்ளார்ந்த இயக்க வலிமையால் இயக்கப்பட்டது. இந்திய ஆன்மீகம் நிலத்தின் பண்டைய தத்துவ மற்றும் மத மரபுகளில் ஆழமாக வேரூன்றியுள்ளது. வாழ்க்கை மற்றும் இருப்பின் மர்மம் பற்றிய விசாரணையாக இந்தியாவில் தத்துவம் எழுந்தது. இந்திய முனிவர்கள் ரிஷிகள் அல்லது 'பார்வையாளர்கள்' என்று அழைக்கப்பட்டனர், உணர்வு மற்றும் சாதாரண மனதைக் கடக்கும் சிறப்பு நுட்பங்களை உருவாக்கினர், கூட்டாக யோகா என்று அழைக்கப்பட்டனர். இந்த நுட்பங்களின் உதவியுடன், அவர்கள் நனவின் ஆழத்தில் ஆழமாக ஆராய்ந்து, மனிதனின் மற்றும் பிரபஞ்சத்தின் உண்மையான இயல்பு பற்றிய முக்கியமான உண்மைகளைக் கண்டுபிடித்தனர். மனிதனின் உண்மையான இயல்பு உடல் அல்லது மனம் அல்ல, அவை எப்போதும் மாறிக்கொண்டே இருக்கும் மற்றும் அழியக்கூடியவை, ஆனால் மாறாத, அழியாத மற்றும் தூய உணர்வு கொண்ட ஆன்மா என்பதை முனிவர்கள் கண்டறிந்தனர். அவர்கள் அதை ஆத்மா என்று

அழைத்தனர். மனிதனின் அறிவு, மகிழ்ச்சி மற்றும் சக்தியின் உண்மையான ஆதாரம் ஆத்மாவே. மேலும், அனைத்து தனிப்பட்ட ஆன்மாக்களும் எல்லையற்ற உணர்வின் பகுதிகள் என்றும், அதை அவர்கள் பிரம்மம் என்றும் அழைத்தனர் என்றும் ரிஷிகள் கண்டறிந்தனர். பிரம்மமே இறுதி யதார்த்தம், பிரபஞ்சத்தின் இறுதி காரணம். மனிதனின் உண்மையான இயல்பை அறியாமையே மனித துன்பம் மற்றும் அடிமைத்தனத்திற்கு முக்கிய காரணம். ஆத்மா மற்றும் பிரம்மம் பற்றிய சரியான அறிவைப் பெறுவதன் மூலம், துன்பம் மற்றும் அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுபட்டு, மோட்சம் எண்ப்படும் அழியாமை, நித்திய அமைதி மற்றும் நிறைவை அடைய முடியும். பண்டைய இந்தியாவில் மதம் என்பது ஒரு மனிதன் தனது உண்மையான இயல்பை உணர்ந்து மோட்சத்தை அடைய உதவும் ஒரு வாழ்க்கை முறையாகும்.

வரலாற்றுக்கு முந்தைய மற்றும் வரலாற்றுக்கு முந்தைய இடங்களில் கிடைத்த தொல்பொருள் கண்டுபிடிப்புகளிலிருந்து, இந்த மக்கள் படைப்பு சக்தியின் புனிதத்தன்மையை நம்பியதாகவும், தெய்வீகத்தின் ஆண் மற்றும் பெண் அம்சங்களை வணங்கியதாகவும் தெரிகிறது. அவர்கள் சூரியன் மற்றும் சந்திரன் போன்ற இயற்கை சக்திகளை வழிபட்டவர்களாகவும் இருந்தனர். இந்த நம்பிக்கை ஆரியர்களின் ஆரம்பகால இலக்கியங்களாலும் ஓரளவு உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது. ஆரியர்களின் மத நம்பிக்கைகள் மற்றும் நடைமுறைகளின் தன்மை ரிக் வேதத்திலிருந்தும் அறியப்படுகிறது, அவர்கள் இந்திரன், வருணன், அக்னி, சூரியன் மற்றும் ருத்ரன் போன்ற பல கடவுள்களை நம்பினர். யாகங்கள் மற்றும் கடவுள்களைக் கௌரவிக்கும் வகையில் நெருப்புக்கு உணவு மற்றும் பாணங்களை அர்ப்பணித்தல் ஆகியவை முக்கிய மத

நடைமுறைகளாக அமைந்தன. சாம வேதமும் யஜுர் வேதமும் யாகச் செயல்களின் பல்வேறு அம்சங்களை விரிவாகக் கூறின, மேலும் இந்த சடங்கு பிராமணங்களில் மேலும் விரிவாகக் கூறப்பட்டது. அதர்வ வேதம் ஏராளமான ஆன்ம நம்பிக்கைகளைக் கொண்டிருந்தது. வேத சடங்குகளின் பயன்பாடு மற்றும் செயல்திறன் குறித்து துறவிகள் சந்தேகங்களை எழுப்பினர். பல தெய்வக் கொள்கை ஏகத்துவக் கருத்துக்களால் சவால் செய்யப்பட்டது, மேலும் பல்வேறு தெய்வங்கள் ஒரு நித்திய நிறுவனத்தை பெயரிடுவதற்கான வெவ்வேறு வழிகளாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. வேத இலக்கியத்தின் ஆரண்யகம் மற்றும் உபநிஷதப் பிரிவுகள் ஒரு முற்போக்கான கண்ணோட்டத்தை முன்வைக்கின்றன. உபநிஷதங்கள், பண்டைய மற்றும் இடைக்கால இந்தியாவின் மதத் தலைவர்கள் மற்றும் சீர்திருத்தவாதிகளால் பின்னர் பயன்படுத்தப்பட்ட மதங்களின் தோற்றம் மற்றும் வளர்ச்சியின் ஆரம்ப கட்டத்தைக் குறிக்கின்றன. அவற்றில் சில பாரம்பரிய வழிகளைப் பின்பற்றின, மற்றவை மரபுவழியற்ற பாதைகளில் சென்றன .

மரபுவழியற்ற மத இயக்கங்கள்

கி.மு. முதல் மில்லினியத்தின் நடுப்பகுதியில் மகாவீரர் மற்றும் புத்தர் போன்றவர்களுடன் தொடர்புடைய மத இயக்கங்கள் இந்த வகையின் கீழ் வருகின்றன. இந்தக் காலத்தில் வேறு பல மதங்களும் இருந்தன. அவர்களில் சிலர் பிரசங்கித்த மதங்களில் வேத மரபிற்குப் பொருந்தாத கூறுகள் இருந்தன. வேதங்களின் தவறினமை மற்றும் இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட தோற்றத்தை அவர்கள் புறக்கணித்தனர். பிராமண முனிவர்களாக இருந்த வேத முனிவர்களைப் போலல்லாமல், இந்தப் புதிய ஆசிரியர்களில் பலர் ஷுத்திரியர்கள். பௌத்தம் மற்றும் சமண மதம் இரண்டும்

ஆரம்பத்தில் நாத்திக மதங்களாக இருந்தன. இருப்பினும், பௌத்தம் கர்மாவின் கோட்பாட்டை ஆதரித்ததோடு, உருவகப்படுத்தப்பட்ட ஸ்கந்தங்களின் மறுபிறப்புகளில் நம்பிக்கையையும், உயிரினங்களின் இருப்பில் துன்பத்தின் தவிர்க்க முடியாத தன்மையையும் நிலைநிறுத்தியது. இந்தக் கண்ணோட்டங்களில் பல முக்கிய உபநிடதங்களிலும் காணப்படுகின்றன.

இறை நம்பிக்கை கொண்ட மதங்கள்

இறை நம்பிக்கையற்ற மதங்களுடன் கிட்டத்தட்ட ஒரே நேரத்தில் இறை நம்பிக்கை கொண்ட நம்பிக்கைகள் உருவாகின. இந்த மதங்களின் முக்கியமான தெய்வங்கள் முதன்மையாக வேத மதங்கள் அல்ல, மாறாக மரபுக்கு மாறான மூலங்களிலிருந்து வந்தவை. அவற்றின் தோற்றத்தில் முன்- வேத மற்றும் பின்- வேத நாட்டுப்புற கூறுகளின் செல்வாக்கு மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கதாக இருந்தது. இந்த நம்பிக்கைகளை உந்திய முதன்மையான காரணி பக்தி, அதாவது சில தார்மிக இணைப்புகளைக் கொண்ட ஒரு தனிப்பட்ட கடவுளுக்கு வழிபடுபவரின் ஒற்றை ஆன்மா பக்தி. இது வைணவம், சைவம் மற்றும் சாக்தம் போன்ற பல்வேறு மதப் பிரிவுகளின் பரிணாமத்திற்கு வழிவகுத்தது , இது மரபுவழி பிராமணியத்தின் கூறுகளாகக் கருதப்பட்டது. காலப்போக்கில் இந்தப் பிரிவுகள் பௌத்தம் மற்றும் சமண மதத்தின் பிரபலமான வடிவங்களில் குறிப்பிடத்தக்க தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின.

நாட்டுப்புற வழிபாட்டு முறைகள்

யக்ஷர்கள், நாகர்கள் மற்றும் பிற நாட்டுப்புற தெய்வங்களை வழிபடுவது பழமையான மத நம்பிக்கைகளின் மிக முக்கியமான பகுதியாகும், இதில் பக்தி மிக முக்கிய பங்கு வகித்தது. ஆரம்பகால இலக்கியங்களிலும் தொல்பொருள் ஆய்விலும் மக்களிடையே இந்த வழிபாட்டு முறை பரவலாக இருந்ததற்கான

ஏராளமான சான்றுகள் உள்ளன. வாசுதேவர்/கிருஷ்ண வழிபாடு: பாணினியின் அஷ்டத்யாய நூலில் உள்ள ஒரு சூத்திரம் வாசுதேவரை (கிருஷ்ணரை) வழிபடுபவர்களைக் குறிக்கிறது. சாந்தோக்ய உபநிஷத், சூரிய வழிபாட்டுப் புரோகிதரான கோரா அங்கிராச முனிவரின் மாணவரான தேவகியின் மகன் கிருஷ்ணரைப் பற்றியும் பேசுகிறது. ஏராளமான மக்கள் வாசுதேவர் கிருஷ்ணரை தங்கள் தனிப்பட்ட கடவுளாக மட்டுமே வணங்கினர், அவர்கள் முதலில் பாகவதர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். வாசுதேவர்-பாகவத வழிபாட்டு முறை சீராக வளர்ந்தது, விஷ்ணு (முக்கியமாக சூரியனின் ஒரு அம்சம்) மற்றும் நாராயணன் (ஒரு பிரபஞ்சக் கடவுள்) போன்ற பிற வேத மற்றும் பிராமண தெய்வங்களை அதன் மடிக்குள் உள்வாங்கிக் கொண்டது. குப்தர் காலத்தின் பிற்பகுதியில் இருந்து இந்த பக்தி வழிபாட்டைக் குறிக்க பெரும்பாலும் பயன்படுத்தப்பட்ட பெயர் வைஷ்ணவம், இது அவதாரங்களின் கோட்பாட்டின் (அவதாரங்கள்) மீது முக்கியத்துவம் கொடுத்து வேத விஷ்ணு கூறுகளின் ஆதிக்கத்தைக் குறிக்கிறது.

தெற்கில் வைணவ இயக்கம்

குப்தர் காலத்தின் இறுதியிலிருந்து கி.பி பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் முதல் பத்தாண்டு வரையிலான வைணவ இயக்கத்தின் வரலாறு முக்கியமாக தென்னிந்தியாவைப் பற்றியது. ஆழ்வார்கள் (விஷ்ணு-பக்தியில் மூழ்கியவர்களைக் குறிக்கும் தமிழ் சொல்) என்று அழைக்கப்படும் வைணவ கவிஞர்-துறவிகள் விஷ்ணுவுக்கு ஒருமித்த பக்தியை (ஏகாத்மிக பக்தி) போதித்தார்கள், மேலும் அவர்களின் பாடல்கள் கூட்டாக பிரபந்தங்கள் என்று அழைக்கப்பட்டன .

சைவம்

வைணவத்தைப் போலல்லாமல், சைவ மதம் பழங்காலத்தில் தோன்றியது. பாணினி சிவ வழிபாட்டாளர்களின் ஒரு குழுவை சிவ-பாகவதர்கள் என்று குறிப்பிடுகிறார், அவர்கள் இரும்பு ஈட்டிகள் மற்றும் தடிகளை ஏந்திச் சென்றதால் மற்றும் அவர்களின் தோல் ஆடைகளால் வகைப்படுத்தப்பட்டனர் . தெற்கில் சைவ இயக்கம்: தெற்கில் சைவ இயக்கம் ஆரம்பத்தில் தமிழில் நாயனர்கள் (சிவ- பக்தர்கள்) என்று அழைக்கப்படும் 63 துறவிகளில் பலரின் செயல்பாடுகள் மூலம் செழித்தது . தமிழில் அவர்களின் கவர்ச்சிகரமான உணர்ச்சிப் பாடல்கள் தேவாரம் என்று அழைக்கப்பட்டன. ஸ்தோத்திரங்கள் , திராவிட வேதம் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன, மேலும் உள்ளூர் சிவன் கோயில்களில் சடங்கு ரீதியாகப் பாடப்படுகின்றன. நாயனர்களும் அனைத்து சாதிகளைச் சேர்ந்தவர்கள். அகமந்தா , ஷுதா மற்றும் வீரசைவம் போன்ற பல வகையான சைவ இயக்கங்களுடன் தொடர்புடைய ஏராளமான சைவ அறிவுஜீவிகளால் இது கோட்பாட்டு ரீதியாக கூடுதலாக வழங்கப்பட்டது .

வேத தத்துவம்

ரிக் வேத மக்களின் மதம் மிகவும் எளிமையானது, ஏனெனில் அது முக்கியமாக இயற்கையின் பல்வேறு நிகழ்வுகளை பிரார்த்தனைகள் மூலம் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் ஏராளமான தெய்வங்களை வழிபடுவதை உள்ளடக்கியது. பிந்தைய வேத காலத்தில்தான் ஆன்மாவின் உண்மையான இயல்பு அல்லது ஆத்மா மற்றும் இறுதி யதார்த்தத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் பிரபஞ்ச கொள்கை அல்லது பிரம்மம் பற்றிய திட்டவட்டமான கருத்துக்கள் மற்றும் தத்துவங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. இந்த வேத தத்துவக் கருத்துக்கள் பின்னர் ஷடா எனப்படும் ஆறு வெவ்வேறு

தத்துவப் பள்ளிகளுக்கு வழிவகுத்தன. தரிசனம் . வேதங்களின் இறுதி அதிகாரம் அவர்கள் அனைவராலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டதால் அவை மரபுவழி அமைப்பின் வகையைச் சேர்ந்தவை. இந்திய தத்துவத்தின் இந்த ஆறு பள்ளிகளைப் பற்றி இப்போது மேலும் அறிந்து கொள்வோம்.

சாம்க்ய அமைப்பு

சாம்க்ய தத்துவம், யதார்த்தம் இரண்டு கொள்கைகளால் ஆனது என்று கூறுகிறது, ஒன்று பெண் மற்றும் மற்றொன்று ஆண், அதாவது முறையே பிரகிருதி, புருஷன். பிரகிருதி மற்றும் புருஷன் முற்றிலும் சுயாதீனமானவை மற்றும் முழுமையானவை. இந்த அமைப்பின் படி, புருஷன் வெறும் உணர்வு, எனவே அதை மாற்றவோ மாற்றவோ முடியாது. மறுபுறம் பிரகிருதி என்பது மூன்று பண்புகளால் ஆனது, சிந்தனை, இயக்கம் மற்றும் இந்த பண்புகளின் மாற்றம் அல்லது மாற்றம் அனைத்து பொருட்களிலும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துகிறது. பிரபஞ்சத்தின் படைப்பை விளக்குவதற்காக சாம்க்ய தத்துவம் புருஷனுக்கும் பிரகிருதிக்கும் இடையே சில உறவுகளை நிறுவ முயற்சிக்கிறது. இந்த தத்துவத்தின் முன்னோடி கபிலர், அவர் சாம்க்ய சூத்திரத்தை எழுதினார். உண்மையில், சாம்க்ய பள்ளி பரிணாமக் கோட்பாட்டின் நிகழ்வுகளை விளக்கியது மற்றும் அக்கால சிந்தனையாளர்களால் எழுப்பப்பட்ட அனைத்து கேள்விகளுக்கும் பதிலளித்தது.

யோகா

யோகா என்பது இரண்டு முக்கிய நிறுவனங்களின் ஒன்றியத்தைக் குறிக்கிறது. யோகாவின் தோற்றம் கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டதாக நம்பப்படும் பதஞ்சலியின் யோகசூத்திரத்தில் காணப்படுகிறது . மன இயக்கத்தில் ஏற்படும் மாற்றங்களைச் சுத்திகரித்து

கட்டுப்படுத்துவதன் மூலம், யோகா முறையாக பிரகிருதியிலிருந்து புருஷனை விடுவிக்கிறது. யோக நுட்பங்கள் உடல், மனம் மற்றும் புலன் உறுப்புகளைக் கட்டுப்படுத்துகின்றன. எனவே இந்த தத்துவம் சுதந்திரம் அல்லது முக்தியை அடைவதற்கான ஒரு வழியாகவும் கருதப்படுகிறது . சுய கட்டுப்பாடு (யமம்), விதிகளைக் கடைப்பிடித்தல் (நியாமம்), நிலையான தோரணைகள் (ஆசனம்), சுவாசக் கட்டுப்பாடு (பிராணாயாமம்), ஒரு பொருளைத் தேர்ந்தெடுப்பது (பிரத்யாஹாரம்) மற்றும் மனதை நிலைநிறுத்துதல் (தர்ணம்), தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பொருளில் (தியானம்) கவனம் செலுத்துதல் மற்றும் சுயத்தை முழுமையாகக் கலைத்தல், மனதையும் பொருளையும் (சமாதி) இணைத்தல் ஆகியவற்றின் மூலம் இந்த சுதந்திரத்தை அடைய முடியும். யோகா ஒரு ஆசிரியராகவும் வழிகாட்டியாகவும் கடவுள் இருப்பதை ஒப்புக்கொள்கிறது.

நியாயா

நியாயம் என்பது தர்க்கரீதியான சிந்தனையின் ஒரு நுட்பமாகக் கருதப்படுகிறது. நியாயத்தின் படி, செல்லுபடியாகும் அறிவு என்பது உண்மையான அறிவு என்று வரையறுக்கப்படுகிறது, அதாவது, ஒரு பொருளை அது இருக்கும் நிலையிலேயே அறிந்திருப்பது. உதாரணமாக, ஒரு பாம்பை ஒரு பாம்பாகவோ அல்லது ஒரு கோப்பையை ஒரு கோப்பையாகவோ ஒருவர் அறிவதுதான் அது. நியாய தத்துவ அமைப்பு பிரபஞ்சத்தைப் படைத்து, நிலைநிறுத்தி, அழிக்கும் கடவுளைக் கருதுகிறது. கௌதமர் நியாய சூத்திரங்களின் ஆசிரியர் என்று கூறப்படுகிறது .

வைவேஷிகா

வைவேஷிக அமைப்பு பிரபஞ்சத்தின் யதார்த்தமான மற்றும் புறநிலை தத்துவமாகக் கருதப்படுகிறது. இந்த

தத்துவத்தின்படி யதார்த்தம் பல அடிப்படைகள் அல்லது வகைகளைக் கொண்டுள்ளது, அவை பொருள், பண்பு, செயல், இனம், தனித்துவமான தரம் மற்றும் உள்ளார்ந்த தன்மை. வைசேஷிக சிந்தனையாளர்கள் பிரபஞ்சத்தின் அனைத்து பொருட்களும் ஐந்து கூறுகளால் ஆனவை என்று நம்புகிறார்கள் – பூமி, நீர், காற்று, நெருப்பு மற்றும் ஈதர். கடவுள் வழிகாட்டும் கொள்கை என்று அவர்கள் நம்புகிறார்கள். தகுதி மற்றும் தீமையின் செயல்களின் அடிப்படையில் கர்மாவின் விதியின்படி உயிரினங்களுக்கு வெகுமதி அளிக்கப்பட்டது அல்லது தண்டிக்கப்பட்டது. பிரபஞ்சத்தின் படைப்பு மற்றும் அழிவு ஒரு சுழற்சி செயல்முறை மற்றும் கடவுளின் விருப்பங்களுடன் உடன்பட்டது. கனடா வைசேஷிக தத்துவத்தின் அடிப்படை உரையை எழுதினார். இந்த உரையில் பல ஆய்வுக் கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டன, ஆனால் அவற்றில் சிறந்தது கி.பி ஆறாம் நூற்றாண்டில் பிரஷஸ்தபாதா எழுதியது . வைசேஷிக தத்துவப் பள்ளி அணுக் கோட்பாட்டின் மூலம் பிரபஞ்சத்தின் நிகழ்வுகளை விளக்கியது, அணுக்கள் மற்றும் மூலக்கூறுகள் பொருளாக இணைவது மற்றும் பிரபஞ்சம் உருவாகும் இயந்திர செயல்முறையை விளக்கியது.

சமண தத்துவம்

சார்வாகர்களைப் போலவே , சமணர்களும் வேதங்களை நம்புவதில்லை, ஆனால் ஆன்மா இருப்பதை ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். மனதைக் கட்டுப்படுத்துவதன் மூலமும், சரியான அறிவு மற்றும் உணர்வைத் தேடுவதன் மூலமும், சரியான நடத்தையைக் கவனிப்பதன் மூலமும் துன்பத்தை (வலி) நிறுத்த முடியும் என்ற மரபுவழி மரபையும் அவர்கள் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். ஜைன தத்துவம் முதலில் தீர்த்தங்கரரால் முன்வைக்கப்பட்டது .

ரிஷப தேவர். அஜித் நாத் மற்றும் அரிஷ்டனேமி ஆகியோரின் பெயர்களும் ரிஷப தேவருடன் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. ஜைன தரிசனத்தை உண்மையில் நிறுவிய இருபத்தி நான்கு தீர்த்தங்கரர்கள் இருந்தனர். முதல் தீர்த்தங்கரர் சமண தத்துவத்தின் மூலாதாரம் ஆதிநாதர் என்பதை உணர்ந்தார் . இருபத்தி நான்காவது மற்றும் கடைசி தீர்த்தங்கரர் வர்தமான் மகாவீரர் என்று அழைக்கப்பட்டார், அவர் சமண மதத்திற்கு பெரும் உத்வேகம் அளித்தார். மகாவீரர் கிமு 599 இல் பிறந்தார். அவர் முப்பது வயதில் உலக வாழ்க்கையை விட்டு வெளியேறி, உண்மையான அறிவைப் பெற மிகவும் கடினமான வாழ்க்கையை நடத்தினார். அவர் உண்மையை அடைந்த பிறகு, அவர் மகாவீரர் என்று அழைக்கப்பட்டார். பிரம்மச்சரியம் அல்லது பிரம்மச்சரியத்தின் முக்கியத்துவத்தை அவர் உறுதியாக நம்பினார் .

சமண யதார்த்தக் கோட்பாடு: ஏழு வகையான அடிப்படை கூறுகள்

பிரபஞ்சத்தின் இயற்கையான மற்றும் இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட விஷயங்களை ஏழு அடிப்படை கூறுகளிலிருந்து அறியலாம் என்று ஜைனர்கள் நம்புகிறார்கள். அவை ஜீவா , அஜீவா , அஸ்திகாயம் , பந்தம் , சம்வரம் , நிர்ஜனம் மற்றும் மோக்ஷம் . இருக்கும் உடல் மற்றும் உறை (ஒரு உறை போன்றது) போன்ற பொருட்கள் அஸ்திகாயம் . 'காலம்' போன்ற அனஸ்திகாயங்களுக்கு உடல் இல்லை. பொருள் என்பது பண்புகளின் (குணங்கள்) அடிப்படையாகும். ஒரு பொருளில் நாம் காணும் பண்புகள் தர்மங்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. பொருட்கள் அல்லது பொருளுக்கு பண்புக்கூறுகள் உள்ளன என்று ஜைனர்கள் நம்புகிறார்கள். காலத்தின் (காலம்) மாற்றத்துடன் இந்த பண்புகளும் மாறுகின்றன. அவர்களின் பார்வையில், ஒரு பொருளின் பண்புகள் இன்றியமையாதவை, நித்தியமானவை

அல்லது மாறாதவை. அத்தியாவசிய பண்புகள் இல்லாமல், ஒரு பொருள் இருக்க முடியாது. எனவே அவை எப்போதும் எல்லாவற்றிலும் இருக்கும். உதாரணமாக, உணர்வு (சேதனம்) என்பது ஆன்மாவின் சாராம்சம்; ஆசை, மகிழ்ச்சி மற்றும் துக்கம் அதன் மாறக்கூடிய பண்புகளாகும்.

புத்தரின் தத்துவம்

புத்த மத தத்துவத்தை நிறுவிய கௌதம புத்தர், கிமு 563 இல் நேபாளத்தின் அடிவாரத்தில் உள்ள கபிலவஸ்துவுக்கு அருகிலுள்ள லும்பினி என்ற கிராமத்தில் பிறந்தார். அவரது குழந்தைப் பருவ பெயர் சித்தார்த்தர். அவரது தாயார் மாயாதேவி, அவருக்கு சில நாட்களே ஆனபோது இறந்தார். பதினாறு வயதில் அழகான இளவரசியான யசோதராவை மணந்தார். திருமணமான ஒரு வருடம் கழித்து, அவருக்கு ஒரு மகன் பிறந்தார், அவருக்கு அவர்கள் ராகுல் என்று பெயரிட்டனர். ஆனால் இருபத்தொன்பது வயதில், கௌதம புத்தர் உலகின் தொடர்ச்சியான மரணம், நோய், வறுமை போன்ற துயரங்களுக்கு தீர்வு காண குடும்ப வாழ்க்கையைத் துறந்தார். அவர் காடுகளுக்குச் சென்று அங்கு ஆறு ஆண்டுகள் தியானம் செய்தார். அதன் பிறகு, அவர் (பீகாரில்) புத்தகயாவுக்குச் சென்று ஒரு பீப்பல் மரத்தின் கீழ் தியானம் செய்தார். இந்த இடத்தில்தான் அவர் ஞானம் பெற்று புத்தர் என்று அறியப்பட்டார். பின்னர் அவர் தனது செய்தியைப் பரப்புவதற்காக நிறைய பயணம் செய்து, மக்கள் விடுதலை அல்லது சுதந்திரத்தின் பாதையைக் கண்டறிய உதவினார். அவர் தனது எண்பது வயதில் இறந்தார், அப்போது கௌதமரின் மூன்று முக்கிய சீடர்களான உபாலி , ஆனந்தர் மற்றும் மகாகாஷ்யபர் ஆகியோர் அவரது போதனைகளை நினைவில் வைத்துக்கொண்டு அவற்றைத் தனது சீடர்களுக்குக் கொடுத்தனர். புத்தர் இறந்த உடனேயே

ராஜகிரகத்தில் ஒரு சபை கூட்டப்பட்டது, அங்கு உபாலி வினய பிடகத்தையும் (ஒழுங்கின் விதிகள்) ஆனந்தர் சுத்த பிடகத்தையும் (புத்தரின் பிரசங்கங்கள் அல்லது கோட்பாடுகள் மற்றும் நெறிமுறைகள்) ஒதினார் என்று நம்பப்படுகிறது. சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு, புத்த தத்துவத்தை உள்ளடக்கிய அபிதம்ம பிடகம் உருவானது.

முக்கிய சிறப்பியல்பு

புத்தர் எளிய வாழ்க்கைக் கொள்கைகளையும், மக்கள் எளிதாகப் பின்பற்றக்கூடிய நடைமுறை நெறிமுறைகளையும் வழங்கினார். உலகம் துன்பத்தால் நிறைந்ததாகக் கருதினார். இந்த வேதனையான உலகத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவதே மனிதனின் கடமை. வேதங்கள் போன்ற பாரம்பரிய வேதங்களில் குருட்டு நம்பிக்கையை அவர் கடுமையாக விமர்சித்தார் . புத்தரின் போதனைகள் மிகவும் நடைமுறைக்குரியவை, மேலும் மன அமைதியையும் இந்த ஜட உலகத்திலிருந்து இறுதி விடுதலையையும் எவ்வாறு அடைவது என்பதை பரிந்துரைக்கின்றன. நான்கு உன்னத உண்மைகளை உணர்தல். புத்தர் உணர்ந்த அறிவு பின்வரும் நான்கு உன்னத உண்மைகளில் பிரதிபலிக்கிறது: அ. மனித வாழ்க்கையில் துன்பம் உள்ளது. மனிதர்கள் நோய், வலி மற்றும் மரணத்தால் அவதிப்படுவதை புத்தர் கண்டபோது, மனித வாழ்க்கையில் நிச்சயமாக துன்பம் இருப்பதாக முடிவு செய்தார். பிறப்போடு வலி உள்ளது. இனிமையானவற்றிலிருந்து பிரிவதும் வேதனையானது. நிறைவேறாமல் இருக்கும் அனைத்து உணர்ச்சிகளும் வேதனையானவை. புலன் இன்பப் பொருள்கள் இழக்கப்படும்போதும் வலி வருகிறது. இவ்வாறு, வாழ்க்கை என்பது எல்லாமே துன்பமே துன்பத்திற்குக் காரணம், இரண்டாவது

உன்னத உண்மை துன்பத்திற்கான காரணத்துடன் தொடர்புடையது. பிறப்பு மற்றும் இறப்பு சுழற்சியைத் தூண்டுவது ஆசைதான். எனவே, ஆசைதான் துன்பத்திற்கு அடிப்படைக் காரணம். இ. துன்பத்தை நிறுத்துதல். மூன்றாவது உன்னத உண்மை, பேரார்வம், ஆசை மற்றும் வாழ்க்கை அன்பு முற்றிலுமாக அழிக்கப்படும்போது, துன்பம் நின்றுவிடும் என்று கூறுகிறது. இந்த உண்மை மனித வாழ்க்கையில் வலியை ஏற்படுத்தும் துக்கத்தின் முடிவுக்கு வழிவகுக்கிறது. இது ஈகோ (அஹம் அல்லது அஹம்காரம்), பற்று, பொறாமை, சந்தேகம் மற்றும் துக்கம் ஆகியவற்றை அழிப்பதை உள்ளடக்கியது. அந்த மனநிலை என்பது ஆசை, வலி மற்றும் எந்த வகையான பற்றுதலிலிருந்தும் விடுபட்ட நிலை. இது முழுமையான அமைதியின் நிலை, நிர்வாணத்திற்கு வழிவகுக்கிறது. ஈ. விடுதலைப் பாதை. நான்காவது உன்னத உண்மை விடுதலையை நோக்கிச் செல்லும் ஒரு பாதைக்கு வழிவகுக்கிறது. இவ்வாறு, ஆரம்பத்தில் அவநம்பிக்கையுடன் தொடங்கி, புத்த தத்துவம் நம்பிக்கைக்கு வழிவகுக்கிறது. மனித வாழ்க்கையில் ஒரு நிலையான துன்பம் இருந்தாலும், அதை இறுதியாக முடிவுக்குக் கொண்டுவர முடியும். விடுதலைக்கு வழிவகுக்கும் வழி அல்லது பாதை எட்டு மடங்கு என்று புத்தர் கூறுகிறார், இதன் மூலம் ஒருவர் நிர்வாணத்தை அடைய முடியும்.

விடுதலைக்கான எட்டு மடங்கு பாதை (நிர்வாணம்)

- ❖ சரியான பார்வை. அறியாமையை நீக்குவதன் மூலம் ஒருவர் சரியான பார்வையை அடைய முடியும். அறியாமை உலகத்திற்கும் சுயத்திற்கும் இடையிலான உறவைப் பற்றிய தவறான கருத்தை உருவாக்குகிறது. மனிதனைப் பற்றிய தவறான புரிதலின் காரணமாகவே அவன் நிலையற்ற

உலகத்தை நிரந்தரமாகக் கருதுகிறான். எனவே, உலகம் மற்றும் அதன் பொருள்களைப் பற்றிய சரியான பார்வையே சரியான பார்வை.

- ❖ சரியான தீர்மானம். மற்றவர்களுக்கு தீங்கு விளைவிக்கும் எண்ணங்களையும் ஆசைகளையும் அழிக்கும் வலுவான மன உறுதி இது. இதில் தியாகம், அனுதாபம் மற்றும் பிறர் மீதான கருணை ஆகியவை அடங்கும்.
- ❖ சரியான பேச்சு. மனிதன் தனது பேச்சை சரியான உறுதியுடன் கட்டுப்படுத்த வேண்டும். அதாவது மற்றவர்களை விமர்சிப்பதன் மூலம் பொய்யான அல்லது விரும்பத்தகாத வார்த்தைகளைத் தவிர்ப்பது.
- ❖ சரியான நடத்தை. உயிருக்கு தீங்கு விளைவிக்கும் செயல்களைத் தவிர்ப்பது. திருட்டு, அதிகப்படியான உணவு, அழகுக்கான செயற்கை வழிமுறைகள், நகைகள் , வசதியான படுக்கைகள், தங்கம் போன்றவற்றிலிருந்து விலகி இருப்பது இதன் பொருள்.
- ❖ சரியான வாழ்வாதாரம். சரியான வாழ்வாதாரம் என்றால் சரியான வழிகளில் சம்பாதிப்பது. மோசடி, லஞ்சம், திருட்டு போன்ற நியாயமற்ற வழிகளில் பணம் சம்பாதிப்பது ஒருபோதும் சரியானதல்ல.
- ❖ சரியான முயற்சி. கெட்ட உணர்வுகளையும் கெட்ட எண்ணங்களையும் தவிர்ப்பதும் அவசியம். இதில் சுய கட்டுப்பாடு, காம உணர்வுகளையும் கெட்ட எண்ணங்களையும் நிறுத்துதல் அல்லது மறுத்தல், நல்ல எண்ணங்களை எழுப்புதல் ஆகியவை அடங்கும்.

❖ சரியான மன உறுதி. இதன் பொருள் ஒருவரின் உடல், இதயம் மற்றும் மனதை அவற்றின் உண்மையான வடிவத்தில் வைத்திருப்பது. அவற்றின் வடிவம் மறக்கப்படும்போது கெட்ட எண்ணங்கள் மனதை ஆக்கிரமிக்கும். கெட்ட எண்ணங்களுக்கு ஏற்ப செயல்கள் நடக்கும்போது, ஒருவர் வலியை அனுபவிக்க வேண்டியிருக்கும்.

❖ சரியான செறிவு. மேற்கூறிய ஏழு உரிமைகளையும் ஒருவர் பின்பற்றினால், அவர் சரியாகவும் சரியாகவும் கவனம் செலுத்த முடியும். சரியான செறிவு (தியானம்) மூலம் ஒருவர் நிர்வாணத்தை அடைய முடியும். சார்வாக பள்ளியைத் தவிர, ஆன்மாவை உணர்தல் இந்தியாவின் அனைத்து தத்துவ பள்ளிகளின் பொதுவான இலக்காக இருந்து வருகிறது.

புத்த மதத்தைப் பற்றி மேலும் அறிய நீங்கள் விரும்புவீர்கள் என்று நான் நம்புகிறேன். நாங்கள் பீகாரில் உள்ள போதகயாவுக்குச் செல்வோம். இந்தப் பழங்காலப் பாதையில் பயபக்தியுடன் நடந்து செல்லுங்கள். மகாபோதி மரத்திலிருந்து தொடங்குங்கள், அங்கு விசித்திரமான ஒன்று நடந்தது - சத்தியத்தை உணர்தல் அல்லது ஆன்மீக ஒளி. புத்தர் ஞானம் பெற்ற பிறகு ஏழு வாரங்கள் போதகயாவில் தங்கியிருந்தார் என்று பாரம்பரியம் கூறுகிறது. அங்கு நீங்கள் அனிமேஷ்லோச்ச ஸ்தூபியையும் பார்க்க வேண்டும் , அதில் புத்தரின் நிற்கும் உருவம் இந்த மரத்தை நோக்கி கண்களை ஊன்றிக் கொண்டுள்ளது. விஷ்ணுபாத கோயிலுக்குச் செல்லும் இந்துக்களால் போதகயாவும் போற்றப்படுகிறது, அவர்கள் இறந்த ஆன்மாவுக்கு அமைதியையும் ஆறுதலையும் அளிக்கும் ' பிண்டதானம் ' செய்கிறார்கள் . நீங்கள் ராஜ்கிருக்குச் சென்று புத்தர் இறந்து 900 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இந்த இடத்திற்கு வருகை

தந்த சீனப் பயணி ஃபஹீனுடன் பச்சாதாபம் கொள்ளலாம் . இங்கு வழங்கப்பட்ட புத்தரின் பிரசங்கங்களைக் கேட்கும் அதிர்ஷ்டம் தனக்கு இல்லை என்று அவர் அழுதார். புத்தரைப் பற்றி நீங்கள் படித்திருக்கக்கூடிய பல கதைகள் இங்கே தோன்றின. இங்குள்ள ஒரு குகையில் தங்கியிருந்தபோது புத்தர் தனது முதல் பிச்சைப் பணியை மேற்கொண்டதை கற்பனை செய்து பாருங்கள். இங்குதான் மௌரிய மன்னர் பிம்பிசாரர் புத்த மத வரிசையில் இணைந்தேன் . புத்தரைக் கொல்ல தேவதத்தனால் ஒரு பைத்தியக்கார யானை எப்படி விடப்பட்டது என்ற கதையைப் படித்தது நினைவிருக்கிறது . சரி, இந்த சம்பவம் இங்கே நடந்தது. இறுதியாக , ராஜ்கிரில் இருந்துதான் புத்தர் தனது கடைசி பயணத்தைத் தொடங்கினார். முதல் புத்த சபை சப்தபர்ணி குகையில் நடைபெற்றது, அதில் புத்தரின் எழுதப்படாத போதனைகள் அவரது மரணத்திற்குப் பிறகு எழுதப்பட்டன. துறவற நிறுவனங்கள் பற்றிய கருத்து கூட ராஜ்கிரில் அமைக்கப்பட்டது, அது பின்னர் ஒரு கல்வி மற்றும் மத மையமாக வளர்ந்தது . கட்டிடக்கலை பற்றிய உங்கள் பாடத்தில், நாளந்தா பல்கலைக்கழகத்தைப் பற்றி நீங்கள் படிப்பீர்கள். இது கிமு 5 ஆம் நூற்றாண்டில் நிறுவப்பட்டது. இது உலகின் ஆரம்பகால பல்கலைக்கழகம். புத்தர் கற்றலை ஊக்குவித்ததால், துறவிகள் மற்றும் அறிஞர்கள் இங்கு சொற்பொழிவுகளுக்காக கூடினர். கிமு 5 ஆம் ஆண்டில், குப்தர்களின் கீழ் நாளந்தா ஒரு நன்கு நிறுவப்பட்ட மடத்தின் நிலையைப் பெற்றது .

இடைக்கால இந்தியாவில் மதம் மற்றும் தத்துவம்

சூஃபி இயக்கம்

பின்னணி-இஸ்லாத்தின் எழுச்சி இஸ்லாம் நபிகள் நாயகத்தால் நிறுவப்பட்டது என்பதை நீங்கள் நினைவில்

கொள்வீர்கள். இஸ்லாம் அதற்குள் பல மத மற்றும் ஆன்மீக இயக்கங்களின் எழுச்சியைக் கண்டது. இந்த இயக்கங்கள் முக்கியமாக குர்ஆனின் விளக்கத்தை மையமாகக் கொண்டிருந்தன. இஸ்லாத்திற்குள் இரண்டு முக்கிய பிரிவுகள் எழுந்தன - சன்னிகள் மற்றும் ஷியாக்கள். நம் நாட்டில் இரண்டு பிரிவுகளும் உள்ளன, ஆனால் ஈரான், ஈராக், பாகிஸ்தான் போன்ற பல நாடுகளில் அவற்றில் ஒன்றை மட்டுமே பின்பற்றுபவர்களைக் காண்பீர்கள். சன்னிகளில், இஸ்லாமிய சட்டத்தின் நான்கு முக்கிய பள்ளிகள் உள்ளன, இவை குர்ஆன் மற்றும் ஹதீஸ்களை (நபியின் கூற்றுகள் மற்றும் செயல்களின் மரபுகள்) அடிப்படையாகக் கொண்டவை. இவற்றில் எட்டாம் நூற்றாண்டின் ஹனஃபி பள்ளி கிழக்கு துருக்கியர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது, அவர்கள் பின்னர் இந்தியாவிற்கு வந்தனர். மரபுவழி சன்னிசத்திற்கு மிகப்பெரிய சவால் கடுமையான ஏகத்துவத்தை வெளிப்படுத்திய பகுத்தறிவு தத்துவம் அல்லது முத்ஸிலாக்களிடமிருந்து வந்தது. அவர்களைப் பொறுத்தவரை, கடவுள் நீதியுள்ளவர், மனிதனின் தீய செயல்களுடன் எந்த தொடர்பும் இல்லை. ஆண்கள் சுதந்திரமான விருப்பத்துடன் உள்ளனர் மற்றும் அவர்களின் சொந்த செயல்களுக்கு பொறுப்பாவார்கள். முத்ஸிலாக்களை அஷாரி பள்ளி எதிர்த்தது. அபுல் ஹசன் அஷாரி (கி.பி. 873-935) அவர்களால் நிறுவப்பட்ட அஷாரி பள்ளி, மரபுவழி கோட்பாட்டை (கலாம்) பாதுகாப்பதற்காக அதன் சொந்த பகுத்தறிவு வாதத்தை உருவாக்கியது . கடவுள் அறிவார், பார்க்கிறார், பேசுகிறார் என்று இந்தப் பள்ளி நம்புகிறது. குர்ஆன் நித்தியமானது மற்றும் உருவாக்கப்படாதது. இந்தப் பள்ளியின் மிகப் பெரிய பிரதிநிதி அபு ஹமீத் அல்-கசாலி (கி.பி. 1058-1111) ஆவார், அவர் மரபுவழியை ஆன்மீகத்துடன் சமரசம் செய்த பெருமைக்குரியவர். அவர் ஒரு

சிறந்த இறையியலாளர், 1095 இல் ஒரு சூஃபியின் வாழ்க்கையை வாழத் தொடங்கினார். அவர் மரபுவழி கூறுகள் மற்றும் சூஃபிகள் இருவராலும் ஆழமாக மதிக்கப்படுகிறார். அல்-கசாலி அனைத்து மரபுவழி அல்லாத சுன்னி பள்ளிகளையும் தாக்கினார். நேர்மறையான அறிவை பகுத்தறிவால் பெற முடியாது, ஆனால் வெளிப்பாட்டின் மூலம் பெற முடியாது என்று அவர் கூறினார். உலமாக்களைப் போலவே சூஃபிகளும் குர்ஆனுக்கு விசுவாசமாக இருந்தனர் . அரசு அமைத்த புதிய கல்வி முறையின் காரணமாக கசாலியின் கருத்துக்களின் செல்வாக்கு அதிகமாக இருந்தது, இது அறிஞர்கள் அஷாரி கருத்துக்களை நன்கு அறிந்த உயர்கல்விக்கான செமினரிகளை (மதரசாக்கள் என்று அழைக்கப்படுகிறது) அமைக்க வழிவகுத்தது . மரபுவழி சுன்னி கருத்துக்களின்படி அரசாங்கத்தை எவ்வாறு நடத்துவது என்பது அவர்களுக்குக் கற்பிக்கப்பட்டது. இந்த அறிஞர்கள் உலமாக்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். இடைக்கால இந்தியாவின் அரசியலில் உலமாக்கள் முக்கிய பங்கு வகித்தனர்.

சூஃபிகள்

உலமாக்களுக்கு மாறாக சூஃபிகள் இருந்தனர். சூஃபிகள் மறைபொருள்வாதிகள். அரசியல் மற்றும் மத வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட சீரழிவைக் கண்டு அதிர்ச்சியடைந்த பக்தியுள்ள மனிதர்கள் அவர்கள். பொது வாழ்க்கையில் செல்வத்தை மோசமாகக் காட்டுவதையும், "பக்தியற்ற" ஆட்சியாளர்களுக்கு சேவை செய்ய உலமாக்கள் தயாராக இருப்பதையும் அவர்கள் எதிர்த்தனர். பலர் அரசுடன் எந்த தொடர்பும் இல்லாமல் ஓய்வுபெற்ற துறவி வாழ்க்கையை வாழத் தொடங்கினர். சூஃபி தத்துவமும் உலமாக்களிடமிருந்து வேறுபட்டது. சூஃபிகள் சுதந்திர சிந்தனை மற்றும் தாராளவாத

கருத்துக்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தனர். அவர்கள் மதத்தில் முறையான வழிபாடு, கடினத்தன்மை மற்றும் வெறித்தனத்தை எதிர்த்தனர். மத திருப்தியை அடைவதற்காக சூஃபிகள் தியானத்திற்குத் திரும்பினர். பக்தி துறவிகளைப் போலவே, சூஃபிகளும் மதத்தை 'கடவுள் அன்பு' மற்றும் மனிதகுல சேவை என்று விளக்கினர். காலப்போக்கில், சூஃபிகள் வெவ்வேறு சிஸ்திலாக்களாக (கட்டளைகள்) பிரிக்கப்பட்டனர், ஒவ்வொரு சிஸ்திலாவும் குவாஜா அல்லது ஷேக் என்று அழைக்கப்படும் அதன் சொந்த பிர (வழிகாட்டி) இருந்தது. பீரும் அவரது சீடர்களும் ஒரு கான்காவில் (நல்வாழ்வு மையத்தில்) வாழ்ந்தனர். ஒரு பிர தனது சீடர்களிடமிருந்து ஒரு வாரிசை அல்லது வாலியை தனது பணியைத் தொடர பரிந்துரைத்தார். சூஃபிகள் ஏற்பாடு செய்தனர். மாய பரவசத்தைத் தூண்டுவதற்காக சமஸ் (புனிதப் பாடல்களின் ஒரு பாராயணம்). ஈராக்கில் உள்ள பாஸ்ரா சூஃபி நடவடிக்கைகளின் மையமாக மாறியது. சூஃபி துறவிகள் ஒரு புதிய மதத்தை அமைக்கவில்லை, மாறாக இஸ்லாத்தின் கட்டமைப்பிற்குள் ஒரு தாராளவாத இயக்கத்தைத் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். உலமாக்களைப் போலவே அவர்களும் குர்ஆனுக்கு விசுவாசமாக இருந்தனர்.

இந்தியாவில் சூஃபித்துவம்

இந்தியாவில் சூஃபித்துவத்தின் வருகை பதினொன்றாம் மற்றும் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுகளில் நடந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இந்தியாவில் குடியேறிய ஆரம்பகால சூஃபிகளில் ஒருவரான அல்- ஹுஜ்வாரி, 1089 இல் இறந்தார், அவர் டாட்டா கஞ்ச் பக்ஷ் (வரம்பற்ற புதையலை விநியோகிப்பவர்) என்று பிரபலமாக அறியப்பட்டார். தொடக்கத்தில், சூஃபிகளின் முக்கிய

மையங்கள் முல்தான் மற்றும் பஞ்சாப் ஆகும். பதின்மூன்றாம் மற்றும் பதினான்காம் நூற்றாண்டுகளில், சூஃபிகள் காஷ்மீர், பீகார், வங்காளம் மற்றும் தக்காணம் வரை பரவினர். இந்தியாவிற்கு வருவதற்கு முன்பே சூஃபித்துவம் ஒரு திட்டவட்டமான வடிவத்தை எடுத்திருந்தது என்பதைக் குறிப்பிடலாம். அதன் அடிப்படை மற்றும் தார்மீகக் கொள்கைகள், போதனைகள் மற்றும் கட்டளைகள், உண்ணாவிரத முறை, பிரார்த்தனைகள் மற்றும் கான்காக்களில் வாழும் நடைமுறை ஏற்கனவே நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்தன. சூஃபிகள் தங்கள் சொந்த விருப்பத்தின் பேரில் ஆப்கானிஸ்தான் வழியாக இந்தியாவிற்கு வந்தனர். தூய வாழ்க்கை, பக்தி அன்பு மற்றும் மனிதகுலத்திற்கான சேவை ஆகியவற்றில் அவர்கள் வலியுறுத்தியதால் அவர்கள் பிரபலமடைந்தனர் மற்றும் இந்திய சமூகத்தில் அவர்களுக்கு ஒரு மரியாதைக்குரிய இடத்தைப் பெற்றுத் தந்தனர் . அபுல் ஃபசல் ஐனி – அக்பரியில் எழுதும் போது சூஃபிகளின் பதினான்கு சில்சிலாக்களைப் பற்றி பேசுகிறார் . இருப்பினும், இந்தப் பாடத்தில் முக்கியமான சிலவற்றை மட்டுமே நாம் கோடிட்டுக் காட்டுவோம். இந்த சில்சிலாக்கள் இரண்டு வகைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டன: பஷரா மற்றும் பெஷரா . பஷரா என்பது இஸ்லாமிய சட்டம் (ஷரியா) மற்றும் அதன் கட்டளைகளான நமாஸ் மற்றும் ரோஜாவைப் பின்பற்றும் கட்டளைகள் . இவற்றில் முக்கியமானது சிஷ்டி, சுஹ்ரவர்தி , ஃபிர்தவ்சி , காதிரி மற்றும் நக்ஷபந்தி சில்சிலாக்கள் . பெஷரா. சில்சிலாக்கள் ஷரியாவால் கட்டுப்படுத்தப்படவில்லை. கலந்தர்கள் இந்தக் குழுவைச் சேர்ந்தவர்கள்.

சிஷ்டி சில்சிலா

சிஷ்டி சில்சிலா என்பது 1192 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் இந்தியாவிற்கு வந்த குவாஜா முயினுதீன் சிஷ்டி (பிறப்பு சுமார்

1142) என்பவரால் நிறுவப்பட்டது . அவர் அஜ்மீரை தனது போதனைக்கான முக்கிய மையமாக மாற்றினார் . மனிதகுலத்திற்கு சேவை செய்வதே சிறந்த பக்தி என்று அவர் நம்பினார், எனவே அவர் தாழ்த்தப்பட்டவர்களிடையே பணியாற்றினார். அவர் 1236 இல் அஜ்மீரில் இறந்தார். முகலாய காலத்தில், பேரரசர்கள் தொடர்ந்து ஷேக்கின் கல்லறைக்குச் சென்றதால் அஜ்மீர் ஒரு முன்னணி யாத்ரீக மையமாக மாறியது. இன்றும் கூட, மில்லியன் கணக்கான முஸ்லிம்களும் இந்துக்களும் தங்கள் விருப்பங்களை நிறைவேற்றுவதற்காக அவரது தர்காவிற்கு வருகிறார்கள் என்பதன் மூலம் அவரது பிரபலத்தின் அளவைக் காணலாம் . அவரது சீடர்களில் நாகெளரைச் சேர்ந்த ஷேக் ஹமீதுதீன் மற்றும் குதுபுதீன் பக்தியார் காக்கி ஆகியோர் அடங்குவர் . முந்தையவர்கள் ஒரு ஏழை விவசாயியின் வாழ்க்கையை வாழ்ந்து, விவசாய நிலங்களை வழங்கி, இல்துமிஷின் கிராமங்களை மானியமாக வழங்குவதை மறுத்துவிட்டனர். குதுபுதீன் பக்தியார் காக்கியின் கான்காவையும் அனைத்து தரப்பு மக்களும் பார்வையிட்டனர். சுல்தான் இல்துமிஷ் குதுப் மினாரை இந்த துறவிக்கு அர்ப்பணித்தார். அஜோதனின் (பாகிஸ்தானில் பட்டான்) ஷேக் ஃபரிதுதீன் நவீன ஹரியானா மற்றும் பஞ்சாபில் சிஷ்டி சில்சிலாவை பிரபலப்படுத்தினார் . அவர் அனைவருக்கும் அன்பு மற்றும் தாராள மனப்பான்மையின் கதவைத் திறந்தார். பாபா ஃபரித் என்று அழைக்கப்பட்ட அவர், இந்துக்கள் மற்றும் முஸ்லிம்கள் இருவராலும் மதிக்கப்பட்டார். பஞ்சாபியில் எழுதப்பட்ட அவரது வசனங்கள் ஆதி கிரந்தத்தில் மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ளன. பாபா ஃபரித்தின் மிகவும் பிரபலமான சீடர் ஷேக் நிஜாமுதீன் அவுலியா (1238–1325) டெல்லியை சிஷ்டி சில்சிலாவின் முக்கிய மையமாக மாற்றுவதற்கு காரணமாக இருந்தார் . அவர் 1259 இல் டெல்லிக்கு

வந்தார், டெல்லியில் தனது அறுபது ஆண்டுகளில், ஏழு சுல்தான்களின் ஆட்சியைக் கண்டார். ஆட்சியாளர்கள் மற்றும் பிரபுக்களின் கூட்டத்தைத் தவிர்ப்பதை அவர் விரும்பினார், மேலும் மாநிலத்திலிருந்து விலகி இருந்தார். அவருக்கு துறவு என்பது ஏழைகளுக்கு உணவு மற்றும் உடைகளை விநியோகிப்பதாகும். அவரது சீடர்களில் பிரபல எழுத்தாளர் அமீர் குஸ்ராவும் ஒருவர் . மற்றொரு பிரபலமான சிஷ்டி துறவி ஷேக் நசிருதீன் மஹ்மூத் ஆவார், அவர் நசிருதீன் சிராக்- இ -டில்லி (டெல்லியின் விளக்கு) என்று பிரபலமாக அறியப்பட்டார். 1356 இல் அவரது மரணத்தைத் தொடர்ந்து, ஆன்மீக வாரிசு இல்லாததைத் தொடர்ந்து, சிஷ்டி சில்சிலாவின் சீடர்கள் கிழக்கு மற்றும் தெற்கு இந்தியாவை நோக்கி நகர்ந்தனர்.

சுஹ்ரவர்தி சில்சிலா

இந்த சில்சிலாவை ஷேக் ஷிஹாபுதீன் நிறுவினார். சுஹ்ரவர்தி . இது இந்தியாவில் ஷேக் பஹாவுதீன் ஜகாரியாவால் (1182-1262) நிறுவப்பட்டது. அவர் முல்தானில் ஒரு முன்னணி கான்காவை அமைத்தார், அதை ஆட்சியாளர்கள், உயர் அரசாங்க அதிகாரிகள் மற்றும் பணக்கார வணிகர்கள் பார்வையிட்டனர். கபாச்சாவுக்கு எதிரான போராட்டத்தில் ஷேக் பஹாவுதீன் ஜகாரியா வெளிப்படையாக இல்துமிஷ்டின் பக்கம் நின்று அவரிடமிருந்து ஷேகுல் இஸ்லாம் (இஸ்லாத்தின் தலைவர்) என்ற பட்டத்தைப் பெற்றார். சிஷ்டி துறவிகளைப் போலல்லாமல், சுஹ்ரவர்திகள் அரசுடன் நெருங்கிய தொடர்புகளைப் பேணி வந்தனர் என்பதை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும் . அவர்கள் பரிசுகள், ஜாகீர் மற்றும் திருச்சபைத் துறையில் அரசாங்கப் பதவிகளை கூட ஏற்றுக்கொண்டனர். சுஹ்ரவர்தி பஞ்சாப் மற்றும் சிந்துவில் சில்சிலா உறுதியாக நிலைநிறுத்தப்பட்டது. இந்த இரண்டு

சில்சிலாக்களைத் தவிர, ஃபிர்தவ்சி போன்ற பிற சில்சிலாக்களும் இருந்தன. சில்சிலா , ஷட்டாரி சில்சிலாஹ் , காதிரி சில்சிலாஹ் , நஷ்பந்தி சில்சிலாஹ் .

பக்தி இயக்கம்

பக்தி இயக்கத்தின் வளர்ச்சி ஏழாம் மற்றும் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுகளுக்கு இடையில் தமிழ்நாட்டில் நடந்தது. இது நாயன்மார்கள் (சிவ பக்தர்கள்) மற்றும் ஆழ்வார்களின் (விஷ்ணு பக்தர்கள்) உணர்ச்சிபூர்வமான கவிதைகளில் பிரதிபலித்தது. இந்த துறவிகள் மதத்தை ஒரு குளிர்ச்சியான முறையான வழிபாடாகக் கருதவில்லை, மாறாக வழிபடுபவர்களுக்கும் வழிபாட்டாளர்களுக்கும் இடையிலான அன்பின் அடிப்படையில் ஒரு அன்பான பிணைப்பாகக் கருதினர். அவர்கள் உள்ளூர் மொழிகளான தமிழ் மற்றும் தெலுங்கு மொழிகளில் எழுதினர், எனவே பலரைச் சென்றடைய முடிந்தது. காலப்போக்கில், தெற்கின் கருத்துக்கள் வடக்கு நோக்கி நகர்ந்தன, ஆனால் அது மிகவும் மெதுவான செயல்முறையாக இருந்தது. இன்னும் சிந்தனையின் வாகனமாக இருந்த சமஸ்கிருதத்திற்கு ஒரு புதிய வடிவம் வழங்கப்பட்டது. இவ்வாறு ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பாகவத புராணம் பழைய புராண வடிவத்தில் எழுதப்படவில்லை என்பதைக் காண்கிறோம். கிருஷ்ணரின் குழந்தைப் பருவம் மற்றும் இளமையை மையமாகக் கொண்ட இந்தப் படைப்பு, ஆழமான தத்துவத்தை எளிமையான சொற்களில் விளக்க கிருஷ்ணரின் சுரண்டல்களைப் பயன்படுத்துகிறது. இந்தப் படைப்பு பக்தி இயக்கத்தின் ஒரு முக்கிய அங்கமான வைணவ இயக்கத்தின் வரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனையாக மாறியது . பக்தி சித்தாந்தத்தைப் பரப்புவதற்கான மிகவும் பயனுள்ள முறை உள்ளூர் மொழிகளைப் பயன்படுத்துவதாகும். பக்தி துறவிகள் தங்கள்

பாடல்களை உள்ளூர் மொழிகளில் இயற்றினர். பரந்த பார்வையாளர்களுக்குப் புரியும் வகையில் சமஸ்கிருதப் படைப்புகளையும் மொழிபெயர்த்தனர். இவ்வாறு ஞானதேவர் மராத்தியிலும், கபீர், சூர்தாஸ் மற்றும் துளசிதாஸ் இந்தியிலும், சங்கரதேவர் அஸ்ஸாமி, சைதன்யா மற்றும் சண்டிதாஸ் ஆகியோரை பிரபலப்படுத்துதல், வங்காள மொழியிலும், மீராபாயை இந்தி மற்றும் ராஜஸ்தானி மொழியிலும் தங்கள் செய்தியைப் பரப்புதல். கூடுதலாக, காஷ்மீரி, தெலுங்கு, கன்னடம், ஒரியா, மலையாளம், மைதிலி மற்றும் குஜராத்தி மொழிகளில் பக்தி கவிதைகள் இயற்றப்பட்டன. பக்தி துறவிகள் அனைவரும் இரட்சிப்பை அடைய முடியும் என்று நம்பினர். கடவுளுக்கு முன் அவர்கள் சாதி, மதம் அல்லது மத வேறுபாட்டைக் காட்டவில்லை. அவர்களே பல்வேறு பின்னணிகளைச் சேர்ந்தவர்கள். இந்துக்கள் மற்றும் முஸ்லிம்கள் உள்ளிட்ட சீடர்களைக் கொண்ட ராமானந்தா, பழமைவாத பிராமண குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். அவரது சீடர் கபீர் ஒரு நெசவாளர். குருநானக் ஒரு கிராமக் கணக்காளரின் மகன். நாம்தேவ் ஒரு தையல்காரர். புனிதர்கள் சமத்துவத்தை வலியுறுத்தினர், சாதி அமைப்பைப் புறக்கணித்தனர் மற்றும் நிறுவனமயமாக்கப்பட்ட மதத்தைத் தாக்கினர். புனிதர்கள் தங்களை முற்றிலும் மதக் கருத்துக்களுக்குள் மட்டுப்படுத்தவில்லை. அவர்கள் சமூக சீர்திருத்தங்களையும் ஆதரித்தனர். சதி மற்றும் பெண் சிசுக்கொலையை எதிர்த்தனர். பெண்கள் கீர்த்தனைகளில் சேர ஊக்குவிக்கப்பட்டனர். மீராபாய் மற்றும் லல்லா (காஷ்மீரைச் சேர்ந்தவர்) இன்றும் பிரபலமாக இருக்கும் வசனங்களை இயற்றினர். பிரிவினையைற்ற பக்தி துறவிகளில், மிகச் சிறந்த பங்களிப்பை கபீர் மற்றும் குருநானக் வழங்கினர். அவர்களின் கருத்துக்கள் இந்து மற்றும் இஸ்லாமிய மரபுகளிலிருந்து

பெறப்பட்டவை, மேலும் இந்துக்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் இடையிலான இடைவெளியைக் குறைப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தன. அவர்களைப் பற்றி கொஞ்சம் விரிவாகப் படிப்போம். கபீர் (1440-1518) ஒரு பிராமண விதவையின் மகன் என்றும், அவரைக் கைவிட்டதாகவும் கூறப்படுகிறது. அவர் ஒரு முஸ்லிம் நெசவாளர் வீட்டில் வளர்க்கப்பட்டார். கடவுளை அடையும் வழி தனிப்பட்ட முறையில் அனுபவம் வாய்ந்த பக்தி அல்லது பக்தி மூலம் என்று கபீர் நம்பினார். படைப்பாளர் ஒருவரே என்று அவர் நம்பினார். அவரது கடவுள் ராமர், ஹரி, கோவிந்தன், அல்லா, ரஹீம், குதா போன்ற பல பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டார். எனவே முஸ்லிம்கள் அவரை சூஃபி என்று கூறுவதில் ஆச்சரியமில்லை, இந்துக்கள் அவரை ராம-பக்தர் என்று அழைக்கிறார்கள், சீக்கியர்கள் அவரது பாடல்களை ஆதி கிரந்தத்தில் இணைத்துள்ளனர். கபீருக்கு மதத்தின் வெளிப்புற அம்சங்கள் அர்த்தமற்றவை. அவரது நம்பிக்கைகள் மற்றும் கருத்துக்கள் அவர் இயற்றிய தோஹாக்களில் (சகி) பிரதிபலித்தன. அவரது தோஹாக்களில் ஒன்று, ஒரு கல்லை (சிலையை) வணங்குவதன் மூலம் ஒருவர் கடவுளை அடைய முடியும் என்றால், அவர் ஒரு மலையை வணங்கத் தயாராக இருந்தார் என்பதை வெளிப்படுத்தியது. கல் மாவு அரைப்பவரை வணங்குவது நல்லது, ஏனென்றால் அது குறைந்தபட்சம் வயிற்றை நிரப்பும். கபீர் மதத்தில் எளிமையை வலியுறுத்தினார் , மேலும் பக்திதான் கடவுளை அடைய எளிதான வழி என்று கூறினார். முன் பகுத்தறிவு இல்லாமல் பரவலான எந்த மத நம்பிக்கையையும் அவர் ஏற்க மறுத்துவிட்டார். அவரைப் பொறுத்தவரை, கடின உழைப்பு இல்லாமல் ஒரு மனிதன் வெற்றியை அடைய முடியாது. கடமையைத் துறப்பதை விட செயல்களைச் செய்வதை அவர்

ஆதரித்தார். கடவுளின் ஒற்றுமையில் கபீரின் நம்பிக்கை இந்துக்கள் மற்றும் முஸ்லிம்கள் இருவரையும் அவரது சீடர்களாக மாற்ற வழிவகுத்தது. கபீரின் கருத்துக்கள் மதத்துடன் மட்டும் நின்றுவிடவில்லை. சமூகத்தின் குறுகிய சிந்தனையை மாற்ற அவர் முயன்றார். அவரது கவிதை வலிமையானது மற்றும் நேரடியானது. அது எளிதில் புரிந்துகொள்ளக்கூடியது மற்றும் அதில் பெரும்பாலானவை நம் அன்றாட மொழியில் சென்றுவிட்டன. நான்காணா பள்ளியின் மற்றொரு சிறந்த பிரதிநிதி குரு நானக் (1469–1539). அவர் தல்வண்டியில் (நகனா சாஹிப்) பிறந்தார். சிறு வயதிலிருந்தே, அவர் ஆன்மீக வாழ்க்கையின் மீது நாட்டம் காட்டினார். ஏழைகள் மற்றும் ஏழைகளுக்கு உதவியாக இருந்தார். அவரது சீடர்கள் தங்களை சீக்கியர்கள் என்று அழைத்துக் கொண்டனர் (சமஸ்கிருதத்தில் சிஷ்ய , சீடர் அல்லது பாலியில் சிக்கா , அறிவுறுத்தல் என்பதிலிருந்து பெறப்பட்டது). நானக் ஒரு மத ஆசிரியரைப் போலவே ஒரு சமூக சீர்திருத்தவாதியும் ஆவார். பெண்களின் நிலையை மேம்படுத்த அவர் அழைப்பு விடுத்தார். ராஜாக்களைப் பெற்றெடுக்கும் பெண்களை இழிவாகப் பேசக்கூடாது என்று அவர் கூறினார். அவரது வாணி (வார்த்தைகள்) மற்ற சீக்கிய குருக்களின் வார்த்தைகளுடன் சேர்ந்து சீக்கியர்களின் புனித நூலான குரு கிரந்த் சாஹிப்பில் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

வைணவ இயக்கம்

கபீர், நாம்தேவ் மற்றும் குருநானக் போன்ற துறவிகள் நிரங்கர வடிவ கடவுளுக்கு பக்தியைப் போதித்ததாக நீங்கள் படித்திருப்பீர்கள் . இந்தக் காலகட்டத்தில், கடவுளின் சகார வடிவ பக்தியை அடிப்படையாகக் கொண்ட மற்றொரு இயக்கமும் உருவானது. வைணவ இயக்கம் என்று அழைக்கப்படும் இந்த

இயக்கம், விஷ்ணுவின் அவதாரங்களாகக் கருதப்பட்ட ராமர் மற்றும் கிருஷ்ணரை வழிபடுவதை மையமாகக் கொண்டது. இதன் முக்கிய பிரதிநிதிகள் சூர்தாஸ், மீராபாய், துளசிதாஸ் மற்றும் சைதன்யர். அவர்களின் இரட்சிப்புக்கான பாதை கவிதை, பாடல், நடனம் மற்றும் கீர்த்தனைகள் மூலம் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. சூர்தாஸ் (1483-1563) பிரபல ஆசிரியரான வல்லபச்சாரரின் சீடராக இருந்தார் . அவர் ஒரு குருட்டுக் கவிஞர், அவரது பாடல்கள் கிருஷ்ணரை மையமாகக் கொண்டவை. அவரது சூர்சாகர் தனது குழந்தைப் பருவத்திலும் இளமைப் பருவத்திலும் கிருஷ்ணரின் சுரண்டல்களை மென்மையான பாசத்துடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் விவரிக்கிறார். கிருஷ்ணர் மீதான அன்பு மீராபாயின் பாடல்கள் மூலமாகவும் வெளிப்படுத்தப்பட்டது (1503-73). சிறு வயதிலேயே விதவையான அவள், தனது இறைவனுடன் ஆன்மீக திருமணத்தில் நம்பிக்கை கொண்டாள். அவரது கவிதைகள் தனக்கென ஒரு தரத்தைக் கொண்டுள்ளன, இன்றும் பிரபலமாக உள்ளன. சைதன்யரின் முயற்சியால் (1484-1533) கிழக்கில் வைணவ இயக்கம் பரவியது. சைதன்யர் கிருஷ்ணரை விஷ்ணுவின் வெறும் அவதாரமாக அல்ல, கடவுளின் உயர்ந்த வடிவமாகக் கருதினார். வீடுகள், கோயில்கள் மற்றும் தெரு ஊர்வலங்களில் கூட நடைபெற்ற சங்கீர்த்தனங்கள் (பக்தர்களின் பாடல் அமர்வு) மூலம் கிருஷ்ணருக்கான பக்தி வெளிப்படுத்தப்பட்டது . மற்ற பக்தி துறவிகளைப் போலவே, சைதன்யரும் சாதி வேறுபாடின்றி அனைவரையும் தங்கள் மடியில் வரவேற்கத் தயாராக இருந்தார். இவ்வாறு துறவிகள் மக்களிடையே சமத்துவ உணர்வை ஊக்குவித்தனர். ராம வழிபாட்டை ராமானந்தர் (1400-1470) போன்ற துறவிகள் பிரபலப்படுத்தினர் . அவர் ராமரை உயர்ந்த கடவுளாகக் கருதினார். பெண்களும் சாதியிலிருந்து

விலக்கப்பட்டவர்களும் வரவேற்கப்பட்டனர். ராம பக்தர்களில் மிகவும் பிரபலமானவர் ராமசரிதமானங்களை எழுதிய துளசிதாசர் (1532-1623) . வைணவ துறவிகள் இந்து மதத்தின் பரந்த கட்டமைப்பிற்குள் தங்கள் தத்துவத்தை வளர்த்துக் கொண்டனர். அவர்கள் மதத்தில் சீர்திருத்தங்களையும் சக மனிதர்களிடையே அன்பையும் கோரினார்கள். அவர்களின் தத்துவம் பரந்த அளவில் மனிதநேயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

சுய மதிப்பீட்டு வினாக்கள்

1. மேற்கத்திய நாடுகளின் எழுச்சியும் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியும் இந்திய சமூகம், பொருளாதாரம் மற்றும் கலாச்சாரத்தில் எவ்வாறு மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின?
2. ராஜா ராம் மோகன் ராய், சுவாமி விவேகானந்தர், தயானந்த சரஸ்வதி மற்றும் சர் சையத் அகமது கான் போன்ற முக்கிய சமூக-மத சீர்திருத்தவாதிகளின் முக்கிய நோக்கங்களும் பங்களிப்புகளும் என்னவாக இருந்தன?
3. இந்திய மொழிகள், நவீன இலக்கியம் மற்றும் தத்துவக் கருத்துக்கள் தேசியவாதம் மற்றும் சமூக சீர்திருத்தத்தின் வளர்ச்சிக்கு எந்தெந்த வழிகளில் உதவின?

இந்திய ஓவியம் - நிகழ்த்து கலைகள் , இசை, நடனம் மற்றும் நாடகம் - கட்டிடக்கலை - இந்திய கலாச்சாரத்தின் பரவல் அபேராட் .

நோக்கங்கள்

- ❖ பண்டைய காலத்தில் இந்திய ஓவியம், நிகழ்த்து கலைகள், இசை, நடனம் மற்றும் நாடகம் ஆகியவற்றின் தோற்றம் மற்றும் வளர்ச்சியைப் புரிந்துகொள்வது.
- ❖ பண்டைய இந்தியாவின் கட்டிடக்கலை பாணிகளையும் அவற்றின் கலாச்சார முக்கியத்துவத்தையும் பற்றிப் படிப்பது.
- ❖ பண்டைய காலத்தில் கலை, மதம் மற்றும் வர்த்தகம் மூலம் இந்தியப் பண்பாடு வெளிநாடுகளுக்கு எவ்வாறு பரவியது என்பதை அறிந்துகொள்வது.

பண்டைய காலம்: தோற்றம்

குகைகளில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட எச்சங்கள் மற்றும் இலக்கிய ஆதாரங்களில் இருந்து தெளிவாகத் தெரிகிறது, இது ஒரு கலை வடிவமாக இந்தியாவில் மிக ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே செழித்து வளர்ந்துள்ளது. இந்தியாவில் கலை மற்றும் ஓவியத்தின் வரலாறு பீம்பேட்கா குகைகளில் (மத்திய பிரதேசம்) வரலாற்றுக்கு முந்தைய பாறை ஓவியத்துடன் தொடங்குகிறது, அங்கு விலங்குகளின் வரைபடங்கள் மற்றும் ஓவியங்கள் உள்ளன. நரசிங்கரின் (மகாராஷ்டிரா) குகை ஓவியங்கள் புள்ளிமான்களின் தோல்கள் உலர்த்தப்படுவதைக் காட்டுகின்றன. ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, ஹரப்பா நாகரிகத்தின் முத்திரைகளில் ஓவியங்களும் வரைபடங்களும் ஏற்கனவே தோன்றியிருந்தன.

இந்து மற்றும் புத்த இலக்கியங்கள் இரண்டும் பல்வேறு வகைகள் மற்றும் நுட்பங்களின் ஓவியங்களைக் குறிக்கின்றன, எடுத்துக்காட்டாக, லெப்யசித்ராக்கள் , லெகாசித்ராக்கள் மற்றும் துலித்சித்ராக்கள் . முதலாவது நாட்டுப்புறக் கதைகளின் பிரதிநிதித்துவம், இரண்டாவது ஒன்று துணிகளில் கோடு வரைதல் மற்றும் ஓவியம், மூன்றாவது தரையில் ஓவியம். புத்த உரையான வினயபிடகா (4-3 ஆம் நூற்றாண்டு) பல அரசு கட்டிடங்களில் வர்ணம் பூசப்பட்ட உருவங்கள் இருப்பதை விவரிக்கிறது. முத்ராநாட்சசா (கி.பி 5 ஆம் நூற்றாண்டு) நாடகம் ஏராளமான ஓவியங்கள் அல்லது பட்டாக்களைக் குறிப்பிடுகிறது . கி.பி 6 ஆம் நூற்றாண்டில் வத்ஸ்யாயனர் எழுதிய அழகியல்-காமசூத்திரம் பற்றிய உரை, ஓவியம் 64 வகையான கலைகளில் ஒன்றாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது, மேலும் அது அறிவியல் கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்று கூறுகிறது. விஷ்ணுதர்மோத்தர புராணம் (கி.பி 7 ஆம் நூற்றாண்டு) சித்திரசூத்திரம் என்ற ஓவியப் பகுதியைக் கொண்டுள்ளது, இது வடிவத்தின் பன்முகத்தன்மை, விகிதாச்சாரம், பளபளப்பு மற்றும் வண்ணத்தின் சித்தரிப்பு போன்ற ஓவியத்தின் ஆறு உறுப்புகளை விவரிக்கிறது . இதனால், தொல்பொருள் மற்றும் இலக்கியம் வரலாற்றுக்கு முந்தைய காலங்களிலிருந்து இந்தியாவில் ஓவியத்தின் செழிப்புக்கு சாட்சியமளிக்கின்றன. குப்தர் ஓவியங்களின் சிறந்த மாதிரிகள் அஜந்தாவில் உள்ளவை. அவற்றின் கருப்பொருள் விலங்குகள் மற்றும் பறவைகள், மரங்கள், பூக்கள், மனித உருவங்கள் மற்றும் ஜாதகத்திலிருந்து வரும் கதைகள். சுவர்கள் மற்றும் கூரைகள் மற்றும் பக்கவாட்டுகள் போன்ற பாறை மேற்பரப்புகளில் சுவரோவியங்கள் வரையப்பட்டுள்ளன. குகை எண். 9 புத்த துறவிகள் ஒரு

ஸ்தூபியை நோக்கிச் செல்வதை சித்தரிக்கிறது. குகை எண். 10 இல் ஜாதகக் கதைகள் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் சிறந்த ஓவியங்கள் குப்தர் காலத்தில் கி.பி 5 - 6 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வரையப்பட்டன. சுவரோவியங்கள் முக்கியமாக புத்தரின் வாழ்க்கையிலிருந்து மதக் காட்சிகளையும் புத்த ஜாதகக் கதைகளையும் சித்தரிக்கின்றன, ஆனால் நமக்கு மதச்சார்பற்ற காட்சியும் உள்ளது. இந்திய வாழ்க்கையின் அனைத்து அம்சங்களையும் இங்கே நாம் காண்கிறோம். அரண்மனைகளில் இளவரசர்கள், அவர்களின் அறைகளில் பெண்கள், தோள்களில் சுமைகளைச் சுமக்கும் கூலிகள், பிச்சைக்காரர்கள், விவசாயிகள் மற்றும் துறவிகள், இந்தியாவின் பல விலங்குகள், பறவைகள் மற்றும் பூக்கள் அனைத்தையும் நாம் காண்கிறோம் .

ஓவியங்களில் பயன்படுத்தப்படும் பொருட்கள்

பல்வேறு வகையான ஓவியங்களில் வெவ்வேறு பொருட்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. சித்ரா பற்றிய குறிப்பு இலக்கிய மூலங்களில் ஷாலஸ் (கலைக்கூடம்) மற்றும் ஷில்பசாஸ்திரம் (கலை பற்றிய தொழில்நுட்ப ஆய்வுக் கட்டுரைகள்) ஆகியவை உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இருப்பினும், பயன்படுத்தப்பட்ட முக்கிய வண்ணங்கள் சிவப்பு காவி (தாதுரக), துடிப்பான சிவப்பு (குமு) ஆகும். கும் அல்லது சிந்துரா), மஞ்சள் காவி (ஹரிதலா), இண்டிகோ (நீலம்) லேபிஸ் லாசுலி நீலம், லாம்ப்ளாக் (கஜ்ஜாலா), சுண்ணாம்பு வெள்ளை (காதி மிட்டி) டெர்ரா வெர்டே (கெரு மதி) மற்றும் பச்சை. பாகிஸ்தானிலிருந்து வந்த லேபிஸ் லாசுலியைத் தவிர, இந்த வண்ணங்கள் அனைத்தும் உள்ளூரில் கிடைத்தன. கலப்பு நிறங்கள் சாம்பல் நிறம் அரிதான சந்தர்ப்பங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டது. வண்ணங்களின் பயன்பாடு கருப்பொருள் மற்றும் உள்ளூர் சூழ்நிலையால் தீர்மானிக்கப்பட்டது. வடக்கில்

பாக் மற்றும் பல்வேறு டெக்கான் மற்றும் தெற்கு தளங்களிலும் புத்த ஓவியங்களின் எச்சங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த ஓவியங்களின் கருப்பொருள் மதம் சார்ந்ததாக இருந்தாலும், அவற்றின் உள் அர்த்தங்கள் மற்றும் ஆன்மாவில், இதைவிட மதச்சார்பற்ற, அரசவை மற்றும் அதிநவீனமானது எதுவும் இருக்க முடியாது. இந்த ஓவியங்களில் ஒரு சிறிய பகுதி மட்டுமே எஞ்சியிருந்தாலும், அவை கின்னரர்கள் மற்றும் அப்சரஸ்கள் போன்ற கடவுள்கள் மற்றும் தெய்வங்களின் அரை தெய்வீக உயிரினங்களின் நெரிசலான உலகத்தை சித்தரிக்கின்றன, வளமான மற்றும் மாறுபட்ட தாவரங்கள் மற்றும் விலங்கினங்கள், மகிழ்ச்சி, அன்பு, கருணை மற்றும் வசீகரம். உதாரணத்தை கர்நாடகாவில் உள்ள பாதாமியில் உள்ள குகை 3, காஞ்சிபுரம் கோயில்கள், சித்தன்னவாசல் (தமிழ்நாடு) சமண குகைகள் மற்றும் எல்லோராவில் உள்ள கைலாச மற்றும் சமண குகைகள் (எட்டாம் மற்றும் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுகள்) ஆகியவற்றில் காணலாம் . தஞ்சாவூரில் உள்ள பிரகதீஸ்வரர் கோயில் போன்ற பல தென்னிந்திய கோயில்கள் காவியங்கள் மற்றும் புராணங்களின் கருப்பொருள்களில் சுவர் ஓவியங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளன. பாக், அஜந்தா மற்றும் பதாமி ஆகியவை வடக்கு மற்றும் தக்காணத்தின் பாரம்பரிய பாரம்பரியத்தை சிறப்பாக பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றன என்றால், சித்தனவாசல் , காஞ்சிபுரம், மலையடிப்பட்டி மற்றும் திருநாளைபுரம் ஆகியவை தெற்கில் அதன் ஊடுருவலின் அளவைக் காட்டுகின்றன. சித்தனவாசல் (ஹைன சித்தர்களின் வாசஸ்தலமான) ஓவியங்கள் ஹைன கருப்பொருள்களுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளன, மற்ற மூன்றும் சைவ அல்லது வைணவ கருப்பொருள் மற்றும் உத்வேகத்துடன் உள்ளன. மிகவும் பாரம்பரியமாக மதச்சார்பற்ற

வடிவமைப்பு மற்றும் கருப்பொருளைக் கொண்டிருந்தாலும், இந்தக் கால ஓவியங்கள் இடைக்கால தாக்கங்களின் தாக்கத்தைக் காட்டத் தொடங்கின, அதாவது ஒருபுறம் தட்டையான மற்றும் சுருக்க மேற்பரப்புகள் மற்றும் மறுபுறம் நேரியல் மற்றும் ஓரளவு கோண வடிவமைப்புகள்.

நவீன காலத்தில் கலை

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் ஓவியங்கள் அரை மேற்கத்தியமயமாக்கப்பட்ட உள்ளூர் பாணிகளைக் கொண்டிருந்தன, அவை பிரிட்டிஷ் குடியிருப்பாளர்கள் மற்றும் பார்வையாளர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டன . கருப்பொருள்கள் பொதுவாக இந்திய சமூக வாழ்க்கை, பிரபலமான திருவிழாக்கள் மற்றும் முகலாய நினைவுச்சின்னங்களிலிருந்து வரையப்பட்டன. இவை மேம்படுத்தப்பட்ட முகலாய மரபுகளை பிரதிபலித்தன. லேடி இம்பேக்கு ஷேக் ஜியா- உத் -தின் பறவை ஆய்வுகள் மற்றும் வில்லியம் ஃப்ரேசர் மற்றும் கர்னல் ஸ்கின்னருக்கு குலாம் அலி கானின் உருவப்பட ஓவியங்கள் இந்தக் காலத்தின் சில சிறந்த ஓவியங்களுக்கு எடுத்துக்காட்டுகள். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஐரோப்பிய மாதிரியில் கலைப் பள்ளிகள் கல்கத்தா, பம்பாய் மற்றும் மெட்ராஸ் போன்ற முக்கிய இந்திய நகரங்களில் நிறுவப்பட்டன. புராண மற்றும் சமூக கருப்பொருள்களை சித்தரிக்கும் திருவிதாங்கூர் ராஜா ரவி வர்மாவின் எண்ணெய் ஓவியங்கள் இந்த நேரத்தில் மிகவும் பிரபலமடைந்தன. ரவீந்திரநாத் தாகூர், அபனீந்திரநாத் தாகூர், ஈபி

ஹேவல் மற்றும் ஆனந்த கெஹ்திஷ் குமாரசாமி ஆகியோர் வங்காள கலைப் பள்ளியின் தோற்றத்தில் முக்கிய பங்கு வகித்தனர். ரவீந்திரநாத் தாசூர் கலா பவனை அமைத்த சாந்திநிகேதனில் வங்காளப் பள்ளி சிறப்பாக மலர்ந்தது. நந்தலால் போஸ், பினோத் பிஹாரி முகர்ஜி மற்றும் ராம்கிங்கர் போன்ற திறமையான கலைஞர்கள். ஆர்வமுள்ள கலைஞர்களுக்கு பைஜ் பயிற்சி அளித்தார். நந்தலால் பெரும்பாலும் இந்திய நாட்டுப்புறக் கலையிலிருந்தும் ஜப்பானிய ஓவியத்திலிருந்தும் உத்வேகம் பெற்றார், அதே நேரத்தில் பினோத் பிஹாரி முகர்ஜி ஓரியண்டல் மரபுகளில் ஆழ்ந்த ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். இந்தக் காலகட்டத்தின் மற்றொரு சிறந்த ஓவியரான ஜமினி ராய், கிரிஸாவின் ஓவியங்களிலிருந்து உத்வேகம் பெற்றார். வங்காளத்தின் பட்டா ஓவியம் மற்றும் காளிகாட் ஓவியம். பாரிஸ் மற்றும் புடாபெஸ்டில் கல்வி கற்ற ஒரு சிறந்த ஓவியரான அம்ரிதா ஷெர்கில். சீக்கிய தந்தை மற்றும் ஹங்கேரிய தாயிடமிருந்து ஒரு அதிசயமாகக் கருதப்படும் அவர், இந்திய கருப்பொருள்களில் பிரகாசமான வண்ணங்களில் ஓவியங்களை வரைந்தார். குறிப்பாக இந்தியப் பெண்கள் மற்றும் விவசாயிகள். அவர் மிக இளம் வயதிலேயே இறந்தாலும், இந்திய ஓவியங்களின் வளமான மரபை விட்டுச் சென்றார். ஆங்கிலேய கல்வி கற்ற நகர்ப்புற நடுத்தர வர்க்கத்தின் சிந்தனையில் படிப்படியாக சில ஆழமான மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன, அவை கலைஞர்களின் வெளிப்பாடுகளில் பிரதிபலிக்கத் தொடங்கின. பிரிட்டிஷ் ஆட்சி, தேசியவாதத்தின் இலட்சியங்கள் மற்றும் ஒரு தேசிய அடையாளத்திற்கான விருப்பம் பற்றிய விழிப்புணர்வு அதிகரித்தது, முந்தைய கலை மரபுகளிலிருந்து வேறுபட்ட படைப்புகளுக்கு வழிவகுத்தது.

மற்றொரு குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றம் 1948 ஆம் ஆண்டு பம்பாயில் பிரான்சிஸ் நியூட்டன் சூசாவின் தலைமையில் முற்போக்கு கலைஞர்கள் குழு உருவாக்கப்பட்டது. அந்தக் குழுவில் எஸ். எச். ராசா, எம்.எஃப். ஹுசைன், கே.எம். ஆரா, எஸ். கே. பக்ரே மற்றும் எச். ஏ. கோடே ஆகியோரும் அடங்குவர். இந்தக் குழு வங்காள கலைப் பள்ளியிலிருந்து பிரிந்து சுதந்திர இந்தியாவின் நவீன வலிமையான கலையைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியது.

1970களில் கலைஞர்கள் தங்கள் சூழலை விமர்சன ரீதியாக ஆராயத் தொடங்கினர். வறுமை மற்றும் ஊழல், நாட்டின் அரசியல் சேறு, வெடிக்கும் வகுப்புவாத பதற்றம் மற்றும் பிற நகர்ப்புற பிரச்சினைகள் ஆகியவற்றுடனான தினசரி சந்திப்புகள் அவர்களின் படைப்புகளின் கருப்பொருள்களாகவோ அல்லது கருப்பொருளாகவோ மாறின. டெபி பிரசாத் ராய் சவுத்ரி மற்றும் கே.சி.எஸ். பணிகர் தலைமையிலான மெட்ராஸ் கலைப் பள்ளி சுதந்திரத்திற்குப் பிந்தைய காலத்தில் ஒரு முக்கியமான கலை மையமாக உருவெடுத்து , புதிய தலைமுறை நவீன கலைஞர்களைப் பாதித்தது. நவீன இந்திய கலைஞர்களாக முத்திரை பதித்த சில கலைஞர்கள் தியேப் மேத்தா, சதீஷ் குஜ்ரால், கிருஷ்ணன் கண்ணா, மஞ்சித் பாவா, கே.ஜி. சுப்பிரமணியன் ராம் குமாரி, அஞ்சோலி இலா மேனன், அக்பர் பதம்சீ , ஜதின் தாஸ், ஜஹாங்கீர் சபாவாலா மற்றும் ஏ. ராமச்சந்திரன். இந்தியாவில் கலை, இசை போன்றவற்றை மேம்படுத்த இரண்டு அரசு நிறுவனங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன . தேசிய நவீன கலைக்கூடம் ஒரே கூரையின் கீழ் நவீன கலைகளின் மிகப்பெரிய தொகுப்பைக் கொண்டுள்ளது. இரண்டாவது லலித் கலா அகாடமி , இது

அனைத்து துறைகளிலும் உள்ள கலைஞர்களை அங்கீகரித்து ஆதரிக்கிறது.

அலங்கார கலை

இந்திய மக்களின் கலை வெளிப்பாடு என்பது கேன்வாஸ் அல்லது காகிதத்தில் மட்டும் வரையப்பட்ட ஓவியங்கள் மட்டுமல்ல. கிராமப்புறங்களில் கூட வீடுகளின் சுவர்களில் அலங்கார ஓவியம் வரைவது ஒரு பொதுவான காட்சியாகும். ரங்கோலி அல்லது தரையில் அலங்கார வடிவமைப்புகள் சுப நிகழ்வுகள் மற்றும் பூஜைகளுக்காக செய்யப்படுகின்றன, இதன் ஸ்டைலிஸ்டு டிசைன்கள் ஒரு தலைமுறையிலிருந்து மற்றொரு தலைமுறைக்கு அனுப்பப்படுகின்றன. இந்த டிசைன்கள் வடக்கில் ரங்கோலி என்றும், வங்காளத்தில் அல்பனா என்றும் , உத்தராஞ்சலில் ஐபன் என்றும் , கர்நாடகாவில் ரங்கவல்லி என்றும் , தமிழ்நாட்டில் கொல்லம் என்றும் , மத்தியப் பிரதேசத்தில் மந்தனா என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன . பொதுவாக இந்த ஓவியங்களுக்கு அரிசிப் பொடி பயன்படுத்தப்படுகிறது, ஆனால் அவற்றை மேலும் வண்ணமயமாக்க வண்ணப் பொடிகள் அல்லது பூ இதழ்களும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன . வீடுகள் மற்றும் குடிசைகளின் சுவர்களை அலங்கரிப்பதும் ஒரு பழைய பாரம்பரியமாகும். இந்த வகையான நாட்டுப்புறக் கலையின் சில எடுத்துக்காட்டுகள் பின்வருமாறு.

மிதிலா ஓவியம்

₹ மிதிலா ஓவியம், மதுபானி நாட்டுப்புறக் கலை என்றும் அழைக்கப்படுகிறது, இது பீகாரின் மிதிலா பகுதியின் பாரம்பரிய கலையாகும். இவை கிராமப்புற பெண்களால் தயாரிக்கப்படுகின்றன, அவர்கள் காய்கறி வண்ணத்தைப் பயன்படுத்தி சில மண் வண்ணங்களைப் பயன்படுத்தி முப்பரிமாண

படங்களை உருவாக்கி , மாட்டு சாணம் பதப்படுத்தப்பட்ட காகிதத்தில் கருப்பு கோடுகளில் வரையப்படுகின்றன. இந்த படங்கள் குறிப்பாக சீதாவின் வனவாசம், ராம-லட்சுமணரின் வன வாழ்க்கை, லட்சுமி, விநாயகர், ஹனுமான் மற்றும் இந்து புராணங்களிலிருந்து வரும் பிறரின் உருவங்களை சித்தரிக்கின்றன. இந்த பெண்கள் தவிர சூரியன் மற்றும் சந்திரன் போன்ற வானியல் விஷயங்களையும் வரைகிறார்கள். புனித தாவரமான துளசியும் இந்த ஓவியங்களில் காணப்படுகிறது. அவை நீதிமன்ற காட்சிகள், திருமணம் மற்றும் சமூக நிகழ்வுகளையும் காட்டுகின்றன. மதுபானி படங்களில் உள்ள வரைபடங்கள் மிகவும் கருத்தியல் ரீதியானவை. முதலில், ஓவியர் சிந்திக்கிறார், பின்னர் அவள் "தனது எண்ணத்தை வரைகிறாள்". உருவங்களை துல்லியமாக விவரிக்க எந்த பாசாங்கும் இல்லை. பார்வைக்கு அவை கோடுகள் மற்றும் வண்ணங்களில் பேசும் படங்கள் மற்றும் வாழ்க்கைச் சுழற்சியின் பருவகால திருவிழாக்கள் அல்லது சிறப்பு நிகழ்வுகளைக் குறிக்க வீட்டு மற்றும் கிராம சுவர்களில் சில சடங்குகள் அல்லது பண்டிகைகளுக்காக வரையப்படுகின்றன. இடைவெளியை நிரப்ப வடிவியல் வடிவமைப்புகளுடன் சிக்கலான தாவரங்கள், விலங்குகள் மற்றும் பறவைகளின் மையக்கருக்களையும் காணலாம். சில சந்தர்ப்பங்களில் , தாய்மார்கள் தங்கள் மகர்களுக்கு திருமணப் பரிசாக முன்கூட்டியே இந்தக் கலைப் பொருட்களைச் செய்து கொடுப்பது ஒரு சிறப்பு நடைமுறையாகும். இந்த ஓவியங்கள் நல்ல திருமண வாழ்க்கையை எவ்வாறு நடத்துவது என்பது குறித்த ஆலோசனைகளையும் வழங்குகின்றன. பாடங்கள் மற்றும் வண்ணங்களைப் பயன்படுத்துவதில் சமூக மாறுபாடும் உள்ளது. அவற்றில் பயன்படுத்தப்படும் வண்ணங்களிலிருந்து ஓவியம் எந்த

சமூகத்தைச் சேர்ந்தது என்பதை ஒருவர் அடையாளம் காணலாம் . உயர், அதிக வசதி படைத்த வகுப்பினரால் வரையப்பட்ட ஓவியங்கள் வண்ணமயமானவை , அதே நேரத்தில் கீழ் சாதி மக்களால் வரையப்பட்டவை சிவப்பு மற்றும் கருப்பு கோடு வேலைகளைப் பயன்படுத்துகின்றன. ஆனால் ஓவியத்தின் நுட்பம் கிராமத்துப் பெண்களால் பாதுகாப்பாகவும் ஆர்வத்துடனும் பாதுகாக்கப்படுகிறது, இது தாயால் மகளுக்குக் கடத்தப்படுகிறது.

கலம்காரி ஓவியம்

கலம்காரி என்பதன் நேரடி அர்த்தம் கலாம் (பேனா) வரைந்த ஓவியம். இந்த கலை ஒரு தலைமுறையிலிருந்து மற்றொரு தலைமுறைக்கு வந்ததால் வளப்படுத்தப்பட்டது. இந்த ஓவியங்கள் ஆந்திராவில் செய்யப்படுகின்றன. இது கையால் வரையப்பட்ட ஓவியம் மற்றும் துணியில் காய்கறி சாயங்களைப் பயன்படுத்தி தொகுதி அச்சிடுதல் ஆகும். கலம் காரி வேலையில் வண்ணத்திற்காக காய்கறி சாயங்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ஒரு சிறிய இடம் ஸ்ரீ- காளஹஸ்தி மிகவும் பிரபலமானது . கலம்காரி கலையின் மையம் . இந்த வேலை ஆந்திராவின் மசூலிப்பட்டினத்திலும் காணப்படுகிறது . இந்த கலை முக்கியமாக கோயில் உட்புறங்களை வர்ணம் பூசப்பட்ட துணி பேனல்களால் அலங்கரிப்பதோடு தொடர்புடையது, இது பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் விஜயநகர ஆட்சியாளர்களின் ஆதரவின் கீழ் உருவாக்கப்பட்டது. ராமாயணம், மகாபாரதம் மற்றும் இந்து மத புராணங்களிலிருந்து பாடங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றன. இந்த கலை வடிவம் தந்தையிடமிருந்து மகனுக்கு தொடர்ச்சியான மரபு. ஓவியத்தின் கருப்பொருளை முடிவு செய்த பிறகு, காட்சிக்குப் பின் காட்சி வரையப்படுகிறது. ஒவ்வொரு காட்சியும் மலர் அலங்கார வடிவங்களால் சூழப்பட்டுள்ளது. இந்த ஓவியங்கள் துணியில்

செய்யப்படுகின்றன. அவை மிகவும் நீடித்தவை மற்றும் அளவில் நெகிழ்வானவை மற்றும் கருப்பொருளுக்கு ஏற்ப செய்யப்படுகின்றன. தெய்வங்களின் உருவங்கள் மிகவும் வளமான எல்லை அலங்காரங்களைக் கொண்டுள்ளன மற்றும் கோயில்களுக்காக உருவாக்கப்பட்டன. கோல்கொண்டாவில் உள்ள முஸ்லிம் ஆட்சியாளர்களின் காரணமாக, மசூலிப்பட்டின கலம்கரி பாரசீக மையக்கருக்கள் மற்றும் வடிவமைப்புகளால் பரவலாக பாதிக்கப்பட்டது. வெளிப்புறங்கள் மற்றும் முக்கிய அம்சங்கள் கையால் செதுக்கப்பட்ட தொகுதிகளைப் பயன்படுத்தி செய்யப்படுகின்றன. நுணுக்கமான விவரங்கள் பின்னர் பேனாவைப் பயன்படுத்தி செய்யப்படுகின்றன. இந்த கலை ஆடைகள், படுக்கை உறைகள் மற்றும் திரைச்சீலைகள் ஆகியவற்றில் தொடங்கப்பட்டது. கலைஞர்கள் ஒரு முனையில் மூங்கில் அல்லது பேரீச்சம்பழக் குச்சியை கூர்மையாகக் கொண்டு, மறுமுனையில் மெல்லிய முடி மூட்டையை இணைத்து, தூரிகை அல்லது பேனாவாகப் பயன்படுத்துகிறார்கள்.

ஒரிசா பதசித்ரா

காளிகாட் பட்டாசுகளைப் போலவே, ஒரிசா மாநிலத்தில் காணப்படும் மற்றொரு வகையான பட்டாசுகளையும் காணலாம். பெரும்பாலும் துணியில் வரையப்பட்ட ஒரிசா பட்டாசுகள் மிகவும் விரிவானவை மற்றும் வண்ணமயமானவை , மேலும் இவற்றில் பெரும்பாலானவை இந்து கடவுள்கள் மற்றும் தெய்வங்களின் கதைகளை சித்தரிக்கின்றன.

ஃபாட் ஓவியம்

ஃபட் என்பது ஒரு வகை சுருள் ஓவியம். உள்ளூர் தெய்வங்களின் சுருள்களை சித்தரிக்கும் ஓவியங்கள் பெரும்பாலும் இடம் விட்டு இடம் கொண்டு செல்லப்படுகின்றன,

மேலும் பாரம்பரிய பாடகர்கள் சுருள்களில் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ள கருப்பொருளை விவரிக்கிறார்கள். இந்த வகை ஓவியம் ராஜஸ்தானின் மிகவும் பிரபலமான ஓவியமாகும், இது முக்கியமாக பில்வாரா மாவட்டத்தில் காணப்படுகிறது. ஃபட் ஓவியம் ஒரு வீர நபரின் வீரச் செயல்கள், ஒரு விவசாயியின் அன்றாட வாழ்க்கை, கிராமப்புற வாழ்க்கை, விலங்குகள் மற்றும் பறவைகள், தாவரங்கள் மற்றும் விலங்கினங்களை சித்தரிக்கிறது. இந்த ஓவியங்கள் பிரகாசமான வண்ணங்கள் மற்றும் நுட்பமான வண்ணங்களைப் பயன்படுத்தி உருவாக்கப்படுகின்றன . ஓவியங்களின் வெளிப்புறங்கள் முதலில் கருப்பு நிறத்தில் வரையப்பட்டு பின்னர் வண்ணங்களால் நிரப்பப்படுகின்றன. ஃபட் ஓவியங்களின் முக்கிய கருப்பொருள்கள் தெய்வங்களையும் அவற்றின் புராணக்கதைகளையும் முந்தைய மகாராஜாக்களின் கதைகளையும் சித்தரிக்கின்றன. இந்த ஓவியங்களுக்கு மூல வண்ணங்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ஃபட் ஓவியங்களின் தனித்துவமான அம்சங்கள் தடித்த கோடுகள் மற்றும் முழு அமைப்பையும் பிரிவுகளாக ஏற்பாடு செய்துள்ள உருவங்களின் இரு பரிமாண சிகிச்சை ஆகும். ஃபட்களை வரைவதற்கான கலை தோராயமாக 700 ஆண்டுகள் பழமையானது. இது ராஜஸ்தானின் பில்வாராவிலிருந்து சுமார் 35 கி.மீ தொலைவில் உள்ள ஷாஹ்புராவில் தோன்றியதாகக் கூறப்படுகிறது . தொடர்ச்சியான அரச ஆதரவு, தலைமுறை தலைமுறையாகத் தப்பிப்பிழைத்து செழித்து வரும் இந்தக் கலைக்கு ஒரு தீர்க்கமான உத்வேகத்தை அளித்தது.

கோண்ட் கலை இந்தியாவில் சந்தால்களால் மிகவும் அதிநவீன மற்றும் சுருக்கமான கலைப் படைப்புகள் உருவாக்கப்படுகின்றன. கோதாவரி பெல்ட்டின் கோண்ட் பழங்குடியினர், சந்தால்களைப்

போலவே பழமையானவர்கள், உருவகப் படைப்புகளை உருவாக்குகிறார்கள்.

பட்டிக் அச்ச அனைத்து நாட்டுப்புற கலைகளும் கைவினைகளும் முற்றிலும் இந்திய வம்சாவளியைச் சேர்ந்தவை அல்ல. பட்டிக் போன்ற சில கைவினைப்பொருட்கள் மற்றும் நுட்பங்கள் கிழக்கிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இவை இப்போது இந்தியமயமாக்கப்பட்டுள்ளன , மேலும் இந்திய பட்டிக் இப்போது ஒரு முதிர்ந்த கலை, மிகவும் பிரபலமானது மற்றும் விலை உயர்ந்தது.

வார்லி ஓவியம்

மகாராஷ்டிராவின் தொலைதூர பழங்குடிப் பகுதிகளில் வசிக்கும் ஒரு சிறிய பழங்குடியினரிடமிருந்து வார்லி ஓவியம் அதன் பெயரைப் பெற்றது. இவை ' கோண்ட் ' மற்றும் ' கோல் ' பழங்குடியினரின் வீடுகள் மற்றும் வழிபாட்டுத் தலங்களின் தரைகள் மற்றும் சுவர்களில் அலங்கார ஓவியங்கள். மரங்கள், பறவைகள், ஆண்கள் மற்றும் பெண்கள் இணைந்து வார்லி ஓவியத்தில் ஒரு கூட்டு முழுமையை உருவாக்குகிறார்கள். இந்த ஓவியங்கள் பெரும்பாலும் பெண்களால் சுப விழாக்களில் தங்கள் வழக்கத்தின் ஒரு பகுதியாக வரையப்படுகின்றன. வெள்ளை நிறம் , அரிசி பேஸ்ட் மற்றும் உள்ளூர் காய்கறி பசை போன்ற எளிய மற்றும் உள்ளூர் பொருட்களுடன் சதுரங்கள், முக்கோணங்கள் மற்றும் வட்டங்கள் போன்ற வடிவியல் வடிவங்களில் செய்யப்பட்ட வெற்று மாறுபட்ட பின்னணியில் பெரும்பாலும் மதம் சார்ந்தவை. புள்ளிகள் மற்றும் வளைந்த கோடுகள் இந்த கலவையின் அலகுகள். தாவரங்கள் மற்றும் விலங்கினங்கள் மற்றும் மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையும் வரையப்பட்டவற்றின் ஒரு பகுதியாகும். சுழல் முறையில் பொருளுக்குப் பொருள் சேர்ப்பதன் மூலம்

ஓவியங்கள் விரிவாக்கப்படுகின்றன. வார்லி வாழ்க்கை முறையின் தாளம் எளிமையான படங்களில் அழகாகப் படம்பிடிக்கப்பட்டுள்ளது. மற்ற பழங்குடி கலை வடிவங்களைப் போலல்லாமல், வார்லி ஓவியங்கள் மதச் சின்னங்களைப் பயன்படுத்துவதில்லை, மேலும் இது மிகவும் மதச்சார்பற்ற கலை வடிவமாகும்.

காளிகாட் ஓவியம்

காளிகாட் ஓவியம் அதன் பிறப்பிடமான கொல்கத்தாவில் உள்ள காளிகாட் என்பதிலிருந்து அதன் பெயரைப் பெற்றது. காளிகாட் என்பது கொல்கத்தாவில் உள்ள காளி கோயிலுக்கு அருகிலுள்ள ஒரு பஜார் ஆகும் . கிராமப்புற வங்காளத்தைச் சேர்ந்த பட்டுவா ஓவியர்கள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் கடவுள்கள் மற்றும் தெய்வங்களின் உருவங்களை உருவாக்க காளிகாட்டில் குடியேறினர். நீர் வண்ணங்களால் செய்யப்பட்ட காகிதத்தில் செய்யப்பட்ட இந்த ஓவியங்கள் பிரகாசமான வண்ணங்கள் மற்றும் தெளிவான பின்னணியைப் பயன்படுத்தி தெளிவான பரந்த கோடு வரைபடங்களைக் கொண்டுள்ளன . காளி, லட்சுமி, கிருஷ்ணர், விநாயகர், சிவன் மற்றும் பிற கடவுள்கள் மற்றும் தெய்வங்களின் படங்கள் பொருள்கள் . இந்த செயல்பாட்டில், கலைஞர்கள் ஒரு தனித்துவமான புதிய வெளிப்பாட்டு வடிவத்தை உருவாக்கினர், மேலும் வங்காளத்தின் சமூக வாழ்க்கையைப் பற்றி கருத்து தெரிவிக்கும் பரந்த அளவிலான பாடங்களை திறம்பட சித்தரித்தனர். இதேபோன்ற பட்டா ஓவியங்கள் ஒரிசாவிலும் காணப்படுகின்றன. இந்த ஓவிய வடிவம் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் காலனித்துவ வங்காளத்தின் கலாச்சார எழுச்சிகளில் வேர்களைக் கொண்டுள்ளது . அதன் சந்தை வளர்ந்தவுடன், கலைஞர்கள் இந்து தெய்வங்களின் வழக்கமான சித்தரிப்பிலிருந்து தங்களை விடுவித்துக் கொள்ளத்

தொடங்கினர் மற்றும் அவர்களின் ஓவியங்களில் சமகால சமூக நிகழ்வுகளின் உலகத்தை ஆராயத் தொடங்கினர். புகைப்படக் கலை அறிமுகம், மேற்கத்திய பாணி நாடக நிகழ்ச்சிகள், பிரிட்டிஷ் காலனித்துவ மற்றும் நிர்வாக அமைப்பின் தாக்கத்தின் விளைவாக வங்காளத்தில் பாபு கலாச்சாரத்தின் எழுச்சி ஆகியவற்றிலிருந்து இந்த வகை அதிக உத்வேகத்தைப் பெற்றது. இந்த மாறுபட்ட செல்வாக்கிற்கு பதிலளிக்கும் விதமாக கொல்கத்தாவின் புதிய பணக்காரர்களின் தனித்துவமான வாழ்க்கை முறையின் தோற்றம் இந்த ஓவியங்களுக்கும் உத்வேகம் அளித்தது. இந்த தூண்டுதல்கள் அனைத்தும் அந்தக் காலத்தின் வங்காள இலக்கியம், நாடகம் மற்றும் காட்சி கலைகளின் மைய நிலையை ஆக்கிரமித்த ஒரு புதிய பிம்பத்தை உருவாக்கியது . காளிகாட் ஓவியங்கள் இந்த கலாச்சார மற்றும் அழகியல் மாற்றத்தின் சிறந்த கண்ணாடியாக மாறியது. இந்து தெய்வங்களின் ஏற்கனவே இருந்த மாதிரிகளின் அடிப்படையில், கலைஞர்கள் படங்கள், வேசிகள், நடிக்கைகள், கதாநாயகிகள், ஆடம்பரமான பாபுக்கள் மற்றும் கர்வமுள்ள டான்டிகள், அவர்களின் ஆடம்பரமான உடை மற்றும் சிகை அலங்காரங்களில் பிரகாசமாக, குழாய் புகைத்தல் மற்றும் சித்தார் வாசிப்பது போன்ற முழு தொகுப்பையும் உருவாக்கினர். காளிகாட் ஓவியங்கள் பெரும்பாலும் வங்காளத்திலிருந்து வந்த முதல் கலைப் படைப்புகள் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றன.

இந்திய கைவினைப்பொருட்கள்

இந்தியா மிகவும் நேர்த்தியான கைவினைப்பொருட்களின் ஒரு மெய்நிகர் புதையல் இல்லம். அன்றாட வாழ்க்கையின் எளிய பொருட்கள் இந்திய கைவினைஞரின் படைப்பாற்றலை வெளிப்படுத்தும் நுட்பமான வடிவமைப்புடன் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தியாவின்

ஒவ்வொரு மாநிலமும் இந்த பிராந்தியத்திற்கு சிறப்பு வாய்ந்த சில தனித்துவமான படைப்புகளைப் பற்றி பெருமை கொள்ளலாம், எடுத்துக்காட்டாக, காஷ்மீர் எம்பிராய்டரி சால்வைகள், கம்பளங்கள், நம்தார் பட்டு மற்றும் வால்நட் மர தளபாடங்களுக்கு பிரபலமானது. ராஜஸ்தான் அதன் டை -அண்ட்-டை (பந்த்னி) துணிகள், நகைகள் , விலைமதிப்பற்ற கல் மற்றும் ஜெம்களைப் பயன்படுத்துதல் , நீல மெருகூட்டப்பட்ட மட்பாண்டங்கள் மற்றும் மினகாரி வேலைப்பாடுகளுக்கு பிரபலமானது. ஆந்திரப் பிரதேசம் பித்ரி வேலைப்பாடு மற்றும் போச்சம்பழம் புடவைகளுக்கு பிரபலமானது, தமிழ்நாடு வெண்கல சிற்பம் மற்றும் கஜீவரம் பட்டு புடவைகளுக்கு பிரபலமானது. மைசூர் பட்டு, சந்தனப் பொருட்களுக்கும், கேரளா தந்தம் செதுக்கல்கள் மற்றும் ரோஸ்வுட் தளபாடங்களுக்கும் பிரபலமானது. மத்தியப் பிரதேசத்தின் சந்தேரி மற்றும் கோசா பட்டு, லக்னோவின் சிக்கன் வேலைப்பாடு, பனாரஸின் ப்ரோகேட் மற்றும் பட்டு புடவைகள் , அசாமின் கரும்பு தளபாடங்கள் மற்றும் பொருட்கள், வங்காளத்தின் பன்குரா டெரகோட்டா மாடலிங் மற்றும் கைத்தறி பொருட்கள் ஆகியவை நவீன இந்தியாவின் பாரம்பரியத்தை உருவாக்கும் தனித்துவமான பாரம்பரிய அலங்கார கலைகள் மற்றும் கைவினைகளுக்கு சில எடுத்துக்காட்டுகள். இந்தக் கலைகள் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக வளர்க்கப்பட்டு, அடுத்த தலைமுறைக்கு இந்தக் கலையை எடுத்துச் சென்ற ஏராளமான கைவினைஞர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பை வழங்கியுள்ளன. இவ்வாறு, இந்திய கைவினைஞர்கள் தங்கள் மாயாஜாலத் தொடுதலால் உலோகம், மரம் அல்லது தந்தத்தை எவ்வாறு கலைப் பொருட்களாக மாற்ற முடியும் என்பதை நீங்கள் காண்கிறீர்கள்.

நிகழ்த்து கலைகள்: இசை, நடனம் மற்றும் நாடகம்

இந்துஸ்தானி பாரம்பரிய இசை

இந்துஸ்தானி பாரம்பரிய இசை டெல்லி சுல்தானகத்தின் காலத்திலும், குறிப்பிட்ட இசைக்கருவிகளுடன் இசை நிகழ்ச்சிகளை ஊக்குவித்த அமீர் குஸ்ராவ் (கி.பி. 1253-1325) காலத்திலும் இருந்து தோன்றியிருக்கலாம். அவர் சிதார் மற்றும் தபேலாவைக் கண்டுபிடித்ததாக நம்பப்படுகிறது , மேலும் புதிய ராகங்களை அறிமுகப்படுத்தியதாகவும் கூறப்படுகிறது. பெரும்பாலான இந்துஸ்தானி இசைக்கலைஞர்கள் தான்சனின் வம்சாவளியைச் சேர்ந்தவர்கள். இந்துஸ்தானி இசையின் பல்வேறு பாணிகள் துருபத், தாமர், தும்ரி, காயல் மற்றும் தப்பா. தான்சனின் இசை மந்திர விளைவைக் கொண்டிருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது . யமுனையின் எழும் அலைகளை அவர் நிறுத்த முடியும், மேலும் அவரது 'மேக் ராக்' சக்தியால் மழையைப் பொழியச் செய்ய முடியும். உண்மையில் அவரது மெல்லிசைப் பாடல்கள் இன்றும் இந்தியாவின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் பாடப்படுகின்றன. அக்பரின் அரசவையில் இருந்த சிலர் பைஜு பாவ்ரா , சூர்தாஸ் போன்ற இசைக்கலைஞர்களை ஆதரித்தனர் . மிகவும் பிரபலமான ராகங்கள்: பஹார், பைரவி, சிந்து பைரவி, பீம் பலாசி , தர்பாரி, தேஷ் , ஹம்சத்வானி, ஜெய் ஜெயந்தி, மேகா மல்ஹார், தோடி, யமன், பிலு, வ்யாம் கல்யாண், கம்பஜ் . இந்தியாவில் பல்வேறு வகையான இசைக்கருவிகள் ஏராளமாக உள்ளன. கம்பி வாத்தியங்களில் மிகவும் பிரபலமானவை சித்தார், சரோத், சந்தார் மற்றும் சாரங்கி. பகவாஜ் , தபலா மற்றும் மிருதங்கம் ஆகியவை முன்னுரை அல்லது தாள வாத்தியங்கள். அதேபோல், புல்லாங்குழல், ஷெஹ்நை மற்றும் நாதஸ்வரம் ஆகியவை சில முக்கிய காற்று வாத்தியங்கள். இந்துஸ்தானி பாரம்பரிய இசையின் இசைக்கலைஞர்கள் பொதுவாக ஒரு கராணா அல்லது ஒரு

குறிப்பிட்ட இசை பாணியுடன் தொடர்புடையவர்கள். கரணாக்கள் இசைக்கலைஞர்களின் பரம்பரை இணைப்புகளைக் குறிக்கின்றன, அவை பாணியின் மையத்தைக் குறிக்கின்றன மற்றும் அவற்றை மற்றவற்றிலிருந்து வேறுபடுத்துகின்றன. குரு சிஷ்ய பரம்பரையில் கரணாக்கள் செயல்படுகின்றன , அதாவது, ஒரு குறிப்பிட்ட குருவின் கீழ் கற்கும் சீடர்கள், அவரது இசை அறிவையும் பாணியையும் பரப்புவது, அதே கரணாவைச் சேர்ந்ததாக இருக்கும். சில பிரபலமான கரணாக்கள் குவாலியர் கரணா, கிராணா கரணா மற்றும் ஜெயப்பூர் கரணா. கீர்த்தனை, பஜன், ஆதி கிரந்தத்தில் உள்ள ராகங்கள் மற்றும் முஹூரம் காலத்தில் மஜ்லிஸில் பாடுவது போன்ற பக்தி இசையும் இந்திய இசையில் ஒரு சிறப்பு இடத்தைப் பெறுகிறது. இதனுடன், நாட்டுப்புற இசையும் மிகவும் வளமான கலாச்சார பாரம்பரியத்தைக் காட்டுகிறது.

நவீன இந்திய இசை

பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் பின்னர் மேற்கத்திய இசை வந்தது. இந்திய இசையின் தேவைகளுக்கு ஏற்ப வயலின் மற்றும் கிளாரிணெட் போன்ற சில இசைக்கருவிகளை இந்தியர்கள் ஏற்றுக்கொண்டனர். மேடையில் இசையை இசைக்குழுவில் இசைப்பது ஒரு புதிய வளர்ச்சியாகும். வாய்வழியாக ஒலிபரப்பப்பட்ட மெல்லிசைகள் மற்றும் ராகங்களுக்குப் பதிலாக கேசட்டுகளைப் பயன்படுத்துவது. முன்பு சலுகை பெற்ற ஒரு சிலருக்கு மட்டுமே வழங்கப்பட்ட இசை நிகழ்ச்சிகள் இப்போது பொதுமக்களுக்குத் திறக்கப்பட்டுள்ளன, மேலும் நாடு முழுவதும் ஆயிரக்கணக்கான இசை ஆர்வலர்களால் பார்க்க முடிகிறது. இசைக் கல்வி இனி குரு-சீடர் முறையைச் சார்ந்தது அல்ல, ஆனால் இசையைக் கற்பிக்கும் நிறுவனங்கள் மூலம் கற்பிக்க முடியும்.

இசைக்கலைஞர்கள்

அமீர் குஸ்ராவ் , சதாராங் அதராங்கா , மியான் தான்சென் , கோபால் நாயக், சுவாமி ஹரிதாஸ், பண்டிட். வி.டி.பாலுஸ்கர் , பண்டிட் . வி.என்.பத்கண்டே, தியாகராஜா முத்துசாமி தீட்சிதர் , பண்டிட். ஓம்கார்.நாத் தாக்கூர், பண்டிட். விநாயக் ராவ் பட்வர்தன், உஸ்தாத் சந்த் கான், உஸ்தாத் படே குலாம் அலி கான், உஸ்தாத் ஃபயாஸ் கான், உஸ்தாத் நிசார் ஹுசைன் கான், உஸ்தாத் அமீர் கான், பண்டிட். பீம்சென் ஜோஷி, பண்டிட். குமார் கந்தர்வா, கேசர்பாய் கெர்கர் மற்றும் ஸ்ரீமதி. கங்குபாய் ஹங்கல் அனைவரும் பாடகர்கள். வாத்தியக் கலைஞர்களில் பாபா அல்லாவுதீன் கான், பண்டிட். ரவிசங்கர், உஸ்தாத் பிஸ்மில்லா கான், உஸ்தாத் அல்லா ரக்கா கான், உஸ்தாத் ஜாகிர் உசேன் போன்றோர் பிரபலமான இசைக்கலைஞர்களில் சிலர் .

நாட்டுப்புற இசை

பாரம்பரிய இசையைத் தவிர, இந்தியாவில் நாட்டுப்புற அல்லது பிரபலமான இசையின் வளமான பாரம்பரியம் உள்ளது. இந்த இசை மக்களின் உணர்ச்சியைக் குறிக்கிறது. வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு நிகழ்வையும் குறிக்கும் வகையில் எளிய பாடல்கள் இயற்றப்படுகின்றன . அவை பண்டிகைகள், புதிய பருவத்தின் வருகை, திருமணம் அல்லது ஒரு குழந்தையின் பிறப்பு என இருக்கலாம். வங்காளத்தின் மண்ட் மற்றும் பதியாலி போன்ற ராஜஸ்தானி நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் இந்தியா முழுவதும் பிரபலமாக உள்ளன. ராகினி என்பது ஹரியானாவின் நாட்டுப்புறப் பாடல்களின் பிரபலமான வடிவமாகும். நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் அவற்றின் சிறப்பு அர்த்தங்கள் அல்லது செய்திகளைக் கொண்டுள்ளன. அவை பெரும்பாலும் வரலாற்று நிகழ்வுகள் மற்றும் முக்கியமான சடங்குகளை விவரிக்கின்றன. காஷ்மீரின் குல்ராஜ் பொதுவாக ஒரு நாட்டுப்புறக் கதையாகவும், மத்தியப் பிரதேசத்தின்

பாண்டியானி இசையில் இணைக்கப்பட்ட ஒரு கதையாகவும் உள்ளது. முஸ்லிம்கள் முகர்ரமின் போது சோஜ்க்வானி அல்லது துக்கப் பாடல்களைப் பாடுகிறார்கள், மேலும் கிறிஸ்துமஸ் கரோல்கள் மற்றும் கோரல் இசை பண்டிகை சந்தர்ப்பங்களில் குழுக்களாகப் பாடப்படுகின்றன.

இந்தியாவின் நடனங்கள்

ரிக் வேதம் நடனம் (ந்ருதி) மற்றும் நடனம் (ந்ருது) ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடுகிறது மற்றும் புத்திசாலித்தனமான விடியலை (உசாஸ்) ஒரு பிரகாசமான வண்ண நடனத்துடன் ஒப்பிடுகிறது. பிராமணங்களில், ஜைமினியா மற்றும் கௌசிதாகி நடனம் மற்றும் இசை ஒன்றாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இதிகாசங்கள் பூமியிலும் சொர்க்கத்திலும் நடனங்கள் பற்றிய குறிப்புகளால் நிறைந்துள்ளன. இசையைப் போலவே, இந்திய நடனமும் ஒரு வளமான பாரம்பரிய பாரம்பரியத்தை உருவாக்கியுள்ளது. இது ஒரு கதையைச் சொல்லும்போது வெளிப்பாடு மற்றும் உணர்ச்சிகளின் பெரும் சக்தியைக் கொண்டுள்ளது. இந்தியாவில், நடனக் கலை ஹரப்பா கலாச்சாரத்தில் இருந்து அறியப்படலாம். ஒரு நடனப் பெண்ணின் வெண்கல சிலையின் கண்டுபிடிப்பு, ஹரப்பாவில் சில பெண்கள் நடனங்களை நிகழ்த்தியதற்கான சான்றாகும். பாரம்பரிய இந்திய கலாச்சாரத்தில் நடனத்தின் செயல்பாடு மதக் கருத்துக்களுக்கு குறியீட்டு வெளிப்பாட்டைக் கொடுப்பதாகும். நடராஜராக சிவபெருமானின் உருவம் அண்ட சுழற்சியின் உருவாக்கம் மற்றும் அழிவைக் குறிக்கிறது. நடராஜரின் வடிவத்தில் சிவனின் பிரபலமான உருவம் இந்திய மக்களிடையே நடன வடிவத்தின் பிரபலத்தை தெளிவாகக் காட்டுகிறது. நாட்டின் தெற்குப் பகுதியில் நடனக் கலைஞர்களின் சிற்பங்களை அவர்களின் வெவ்வேறு

வடிவங்களில் காட்டாத ஒரு கோயில் கூட இல்லை . உண்மையில் , கதகளி, பரதநாட்டியம், கதக், மணிப்பூரி, குச்சிபுடி மற்றும் ஒடிசி போன்ற பாரம்பரிய நடன வடிவங்கள் நமது கலாச்சார பாரம்பரியத்தின் ஒரு முக்கிய பகுதியாகும்.

நடனம் எந்தக் காலத்தில் தோன்றியது என்று சொல்வது கடினம், ஆனால் மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தும் முயற்சியாக நடனம் உருவானது என்பது தெளிவாகிறது. படிப்படியாக நடனங்கள் நாட்டுப்புற மற்றும் பாரம்பரியமாகப் பிரிக்கப்பட்டன. பாரம்பரிய நடன வடிவம் கோயில்களிலும் அரசவைகளிலும் நிகழ்த்தப்பட்டது. கோயில்களில் நடனம் ஒரு மத நோக்கத்தைக் கொண்டிருந்தது, அதே சமயம் நீதிமன்றங்களில் இது முற்றிலும் பொழுதுபோக்குக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. இரண்டு சந்தர்ப்பங்களிலும் இந்தக் கலை வடிவத்திற்கு அர்ப்பணிப்புடன் கூடிய கலைஞர்களுக்கு, இது கடவுளை பிரார்த்தனை செய்வதற்குக் குறையாது. தென்னிந்தியாவில் பரதநாட்டியம் மற்றும் மோகினியாட்டம் கோயில்களில் சடங்குகளின் ஒரு முக்கிய அம்சமாக வளர்ந்தன . கேரளாவில் கதகளியின் ஒரு வடிவமான யக்ஷகானம் , ராமாயணம் மற்றும் மகாபாரதத்தின் கதைகளைச் சொல்கிறது, அதே சமயம் கதக் மற்றும் மணிப்பூரி பெரும்பாலும் கிருஷ்ணரின் கதைகள் மற்றும் அவரது லீலைகளுடன் (சுரண்டல்கள்) தொடர்புடையவை. ஒடிசியின் செயல்திறன் ஜெகந்நாதரின் வழிபாட்டுடன் தொடர்புடையது. கிருஷ்ண லீலை மற்றும் சிவபெருமானுடன் தொடர்புடைய கதைகள் கதக்கின் கருப்பொருளாக இருந்தாலும், இந்த நடனம் இடைக்காலத்தில் அரசவைகளில் நிகழ்த்தப்பட்டது. தும்ரி மற்றும் கஜலில் உள்ள காதல் சைகைகள், மன்னர்களுக்காக துணை கலைஞர்களுடன் நிகழ்த்தப்பட்டன, இந்த அம்சத்தை பிரதிபலிக்கின்றன. மணிப்பூரி

நடனமும் மத நோக்கங்களுக்காகவே நிகழ்த்தப்பட்டது . நாட்டுப்புற நடனங்கள் சாதாரண மக்களின் வாழ்க்கையிலிருந்து உருவானவை மற்றும் ஒற்றுமையாக நிகழ்த்தப்பட்டன. அசாமில் மக்கள் அறுவடை காலத்தின் பெரும்பகுதியை பிஹு மூலம் கொண்டாடுகிறார்கள். இதேபோல் குஜராத்தின் கர்பா, பஞ்சாபின் பங்க்ரா மற்றும் கிட்டா, மிசோரமின் மூங்கில் நடனம், மகாராஷ்டிராவின் மீனவர் நடனமான கோலி, காவ்ஷீரின் துமல் மற்றும் வங்காளத்தின் சாவ் ஆகியவை மக்களின் மகிழ்ச்சி மற்றும் துக்கங்களை வெளிப்படுத்தும் நிகழ்த்து கலைகளின் தனித்துவமான எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.

இந்தக் கலை வடிவத்தின் பகுப்பாய்வு ஆய்வைப் பொறுத்தவரை, பரதரின் நாட்டிய சாஸ்திரம், தகவல்களின் முதன்மை ஆதாரமாகும், மேலும் அடிப்படையில் நாடகத்தைப் பற்றிக் கையாள்கிறது. பரதர் நடனம் மற்றும் அதன் பல்வேறு அங்கங்கள் (கைகால்கள்) பற்றி விரிவாக விவாதித்துள்ளார். முகபாவனைகள், உடல் அசைவுகள், ஹஸ்த முத்திரைகள் மற்றும் காலடிகள் அனைத்தும் நிருத்தம் (பத சஞ்சலன்), நிருத்யம் (அங்கம்) என மூன்று பரந்த பிரிவுகளின் கீழ் ஒன்றாகக் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளன. சஞ்சலன்) மற்றும் நாட்டியம் (அபிநய்). ஆண்களும் பெண்களும் நடனத்தில் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டினர், ஆனால் பொதுவாக பெண் நடனக் கலைஞர்கள் சமூகத்தில் இழிவாகப் பார்க்கப்பட்டனர். இருப்பினும், சிறந்த இசை சிந்தனையாளர்கள் மற்றும் பல்வேறு மத மற்றும் சமூக சீர்திருத்த இயக்கங்களின் முயற்சிகளால், மக்கள் பெண் கலைஞர்களை மிகுந்த மரியாதையுடன் நடத்தத் தொடங்கியுள்ளனர்.

இடைக்காலத்தில் கதக் நடன வடிவம் முஸ்லிம் ஆட்சியாளர்களால் ஊக்குவிக்கப்பட்டது. ஒளரங்கசீப்பைத் தவிர

பெரும்பாலான முகலாய ஆட்சியாளர்களின் அரசவைகளில் இந்த நிகழ்ச்சிகள் நடத்தப்பட்டதாக நாம் கேள்விப்படுகிறோம். தெற்கில், கோயில்கள், 'அரண்மனை' மற்றும் கட்டிடத்தின் பிற பகுதிகள் அனைத்து நடனக் கலைஞர்களுக்கும் ஒரு முக்கியமான மேடையை வழங்கின. நவரசங்கள் , ராமர், கிருஷ்ணர், கணேஷ், துர்க்கை ஆகியோரின் புராணக் கதைகள் அனைத்தும் நடன வடிவில் நிகழ்த்தப்பட்டன. வாஜித் அலி ஷா போன்ற வடக்கின் சில ஆட்சியாளர்கள் இசை மற்றும் நடனத்தின் சிறந்த புரவலராக இருந்தனர், மேலும் இங்கு லக்னோ கரானாவின் அல்லது 'நடனப் பள்ளியின்' விதைகள் விதைக்கப்பட்டன. பண்டிட் பிர்ஜு மகாராஜ் போன்ற நவீன நடனக் கலைஞர்கள் அனைவரும் லக்னோ நடனப் பள்ளியிலிருந்து வந்தவர்கள். இடைக்காலத்தில், பண்டைய சமஸ்கிருத நூல்களிலிருந்து உள்வாங்கப்பட்ட நடன விதிகளுடன் தெற்கு மிகவும் கண்டிப்பானதாக இருந்தது. இது கற்றல் இடமாக மாறியது மற்றும் தெற்குப் பகுதியில் முதலில் நடன நிறுவனங்கள் தோன்றின.

பாரம்பரிய நடன வடிவங்களுடன், நாட்டுப்புற நடனமும் செழித்தது. பெரும்பாலான பிராந்தியங்களில் உள்ளூர் நடன வடிவம் மிகவும் பிரபலமடைந்தது. மணிப்பூரி நடனம், சந்தால் நடனம், ரவீந்திரநாத்தின் நடனம், நாடகம், சாவ் , ரஸ் , கிட்டா , பங்க்ரா, கர்பா ஆகியவை இந்தியாவில் செழித்து வளர்ந்த சில நாட்டுப்புற நடனங்கள். அவை சமமாக பிரபலமாக உள்ளன மற்றும் தீவிர புத்திசாலித்தனம் மற்றும் புதுமைகளைக் கொண்டுள்ளன. நடைமுறையில் நம் நாட்டின் ஒவ்வொரு பகுதியும் அதன் சொந்த வளமான நாட்டுப்புற நடன பாரம்பரியத்தை வளர்த்துக் கொண்டுள்ளன. உதாரணமாக, அசாமின் பிஹு நடனம், லடாக்கின் முகமூடி நடனம், மேகாலயாவின் வாங்கலா , சிக்கிமின் பூட்டியா

அல்லது லெப்சா நடனம். இதேபோல், உத்தராஞ்சலின் சோலியா, கேரளாவின் கலரி பைட்டு, மணிப்பூரின் தங்க்-தா போன்ற தற்காப்பு நடனங்கள் என்று அழைக்கப்படும் சில நடனங்களும் நம்மிடம் உள்ளன. தற்போது , நாட்டில் மூன்று கலை வடிவங்களும் செழித்து வருகின்றன . இசை நிறுவனங்கள் பலருக்கு வாய்ப்புகளை வழங்கத் திறந்துவிட்டன. பள்ளிகள், பல்கலைக்கழகங்களில் இசைத் துறைகள் உள்ளன. கைராகரில் உள்ள இந்திரா கலா விஸ்வ வித்யாலயா ஒரு இசைப் பல்கலைக்கழகம், காந்தர்வ மகா வித்யாலயா, கதக் கேந்திரா மற்றும் தெற்கில் உள்ள பல நிறுவனங்கள் அனைத்தும் இசையை அவற்றின் சொந்த வழிகளில் பரப்புகின்றன. இசை மாநாடுகள், பைதக்ஸ் , சொற்பொழிவு, ஆர்ப்பாட்டங்கள் அனைத்தும் இந்தியாவின் மூலை முடுக்குகளிலும் இசையைப் பரப்புகின்றன. ஸ்பிக்- மேக்கே , இந்தியா சர்வதேச கிராமப்புற கலாச்சார மையம் போன்ற சங்கங்கள் கலைஞர்களுடனும் நவீன தலைமுறையுடனும் ஒரு நல்லுறவையும் பிணைப்பையும் ஏற்படுத்த மிகவும் கடினமாக உழைத்துள்ளன. வெளிநாடுகளில் இசைக்கலைஞர்களும் செழித்துள்ளனர், மேலும் பல்வேறு இசை நிறுவனங்களை பண்டிட் ரவிசங்கர், உஸ்தாத் அலி அக்பர் கான், அல்லா ஆகியோர் தொடங்கினர். ரக்கா போன்றவை வெளிநாட்டினருக்கான மதிப்புமிக்க கற்பித்தல் மையங்களாகும் . பல வெளிநாட்டு பல்கலைக்கழகங்கள் மாணவர்களுக்கு பட்டங்கள் மற்றும் டிப்ளோமாக்களை வழங்கும் கலை வடிவங்களின் வசதிகளையும் கொண்டுள்ளன. உலகம் முழுவதும் உள்ள இந்திய கலைஞர்கள் பல்வேறு விழாக்கள் மற்றும் நிகழ்வுகளில் பங்கேற்கவும் பங்கேற்கவும் அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

நவீன இந்தியாவின் புகழ்பெற்ற நடனக் கலைஞர்கள்

கதக்

•Pt. பிர்ஜு மகராஜ், பண்டிட். ஷம்பு மகராஜ், சிதாரா தேவி, பண்டிட். கோபி கிருஷ்ணா, மற்றும் பண்டிட். லக்ஷ் மகராஜ்.

•சரோஜா வைத்தியநாதன், பத்மா சுப்ரமணியம் , கீதா சந்திரன்.

ஒடிசி• கேலுசரண் மஹாபத்ரா, சஞ்சுக்தா பாணிகிரஹி, கிரண் சேகல் மற்றும் மாதவி முத்கல்.

குச்சிப்புடி •ஸ்வப்னா சுந்தரி, சத்ய நாராயண் சர்மா, ராஜா ரெட்டி, ராதா ரெட்டி மற்றும் சோனல் மான்சிங்.

இசைக்கலைஞர்கள்

•பரதன், மதங்கமுனி , நாரதமுனி , பண்டிட். ஷரங்கதேவா , பண்டிட். சோம்நாத் மற்றும் பண்டிட். அஹோபலா.

•Pt. வியங்காத்மகி , பண்டிட். ராமமாத்யா , எஸ்.எம்.தாசூர் மற்றும் ஆச்சார்யா கே.சி. டி.பிரிஹஸ்பதி .

கடந்த சில தசாப்தங்களாக நடனத்தின் நிலையும் அதன் கலைஞர்களும் மாறிவிட்டனர். இளைஞர்கள் தங்கள் தனிப்பட்ட குணங்களை வளப்படுத்த நடனத்தைக் கற்றுக்கொள்ளத் தொடங்கியுள்ளனர். சில பள்ளிகள், கல்லூரிகள் மற்றும் பல்கலைக்கழகங்களில் நடனப் பயிற்சி அளிப்பதற்காக தனித்தனி துறைகள் நிறுவப்பட்டுள்ளன. பல புகழ்பெற்ற பாரம்பரிய நடனக் கலைஞர்களுக்கு பத்மஸ்ரீ மற்றும் பத்மபூஷண் போன்ற தேசிய விருதுகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன .

சிந்து சமவெளி நாகரிகத்தில் காணப்பட்ட நடன உருவம் முதல் இன்றுவரை, இந்திய மக்கள் பல்வேறு கலை வடிவங்கள் மூலம் பாடியும் நடனமாடியும் தங்கள் மகிழ்ச்சியையும் துக்கத்தையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். இந்த கலை வடிவம் அவர்களின் அன்பு, வெறுப்பு, அவர்களின் விருப்பங்கள் மற்றும் உயிர்வாழ்வதற்கான

போராட்டத்தை வெளிப்படுத்தப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது, இது இறுதியில் நமது கலாச்சாரத்தை வளப்படுத்த வழிவகுத்தது.

நாடகம்

பூர்வீக பாரம்பரியம் மற்றும் நவீன ஆராய்ச்சிகள் இந்திய நாடகத்தின் தோற்றத்தை வேதங்களில் இருந்து கண்டுபிடிக்கின்றன. ராமாயணத்தில் பெண்களின் நாடகக் குழுக்களைப் பற்றியும், கௌடில்யர்கள் நாடகக் குழுக்களைப் பற்றியும் கேள்விப்படுகிறோம். அர்த்தசாஸ்திரம் இசைக்கலைஞர்கள், நடனக் கலைஞர்கள் மற்றும் நாடக நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றி குறிப்பிடுகிறது. நாடகம் என்பது ஒரு நிகழ்த்து கலை, இது பழங்காலத்திலிருந்தே நடைமுறையில் உள்ளது. நாடகம் ஒரு குழந்தையின் நாடகத்திலிருந்து தோன்றக்கூடும். குழந்தை நடிக்கிறது, பிரதிபலிக்கிறது மற்றும் கேலிச்சித்திரம் செய்கிறது, இது நிச்சயமாக நாடகத்தின் தொடக்கமாகும். ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே கடவுள்கள், தெய்வங்கள் மற்றும் பிசாசுகளுக்கு இடையிலான போரின் புராணக் கதைகள் அறியப்படுகின்றன . பரதன் நாட்டியசாஸ்திரத்தை எழுதினார் மற்றும் அசுர பராஜயா மற்றும் அமிர்த மந்தன் என்று அழைக்கப்படும் நாடகங்களை உருவாக்கினார் . நாட்டியசாஸ்திரம் நாடகம் மற்றும் பிற நிகழ்த்து கலைத் துறையில் எழுதப்பட்ட மிகச்சிறந்த நூல்களில் ஒன்றாகும். அடுத்த சகாப்தம் உதயணனின் கதைகள், ராமாயணம் மற்றும் மகாபாரதம், ஸ்வபணா ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் நாடகங்களை எழுதிய பெரிய பாசாவின் சகாப்தம். வாஸந்தத்தா அவரது தலைசிறந்த படைப்பு. கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் பதஞ்சலியின் மகாபாஷ்யம் நாடகத்தின் பல அம்சங்களைக் குறிக்கிறது , அதாவது கம்சுவதா மற்றும் பலிபந்தா எனப்படும் நிகழ்ச்சிகளில் நடிகர்கள், இசை, மேடை, ரசம் .

நாடகத்தைப் பற்றி குறிப்பிடும்போது, பரதர் நாட்டம் (ஆண் கலைஞர்கள்), மற்றும் நாடி (பெண் கலைஞர்), இசை, நடனம், இசைக்கருவிகள், உரையாடல்கள், கருப்பொருள்கள் மற்றும் மேடை ஆகியவற்றைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனால் பரதரின் காலத்தில் நாடகம் ஒரு சிறந்த அளவிலான முழுமையை அடைந்ததைக் காண்கிறோம். பரதருக்கு, நாடகம் ஒரு சரியான தொடர்பு வழிமுறையாகும். நாடகத்திற்கான ஒரு மூடப்பட்ட பகுதி என்ற கருத்தையும் அவர் தொடங்கினார். தொழில்முறை நாடக நிறுவனங்களைக் கொண்ட ' வைஷ்ணவ ' என்ற சமூகத்தைப் பற்றியும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. வீரக் கதைகளைப் பாடும் நடைமுறை பிரபலமடைந்தது. இதன் விளைவாக குஷிலவர்கள் என்று அழைக்கப்படும் தொழில்முறை பாடகர்கள் உருவானார்கள். புத்தர் மற்றும் மகாவீரர் காலத்தில், நாடகம் அந்தந்த மதங்களின் கொள்கைகளைத் தொடர்புகொள்வதற்கான ஒரு வழிமுறையாக இருந்தது. மக்களுக்குப் போதிக்கவும் கல்வி கற்பிக்கவும் குறும்படங்கள் மற்றும் நீண்ட நாடகங்கள் இயற்றப்பட்டன. நாடகத்தின் ஈர்ப்பை அதிகரிப்பதில் இசை மற்றும் நடனமும் முக்கிய பங்கு வகித்தன. பத்தாம் நூற்றாண்டு வரையிலான பண்டைய காலத்தில், படித்தவர்களின் மொழி சமஸ்கிருதமாக இருந்தது. எனவே நாடகங்கள் பெரும்பாலும் இந்த மொழியில் நிகழ்த்தப்பட்டன. இருப்பினும், தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினரையும் பெண்களையும் சேர்ந்த கதாபாத்திரங்கள் பிராகிருதத்தைப் பேசும்படி செய்யப்பட்டன. கௌடில்யரின் அர்த்தசாஸ்திரம் வாத்ஸ்யாயனின் காமசூத்ரம், காளிதாசரின் அபிஜ்ஞான் சகுந்தலம் அனைத்தும் சமஸ்கிருதத்தில் எழுதப்பட்டவை, அந்தக் காலத்தின் குறிப்பிடத்தக்க நாடகங்களாக இருந்தன. பதின்மூன்று நாடகங்களை எழுதிய மற்றொரு புகழ்பெற்ற நாடக ஆசிரியர் பாஷா

ஆவார். பிராகிருத நாடகங்கள் கி.பி பத்தாம் நூற்றாண்டில் பிரபலமடைந்தன. பதினான்காம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த வித்யாபதி ஒரு முக்கியமான நாடகக் கலைஞராக இருந்தார். அவர் இந்தி மற்றும் பிற பிராந்திய மொழிகளை பாடல்களின் வடிவத்தில் அறிமுகப்படுத்தினார். இந்த நேரத்தில் நாடகத்தை ஊக்குவிப்பதில் உமாபதி மிஸ்ரா மற்றும் சாரதா தனயாவும் முக்கிய பங்கு வகித்தனர். நாடகத்தின் சூழலில், இரண்டு வகைகள் வளர்ந்தன - கருப்பொருள் மற்றும் நாடகப் பண்புகளின் நுட்பமான நுணுக்கங்கள் மற்றும் நாட்டுப்புற நாடகங்களைக் கொண்ட கிளாசிக் நாடகம். இது தன்னிச்சையான மற்றும் அசாதாரண இயல்புடையது. நாட்டுப்புற நாடகங்களில் உள்ளூர் பேச்சுவழக்கு பயன்படுத்தப்பட்டது, எனவே வெவ்வேறு மாகாணங்களில் பல வகையான நாட்டுப்புற நாடகங்கள் வளர்ந்தன. இசை மற்றும் நடனத்துடன் நடிப்பது பிரபலமான நடைமுறையாக இருந்தது. வெவ்வேறு மாகாணங்களில் நாட்டுப்புற நாடக வடிவங்களுக்கு பல பெயர்கள் வழங்கப்பட்டன:

- 1) வங்காளம் - ஜாத்ரா , கீர்த்தனியா நாடகம்
- 2) பீகார்- பிதேஷியா
- 3) ராஜஸ்தான் - ராஸ் , ஜுமர், தோலா மரு
- 4) உத்தரப் பிரதேசம் - ராஸ் , நௌதாங்கி, ஸ்வாங் , பாந்த்
- 5) குஜராத் - பவாய் 6) மகாராஷ்டிரா - லாரைட் , தமாஷா
- 7) தமிழ்நாடு, கேரளா, கர்நாடகா - கதகளி, யக்ஷகானா

டோல் , கர்தல் , மஞ்சிரா , கஞ்சிரா போன்ற இசைக்கருவிகள் நாட்டுப்புற நாடகங்களில் பயன்படுத்தப்பட்ட சில கருவிகளாகும். இடைக்காலம் இசை மற்றும் நடனத்தில் நிறைந்திருந்தது, ஆனால் நாடகத்திற்கு அதிக முக்கியத்துவம் கிடைக்கவில்லை. கலையின் சிறந்த புரவலரான வாஜித் அலி

ஷாவும் நாடகத்தின் முக்கிய புரவலராக இருந்தார். அவர் கலைஞர்களை நாடகங்களில் பங்கேற்க ஊக்குவித்து அவர்களை ஆதரித்தார். தெற்குப் பகுதியில், உள்ளூர் பேச்சுவழக்குகளைப் பயன்படுத்தும் நாட்டுப்புற நாடகம் மிகவும் பிரபலமாக இருந்தது. நாட்டில் ஆங்கிலேயர்களின் வருகை சமூகத்தின் தன்மையை மாற்றியது. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் கல்கத்தாவில் ஒரு ஆங்கிலேயரால் ஒரு நாடகம் நிறுவப்பட்டது. ஹொராசிம் லெபடேவ் என்ற ரஷ்யர் ஒரு பெங்காலி நாடகத்தை நிறுவினார், இது இந்தியாவில் நவீன இந்திய நாடகத்தின் தொடக்கத்தைக் குறித்தது. ஆங்கில நாடகம், குறிப்பாக ஷேக்ஸ்பியரின், இந்திய நாடகத்தை பாதித்தது. படித்த இந்தியர்களால் உருவாக்கப்பட்ட மேடைகள் பாரம்பரிய திறந்தவெளி நாடகங்களிலிருந்து வேறுபட்டவை. இப்போது மேடைகளில் திரைச்சீலைகள் மற்றும் காட்சிகளின் மாற்றம் இருந்தன. பம்பாயில் நிறுவப்பட்ட ஒரு பார்சி நிறுவனம் நாடகத்தை வணிக நோக்கங்களுக்காகப் பயன்படுத்தலாம் என்பதைக் காட்டியது. நாடகங்கள் சோகங்கள், நகைச்சுவைகள் மற்றும் நகர்ப்புற வாழ்க்கையின் சிக்கல்களை சித்தரிக்கத் தொடங்கின. நாடகங்கள் இப்போது வெவ்வேறு பிராந்திய மொழிகளில் எழுதப்பட்டன. அருகருகே, ஜாத்ரா , நௌடங்கி, கியால் (ராஜஸ்தானி நாட்டுப்புறம்) மற்றும் நாச் போன்ற நாட்டுப்புற நாடகங்களும் செழித்து வளர்ந்தன. நிகழ்த்து கலைகளை பாதித்த மற்றொரு அம்சம், நாட்டுப்புற வடிவங்களை பாரம்பரிய வடிவங்களுக்கு ஏற்ப மாற்றியமைத்தல் ஆகும். பல்வேறு துறைகளில் உள்ள ஆர்வலர்கள் அந்தந்த கலைகளை மக்களின் நலனுக்காக சேவை செய்வதற்கான ஒரு ஊடகமாக மாற்றினர். எனவே அவர்கள் பிரபலமான நாட்டுப்புற கலைகளை மக்களைச் சென்றடைய மாற்றியமைத்தனர். நாடகம் எழுதும் விஷயத்திலும்

இதேபோன்ற நிலைமை ஏற்பட்டது. இடைக்காலத்தின் பிரபலமான நாடகமான வித்யாசுந்தர் , ஜாத்ராவால் பாதிக்கப்பட்டது. சிறந்த கவிஞர் ஜெயதேவின் முன்மாதிரியான படைப்பான கீத் கோவிந்தா, கீர்த்தானியாவில் கிருஷ்ணரின் கதைகளை நெய்தார். நாடகம் மற்றும் ஜாத்ரா பாணி. தற்போது, நாடகத் துறையில் நிறைய பரிசோதனைகள் நடைபெற்று வருகின்றன. ஷம்பு மித்ரா, ஃபைசல் அல்காசி , பாதல் சர்க்கார், விஜய் டெண்டூல்கர் மற்றும் பிறரின் படைப்புகளில் மேற்கத்திய தாக்கங்கள் மிகத் தெளிவாகக் காணப்படுகின்றன .

தற்போது, பல்வேறு வகையான நாடகங்கள் செழித்து வருகின்றன, அவற்றில் சில : அ) மேடை நாடகம் ஆ) வானொலி நாடகம் இ) நுக்கர் அல்லது தெரு நாடகங்கள் ஈ) மோனோ நாடகம் (ஒரு மனிதர் நிகழ்ச்சி) இ) இசை நாடகம் ஊ) குறும்படங்கள் இ) ஒரு செயல் நாடகம்.

நடனம் மற்றும் நாடகத்தின் உள்ளடக்கம் மற்றும் கருப்பொருள் அம்சத்திற்கு, படைப்பு இலக்கியப் படைப்புகளை நாம் ஆராய வேண்டும். நடனம் மற்றும் நாடகத்தை மட்டுமல்ல, ஓவியத்தையும் பாதித்த மிக முக்கியமான இலக்கிய நிகழ்வு, 13 ஆம் நூற்றாண்டில் ஜெயதேவாவின் கீதை-கோவிந்தத்தின் இயற்றலாகும். இந்தியா முழுவதும் நடனம் மற்றும் நாடக வடிவங்களில் இதன் பெரும் தாக்கத்தைக் காணலாம் - கிழக்கில் மணிப்பூர் மற்றும் அசாம் முதல் மேற்கில் குஜராத் வரை; வடக்கில் மதுரா மற்றும் பிருந்தாவன் முதல் தெற்கில் தமிழ்நாடு மற்றும் கேரளா வரை... கீதை கோவிந்தம் பற்றிய எண்ணற்ற விளக்கங்கள் நாடு முழுவதும் உள்ளன. கீதை-கோவிந்தத்தை நடனம் அல்லது நாடகத்திற்கான பொருளாகக் கையாளும் ஏராளமான கையெழுத்துப் பிரதிகள் உள்ளன, மேலும் இந்தப் படைப்பு பல

பிராந்திய நாடக மரபுகளால் பயன்படுத்தப்படும் அடிப்படை இலக்கிய உரையாக இருந்து வருகிறது. இந்தக் காலகட்டத்தில் வைணவ மதத்தின் பரவல்.

நாட்டில் மூன்று கலை வடிவங்களான நடனம், இசை மற்றும் நாடகம் ஆகியவை செழித்து வளர்ந்து வருகின்றன. காந்தர்வ மகாவித்யாலயா மற்றும் பிரயாக் சங்கீத் சமிதி போன்ற பல இசை நிறுவனங்கள் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக பாரம்பரிய இசை மற்றும் நடனத்தில் பயிற்சி அளித்து வருகின்றன. இந்தியாவில் உள்ள பல பள்ளிகள், கல்லூரிகள் மற்றும் பல்கலைக்கழகங்கள் இந்த கலை வடிவங்களை தங்கள் பாடத்திட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக ஏற்றுக்கொண்டுள்ளன. கைராகரில் உள்ள இந்திரா கலா சங்கீத் விஸ்வ வித்யாலயா ஒரு இசை பல்கலைக்கழகம். கதக் கேந்திரா, தேசிய நாடகப் பள்ளி, பாரதிய கலா கேந்திரா மற்றும் பல நிறுவனங்கள் அனைத்தும் தங்கள் சொந்த வழிகளில் இசையைப் பரப்புகின்றன. இசை மாநாடுகள், பைதக்குகள் , விரிவுரை ஆர்ப்பாட்டங்கள் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு வருகின்றன , மேலும் இசைக்கலைஞர்கள், இசை அறிஞர்கள், இசை ஆசிரியர்கள் மற்றும் இசை விமர்சகர்கள் இசை மற்றும் நடனத்தை பிரபலப்படுத்த முயற்சிக்கின்றனர் . ஸ்பிக்- மேக்கே , சங்கீத் நாடக அகாடமிகள் போன்ற சங்கங்களும் தேசிய மற்றும் சர்வதேச அளவில் கூட இந்திய இசை, நடனம் மற்றும் நாடகத்தைப் பாதுகாக்கவும், வளர்க்கவும், பிரபலப்படுத்தவும் கடுமையாக உழைத்து வருகின்றன . சர்வதேச அளவில் இசைக்கலைஞர்கள் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பை வழங்கியுள்ளனர். பண்டிட். ரவிசங்கர், உஸ்தாத் அலி அக்பர் கான் மற்றும் உஸ்தாத் அல்லா ரக்கா கான் வெளிநாட்டினருக்கு இந்திய இசையைக் கற்பிக்கிறார். பல வெளிநாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்கள் இந்திய நிகழ்த்து

கலைகளுக்கான துறைகளைக் கொண்டுள்ளன, மேலும் அவை மாணவர்களுக்கு பட்டங்கள் மற்றும் டிப்ளோமாக்களை வழங்குகின்றன. உலகம் முழுவதும் இந்திய கலைஞர்கள் பல்வேறு விழாக்களில் நிகழ்ச்சிகளை நடத்தவும் பங்கேற்கவும் அழைக்கப்படுகிறார்கள். இந்திய கலாச்சார உறவுகள் கவுன்சில் (ICCR) மற்றும் மனிதவள மேம்பாட்டு அமைச்சகம் போன்ற பல்வேறு நிறுவனங்கள் புகழ்பெற்ற கலைஞர்கள் மற்றும் இளம் கலைஞர்களுக்கு மானியங்கள், உதவித்தொகைகள் மற்றும் பெல்லோஷிப்புகளை வழங்குவதன் மூலமும், இந்திய இசை, நடனம் மற்றும் நாடகத் துறையில் பரிமாற்றத் திட்டங்களை ஏற்பாடு செய்வதன் மூலமும் இந்தக் கலை வடிவங்கள் அனைத்தையும் தொடர்ந்து பரப்புகின்றன.

கட்டிடக்கலை

கட்டிடக்கலை-தோற்றம் மற்றும் இந்தியக் கண்ணோட்டம்

கட்டிடக்கலை என்பது ஒரு நவீன நிகழ்வு அல்ல. ஆரம்பகால குகை மனிதன் வாழ்வதற்காக தனக்கென ஒரு தங்குமிடத்தைக் கட்டத் தொடங்கியபோதே அது தொடங்கியது. மனிதன் முதலில் அடர்ந்த காட்டுப் பகுதிகளின் இயற்கையான வாழ்விடத்திலிருந்து வெளியேறியபோது தனக்கென ஒரு தங்குமிடத்தை உருவாக்கி சரிசெய்யத் தொடங்கினான். பெரிய மற்றும் சிறந்த தங்குமிடங்களைத் தேடி மனிதனின் கலைத் திறன்கள் விழித்தெழுந்ததால், கண்ணுக்கு இன்பமாகத் தோன்றும் தங்குமிடங்களை உள்ளார்ந்த அழகியல் உணர்வுடன் கட்டத் தொடங்கினான். இவ்வாறு கட்டிடக்கலை உருவானது, இது தேவைகள், கற்பனை, கட்டுமானர்களின் திறன்கள் மற்றும் தொழிலாளர்களின் திறன்கள் ஆகியவற்றின் கலவையாகும்.

கட்டிடக்கலை வடிவங்கள் மற்றும் கட்டுமான விவரங்கள்: கட்டிடக்கலை உள்ளூர் மற்றும் பிராந்திய கலாச்சார மரபுகள் மற்றும் சமூகத் தேவைகள், பொருளாதார செழிப்பு, வெவ்வேறு காலங்களின் மத நடைமுறை ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியது. எனவே, கட்டிடக்கலை பற்றிய ஆய்வு நமக்கு கலாச்சார பன்முகத்தன்மையை வெளிப்படுத்துகிறது மற்றும் இந்தியாவின் வளமான மரபுகளைப் புரிந்துகொள்ள உதவுகிறது. இந்திய கட்டிடக்கலை நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் பிராந்தியங்களிலும் பல்வேறு யுகங்களில் உருவானது. வரலாற்றுக்கு முந்தைய மற்றும் வரலாற்று காலங்களிலிருந்து இந்த இயற்கையான மற்றும் வெளிப்படையான பரிணாமங்களைத் தவிர, இந்திய கட்டிடக்கலையின் பரிணாம வளர்ச்சி பொதுவாக பல பெரிய மற்றும் முக்கியமான வரலாற்று முன்னேற்றங்களால் பாதிக்கப்பட்டது. இயற்கையாகவே, துணைக் கண்டத்தில் பெரிய பேரரசுகள் மற்றும் வம்சங்களின் தோற்றம் மற்றும் சிதைவு, ஒவ்வொன்றும் அவற்றின் வழியில் இந்திய கட்டிடக்கலையின் வளர்ச்சியை பாதித்து பரிணாமத்தை வடிவமைத்தன. வெளிப்புற தாக்கங்கள் இந்திய கட்டிடக்கலையின் தன்மையையும், நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளின் செல்வாக்கையும் வடிவமைத்துள்ளன. இந்திய கட்டிடக்கலையின் பரிணாம வளர்ச்சியைப் பார்ப்போம்.

ஹரப்பா காலம்

மொஹஞ்சதாரோ மற்றும் சிந்து சமவெளி நாகரிகத்தின் பல தளங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வாராய்ச்சிகள், நிபுணத்துவம் வாய்ந்த நகர திட்டமிடல் மற்றும் பொறியியல் திறன்களைக் கொண்ட மிகவும் நவீன நகர்ப்புற நாகரிகத்தின் இருப்பை வெளிப்படுத்தின . நன்கு திட்டமிடப்பட்ட சாலைகள் மற்றும் வீடுகளுடன் கூடிய மிகவும் மேம்பட்ட வடிகால் அமைப்பு,

ஆரியர்கள் வருவதற்கு முன்பு இந்தியாவில் ஒரு அதிநவீன மற்றும் மிகவும் வளர்ந்த கலாச்சாரம் இருந்ததைக் காட்டுகிறது. சிந்து சமவெளி நாகரிகத்தின் இடங்கள் ஆங்கிலேயர்களால் நிறுவப்பட்ட இந்திய தொல்பொருள் ஆய்வின் கீழ் தோண்டப்பட்டன. ஹரப்பா மக்கள் முக்கியமாக மூன்று வகையான கட்டிடங்களைக் கட்டியுள்ளனர் - வசிக்கும் வீடுகள், தூண்கள் கொண்ட மண்டபங்கள் மற்றும் பொது குளியலறைகள். ஹரப்பா எச்சங்களின் முக்கிய அம்சங்கள்:

1. இந்தக் குடியேற்றங்கள் கிமு மூன்றாம் மில்லினியம் வரை இருந்ததைக் காணலாம்.
2. சிந்து நதிக்கரையில், குறிப்பாக வளைவுகளில் சில முக்கியமான குடியிருப்புகள் தோண்டப்பட்டன, அவை நீர், விளைபொருட்கள் மற்றும் பிற பொருட்களை எளிதாக கொண்டு செல்வதற்கான வழிமுறைகள் மற்றும் நதியின் இயற்கை தடைகள் மூலம் சில பாதுகாப்பை வழங்கின .
3. 3. அனைத்து இடங்களும் மக்களுக்கு பாதுகாப்பை வழங்கும் மதில் சூழ்ந்த நகரங்களைக் கொண்டிருந்தன.
4. 4. நகரங்கள் செவ்வக வடிவிலான அமைப்பைக் கொண்டிருந்தன, அவை சாலைகளை செங்கோணத்தில் வெட்டுகின்றன.
5. 5. சிந்து சமவெளி மக்கள் கட்டிடப் பொருளாக தரப்படுத்தப்பட்ட எரிக்கப்பட்ட மண் செங்கற்களைப் பயன்படுத்தினர்.
6. மையங்கள் , தூண் மண்டபங்கள் மற்றும் முற்றங்கள் போன்ற பெரிய பரிமாணக் கட்டிடங்கள் இருந்ததற்கான சான்றுகள் உள்ளன . கோயில்கள் இருந்ததற்கான எந்த ஆதாரமும் இல்லை .

7. பொது கட்டிடங்களில் தானியங்களை சேமித்து வைக்கப் பயன்படுத்தப்பட்ட தானியக் கிடங்குகள் அடங்கும், இது ஒரு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட சேகரிப்பு மற்றும் விநியோக முறையின் ஒரு கருத்தை அளிக்கிறது.

நகரின் குடியிருப்புப் பகுதிகளில் நன்கு திட்டமிடப்பட்ட வடிகால் அமைப்பு இருப்பது மற்றொரு குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும் . வீடுகளில் இருந்து சிறிய வடிகால்கள் பிரதான சாலைகளின் ஓரங்களில் பெரியவற்றுடன் இணைக்கப்பட்டன. வடிகால்கள் மூடப்பட்டிருந்தன, அவற்றை சுத்தம் செய்வதற்காக தளர்வான மூடிகள் வழங்கப்பட்டன. குடியிருப்பு வீடுகளின் திட்டமிடலும் கவனமாக இருந்தது . படிக்கட்டுகளின் சான்றுகள் வீடுகள் பெரும்பாலும் இரட்டை மாடிகளைக் கொண்டிருந்தன என்பதைக் காட்டுகின்றன. வீடுகளுக்குள் தூசி நுழைவதைத் தடுக்க பக்கவாட்டுப் பாதைகளில் கதவுகள் இருந்தன. ஹரப்பன் கட்டிடக்கலையின் மிக முக்கியமான அம்சங்கள் அவர்களின் உயர்ந்த நகர திட்டமிடல் திறன்கள் மற்றும் தெளிவான வடிவியல் முறை அல்லது கட்டம் அமைப்பில் கட்டப்பட்ட நகரங்கள். சாலைகள் ஒன்றையொன்று சரியான கோணங்களில் வெட்டி, மிகவும் நன்றாக அமைக்கப்பட்டிருந்தன. சிந்து சமவெளி குடியிருப்புகள் ஆற்றின் கரையில் அமைந்திருந்ததால், அவை பெரும்பாலும் பெரிய வெள்ளத்தால் அழிக்கப்பட்டன. இந்தப் பேரிடர் இருந்தபோதிலும், சிந்து சமவெளி மக்கள் அதே இடங்களில் புதிய குடியிருப்புகளைக் கட்டினார்கள். இவ்வாறு, அகழ்வாராய்ச்சியின் போது அடுக்குகள் மீது அடுக்குகள் குடியிருப்புகள் மற்றும் கட்டிடங்கள் காணப்பட்டன. சிந்து சமவெளி நாகரிகத்தின் வீழ்ச்சி மற்றும் இறுதி அழிவு, கிமு

இரண்டாம் மில்லினியத்தில் எப்போதோ ஒரு மர்மமாகவே உள்ளது.

மொஹஞ்சதாரோவில் நடனமாடும் பெண்ணின் உலகின் முதல் வெண்கல சிற்பம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது . யோக நிலையில் இருக்கும் ஒரு ஆணின் டெரகோட்டா உருவமும் தோண்டப்பட்டுள்ளது. அழகான தனிப்பட்ட ஆபரணங்கள், பட எழுத்துக்களுடன் கூடிய மென்மையான கல் முத்திரைகள் மற்றும் திமிங்கல காளைகளின் படங்கள், பசுபதி யூனிகார்தன் ஆகியவையும் தோண்டப்பட்டுள்ளன. அடுத்து வந்த வேத ஆரியர்கள், மரம், மூங்கில் மற்றும் நாணல்களால் கட்டப்பட்ட வீடுகளில் வசித்து வந்தனர் ; ஆரிய கலாச்சாரம் பெரும்பாலும் கிராமப்புறமாக இருந்தது, எனவே பிரமாண்டமான கட்டிடங்களின் சில எடுத்துக்காட்டுகளைக் காணலாம். ஏனெனில் ஆரியர்கள் காலப்போக்கில் முற்றிலுமாக அழிக்கப்பட்ட அரச அரண்மனைகளைக் கட்ட மரம் போன்ற அழிந்துபோகக்கூடிய பொருட்களைப் பயன்படுத்தினர். வேத காலத்தின் மிக முக்கியமான அம்சம் நெருப்பு பலிபீடங்களை உருவாக்குவதாகும், இது விரைவில் இன்றும் மக்களின் சமூக மற்றும் மத வாழ்க்கையின் ஒரு முக்கியமான மற்றும் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாக மாறியது. பல இந்து வீடுகளிலும், குறிப்பாக அவர்களின் திருமணங்களிலும், இந்த நெருப்பு பலிபீடங்கள் இன்றும் ஒரு முக்கிய பங்கை வகிக்கின்றன. விரைவில் முற்றங்களும் மண்டபங்களும் நெருப்பை வழிபடுவதற்கான பலிபீடங்களுடன் கட்டப்பட்டன , இது கட்டிடக்கலையின் மிக முக்கியமான அம்சமாகும். குருகுலங்கள் மற்றும் துறவி மடங்கள் பற்றிய குறிப்புகளையும் நாம் காண்கிறோம். துரதிர்ஷ்டவசமாக வேத காலத்தின் எந்த

அமைப்பும் இன்னும் காணப்படவில்லை. கட்டிடக்கலை வரலாற்றில் அவர்களின் பங்களிப்பு, வீடுகளைக் கட்டுவதற்கு செங்கல் மற்றும் கல்லுடன் மரத்தையும் பயன்படுத்துவதாகும். கிமு 6 ஆம் நூற்றாண்டில் இந்தியா தனது வரலாற்றின் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க கட்டத்தில் நுழைந்தது. இரண்டு புதிய மதங்கள் எழுந்தன - சமண மதம் மற்றும் பௌத்தம், மேலும் வேத மதம் கூட ஒரு மாற்றத்திற்கு உட்பட்டது.

கிட்டத்தட்ட ஒரே நேரத்தில் பெரிய மாநிலங்கள் உருவாகின, இது ஒரு புதிய வகை கட்டிடக்கலைக்கு வழிவகுத்தது. இந்த காலகட்டத்தில் அதாவது மகதம் ஒரு பேரரசாக விரிவடைந்ததிலிருந்து, கட்டிடக்கலை வளர்ச்சி மேலும் உத்வேகத்தைப் பெற்றது. இப்போதிலிருந்து இந்திய கட்டிடக்கலையை கிட்டத்தட்ட உடைக்க முடியாத வரிசையில் கண்டுபிடிக்க முடிந்தது. பௌத்தம் மற்றும் சமண மதத்தின் தோற்றம் ஆரம்பகால கட்டிடக்கலை பாணியின் வளர்ச்சிக்கு உதவியது. புத்த ஸ்தூபங்கள் புத்தரின் எச்சங்கள் பாதுகாக்கப்பட்ட இடங்களிலும், புத்தரின் வாழ்க்கையில் முக்கியமான நிகழ்வுகள் நடந்த முக்கிய இடங்களிலும் கட்டப்பட்டன. கவனமாக எரிக்கப்பட்ட சிறிய தரமான செங்கற்களால் மூடப்பட்ட பெரிய மண் மேடுகளால் ஸ்தூபங்கள் கட்டப்பட்டன. ஒன்று அவர் பிறந்த லும்பினியில் கட்டப்பட்டது; இரண்டாவது கயாவில் அவர் போதி மரத்தின் கீழ் ஞானம் பெற்ற இடத்தில், மூன்றாவது சாரநாத்தில் அவர் தனது முதல் பிரசங்கத்தை வழங்கிய இடத்தில் மற்றும் நான்காவது குஷிநகரில் , எண்பது வயதில் மகாபரிநிர்வாணத்தை அடைந்து அவர் இறந்த இடத்தில் . புத்தரின் அடக்கம் செய்யப்பட்ட மேடுகள் மற்றும் அவரது வாழ்க்கையில் முக்கிய நிகழ்வுகளின்

இடங்கள் நாட்டின் குறிப்பிடத்தக்க கட்டிடக்கலை கட்டிடங்களின் முக்கிய அடையாளங்களாக மாறின. இவை புத்தரின் துறவிகள் மற்றும் கன்னியாஸ்திரிகளின் வரிசைக்கு – சங்கத்திற்கு – முக்கியமான இடங்களாக மாறின. அத்தகைய இடங்களில் மடங்கள் (விகாரங்கள்), பிரசங்கம், கற்பித்தல் மற்றும் கற்றல் மையங்கள் தோன்றின. பொது மக்களுக்கும் துறவிகளுக்கும் இடையிலான கற்பித்தல் மற்றும் தொடர்புக்கான சபை அரங்குகள் (சைத்தியங்கள்) கட்டப்பட்டன. அப்போதிருந்து மதம் கட்டிடக்கலையை பாதிக்கத் தொடங்கியது. பௌத்தர்களும் சமணர்களும் ஸ்தூபிகள், விகாரங்கள் மற்றும் சைத்தியங்களைக் கட்டத் தொடங்கியபோது, குப்தர் ஆட்சியின் போது முதல் கோயில் கட்டுமான நடவடிக்கை தொடங்கியது.

ஆரம்பகால வரலாற்று காலம்

இந்திய கட்டிடக்கலையின் ஒரு முக்கியமான கட்டம் மௌரியர் காலத்தில் தொடங்கியது. மௌரியர்களின் பொருள் வளமும் புதிய மத உணர்வும் அனைத்து துறைகளிலும் சாதனைகளுக்கு வழிவகுத்தது. மெகஸ்தனிஸ் , செலூகஸின் கிரேக்க தூதர். மௌரிய அரசவைக்குச் சென்ற நிகேட்டர் , சந்திரகுப்த மௌரியரின் அரண்மனையை ஒரு சிறந்த கட்டிடக்கலை சாதனை என்று வர்ணித்தார். இது மரத்தால் செதுக்கப்பட்ட ஒரு பெரிய அரண்மனை. மௌரிய காலத்தில் (கிமு 322-182) குறிப்பாக அசோக கட்டிடக்கலையின் கீழ் பெரும் முன்னேற்றம் காணப்பட்டது. மௌரிய கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை பெர்சியர்கள் மற்றும் கிரேக்கர்களின் செல்வாக்கை சித்தரித்தது. அசோகரின் ஆட்சிக் காலத்தில் பல ஒற்றைக்கல் கல் தூண்கள் அமைக்கப்பட்டன, அவற்றில்

'தம்ம'வின் போதனைகள் பொறிக்கப்பட்டன. உச்சியை (தலைநகரங்கள்) அலங்கரிக்கும் விலங்கு உருவங்களுடன் கூடிய மிகவும் மெருகூட்டப்பட்ட தூண்கள் தனித்துவமானவை மற்றும் குறிப்பிடத்தக்கவை. சாரநாத் தூணின் சிங்கத் தலைநகரம் இந்தியக் குடியரசின் சின்னமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு தூணும் சுமார் 50 டன் எடையும் சுமார் 50 அடி உயரமும் கொண்டது. சாஞ்சி மற்றும் சாரநாத்தின் ஸ்தூபிகள் மௌரிய கட்டிடக்கலையின் சாதனையின் அடையாளங்களாகும் . ஜாதகக் கதைகளின் காட்சிகளை சித்தரிக்கும் அழகிய சிற்பத்துடன் கூடிய சாஞ்சி ஸ்தூபியின் நுழைவாயில்கள் கைவினைஞர்களின் திறமை மற்றும் அழகியல் உணர்வின் மாதிரிகள். கிரேக்க மற்றும் இந்திய கலைகளின் கலவையானது பின்னர் வளர்ந்த காந்தார கலையின் வளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்தது. கலை மற்றும் கட்டிடக்கலையின் பிற பள்ளிகள் பூர்வீக மதுரா பள்ளி மற்றும் அமராவதி பள்ளி ஆகும். குஷானர்களின் செல்வாக்கின் கீழ், குறிப்பாக கி.பி முதல் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு, இந்த பள்ளிகளின் கைவினைஞர்களால் ஏராளமான புத்தரின் சிலைகள் கட்டப்பட்டன . காந்தார கலைப் பள்ளியின் கீழ், புத்தர் மற்றும் போதிசத்தவரின் வாழ்க்கை போன்ற சிலைகள் . கருத்துக்கள், உத்வேகங்கள் மற்றும் பாடங்கள் அனைத்தும் இந்தியர்களாக இருந்தாலும், கிரேக்க கடவுள்களின் சாயலில் செய்யப்பட்டன. உடல் அழகை வழங்க வளமான ஆபரணங்கள், அலங்காரத் துணிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. சிற்பங்கள் கல், டெரகோட்டா, சிமென்ட் போன்ற பொருள் மற்றும் களிமண்ணில் இருந்தன. மதுரா பள்ளியின் உருவங்கள் புள்ளியிடப்பட்ட சிவப்பு கல்லால் செய்யப்பட்டன. அவற்றில்

அதிக ஆன்மீக தோற்றம் இருந்தது. புத்தருடன் சேர்ந்து சமண உணவு முறைகளின் சிற்பங்களையும் இங்கே காணலாம். ஆந்திரப் பகுதியைச் சேர்ந்த சாதவாகனர்களின் ஆதரவின் கீழ் அமராவதி பள்ளி உருவாக்கப்பட்டது . கீழ் கோதாவரி பகுதியில் உள்ள அமராவதியில் ஒரு பெரிய ஸ்தூபி கட்டப்பட்டது. ஸ்தூபியின் சுவர்கள் அடித்தளத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளன, செதுக்கப்பட்ட பதக்கம் மற்றும் அலங்கார பலகைகள் இருந்தன. நாகர்ஜுன்கொண்டா புத்த கட்டிடக்கலைக்கு பிரபலமான மற்றொரு இடம். குப்தர் காலம் சுதந்திரமாக நிற்கும் இந்து கோயில்களின் கட்டுமானத்தின் தொடக்கத்தைக் குறிக்கிறது. இதற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டு தியோகரில் (ஜான்சி மாவட்டம்) உள்ள கோயில், தெய்வத்தின் உருவம் வைக்கப்பட்ட மையக் கோயில் அல்லது கர்ப்பக்கிரகத்தைக் கொண்டிருந்தது. பித்ரிகானில் (கான்பூர் மாவட்டம்) உள்ள மற்றொரு கோயில் இந்தக் காலகட்டத்தின் இரண்டு சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.

குகைக் கட்டிடக்கலை

குகைக் கட்டிடக்கலையின் வளர்ச்சி மற்றொரு தனித்துவமான அம்சமாகும், மேலும் இது இந்திய கட்டிடக்கலை வரலாற்றில் ஒரு முக்கியமான கட்டத்தைக் குறிக்கிறது. கிமு இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கும் கிபி பத்தாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடையில் ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட குகைகள் தோண்டப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் மகாராஷ்டிராவின் அஜந்தா மற்றும் எல்லோரா குகைகள் மற்றும் ஒரிசாவின் உதயகிரி குகை ஆகியவை பிரபலமானவை. இந்த குகைகளில் புத்த விஹாரங்கள், சைத்யங்கள் மற்றும் மண்டபங்கள் மற்றும் இந்து கடவுள்கள் மற்றும் தெய்வங்களின் தூண் கோயில்கள் உள்ளன.

பாறையில் செதுக்கப்பட்ட கோயில்கள்

கோயில்கள் வெட்டப்பட்டன. கிறிஸ்தவ சகாப்தத்தின் ஆரம்ப ஆண்டுகளில் மேற்கு டெக்கனில் ஆரம்பகால பாறையில் வெட்டப்பட்ட கோயில்கள் தோண்டப்பட்டன. நேர்த்தியான உயரமான மண்டபங்கள் மற்றும் மெருகூட்டப்பட்ட அலங்கார சுவருடன் கூடிய கார்லேவில் உள்ள சைத்தியம் பாறையில் வெட்டப்பட்ட கட்டிடக்கலைக்கு ஒரு குறிப்பிடத்தக்க எடுத்துக்காட்டு. ராஷ்டிரகூடர்களால் கட்டப்பட்ட எல்லோராவில் உள்ள கைலாஷ் கோயில் மற்றும் பல்லவர்களால் கட்டப்பட்ட மகாபலிபுரத்தின் ரத கோயில்கள் ஆகியவை பாறையில் வெட்டப்பட்ட கோயில்களின் பிற எடுத்துக்காட்டுகளாகும். பாறைகளின் நிலைத்தன்மை மற்றும் நிலைத்தன்மை பெரும்பாலும் கலையின் ஆதரவாளர்களையும், இந்த கோயில்களை அழகான சிற்பங்களால் அலங்கரித்த கட்டிடக் கலைஞர்களையும் ஈர்த்தது.

நிற்கும் கோயில்கள்

குப்தர் ஆட்சிக் காலத்தில் தொடங்கிய கோயில் கட்டுமான நடவடிக்கைகள் பிற்காலத்திலும் தொடர்ந்து செழித்து வளர்ந்தன. தென்னிந்தியாவில் பல்லவர்கள் , சோழர்கள், பாண்டியர்கள் , ஹோய்சாலர்கள் மற்றும் பின்னர் விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் ஆட்சியாளர்கள் கோயில்களை சிறப்பாகக் கட்டியெழுப்பினர். பல்லவ ஆட்சியாளர்கள் மகாபலிபுரத்தில் கடற்கரைக் கோயிலைக் கட்டினார்கள். பல்லவர்கள் காஞ்சிபுரத்தில் கைலாசநாதர் கோயில் மற்றும் வைகுந்த பெருமாள் கோயில்கள் போன்ற பிற கட்டமைப்பு கோயில்களையும் கட்டினார்கள். சோழர்கள் தஞ்சையில் உள்ள பிரகதீஸ்வரர் கோயில் போன்ற பல கோயில்களைக்

கட்டினார்கள். சோழர்கள் தென்னிந்தியாவின் ஒரு பொதுவான கோயில் கட்டிடக்கலை பாணியை உருவாக்கினர், இது விமானம் அல்லது சிகரம், உயரமான சுவர்கள் மற்றும் கோபுரத்தால் சூழப்பட்ட நுழைவாயிலுடன் முழுமையானது. பேலூர் , ஹலேபீடில் அற்புதமான கோயில்கள் கட்டப்பட்டன, அங்கு கல் வேலைப்பாடுகள் இன்னும் உயரத்தை எட்டின. வடக்கு மற்றும் கிழக்கு இந்தியாவில் அற்புதமான கோயில்களும் கட்டப்பட்டன, அவற்றைப் பின்பற்றிய பாணி நாகரா பாணி என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. அவற்றில் பெரும்பாலானவை சிகரங்கள் (சூழல் கூரைகள்), கர்ப்பகிரகம் (கருவறை) மற்றும் மண்டபம் (தூண் மண்டபம்) ஆகியவற்றைக் கொண்டிருந்தன. ஒரிசாவில் கங்க மன்னர்களால் கட்டப்பட்ட லிங்கராஜா கோயில், புவனேஷ்வரில் உள்ள முக்தேஸ்வரர் கோயில் மற்றும் பூரியில் உள்ள ஜெகந்நாதர் கோயில் போன்ற மிக அழகான கோயில்கள் சில உள்ளன. கோனார்க்கில் உள்ள சூரிய கோயில் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் கிழக்கு கங்க மன்னர் முதலாம் நரசிம்ம தேவரால் கட்டப்பட்டது. இந்த கோயில் சூரியனுக்கு (சூரியக் கடவுள்) அர்ப்பணிக்கப்பட்டுள்ளது மற்றும் பன்னிரண்டு சக்கர தேராக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. கஜுராஹோவில் உள்ள கோயில் வளாகம் பத்தாம் மற்றும் பதினொன்றாம் நூற்றாண்டுகளுக்கு இடையில் மத்தியப் பிரதேசத்தின் புண்டேல்கண்ட் பகுதியில் சண்டெல்லா ஆட்சியாளர்களால் கட்டப்பட்டது. அவற்றில் மிக முக்கியமானது கண்டாரியா மகாதேவ் கோயில். ராஜஸ்தானில் உள்ள மவுண்ட் அபு சமண தீர்த்தங்கரர்களுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட தில்வாரா கோயிலுக்கு பெயர் பெற்றது . இவை தூய வெள்ளை பளிங்குக் கல்லால் கட்டப்பட்டு

நேர்த்தியான சிற்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டன. இவை சோலங்கி ஆட்சியாளர்களின் ஆதரவின் கீழ் கட்டப்பட்டன. 194 இந்தியா குஜராத்தில் உள்ள சோமநாதர் கோயில், பனாரஸில் உள்ள விஸ்வநாதர் கோயில், மதுராவில் உள்ள கோவிந்த கோயில், குவஹாத்தியில் உள்ள காமாக்யா கோயில், காஷ்மீரில் உள்ள சங்கராச்சாரியார் கோயில் மற்றும் கொல்கத்தாவின் காளிகாட்டில் உள்ள காளி கோயில் ஆகியவை இந்திய துணைக் கண்டத்தின் கோயில் கட்டுமான நடவடிக்கைகளுக்கு சான்றாக விளங்கும் சில முக்கியமான கோயில்களாகும் .

இடைக்காலக் கட்டிடக்கலை

டெல்லி சுல்தானகம் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் துருக்கியர்களின் வருகையுடன், பெர்சியா, அரேபியா மற்றும் மத்திய ஆசியாவின் கட்டிடக்கலை பாணிகள் போன்ற ஒரு புதிய கட்டிடக்கலை நுட்பம் வந்தது. இந்த கட்டிடங்களின் பொறியியல் அம்சங்கள் குவிமாடங்கள், வளைவுகள் மற்றும் மினாரெட்டுகள். ஆட்சியாளர்களால் கட்டப்பட்ட அரண்மனைகள், மசூதிகள் மற்றும் கல்லறைகள் பூர்வீக கட்டிடக்கலை அம்சங்களுடன் கலந்த இந்த அம்சங்களைக் கொண்டிருந்தன, மேலும் கட்டிடக்கலையில் ஒரு புதிய தொகுப்பு அடையப்பட்டது. டெல்லியின் துருக்கிய ஆட்சியாளர்கள் மிகவும் திறமையான மற்றும் ஏற்கனவே அழகான கட்டிடங்களை கட்டிய உள்ளூர் இந்திய கைவினைஞர்களின் சேவைகளைப் பயன்படுத்தியதால் இது நடந்தது. வந்த கட்டிடங்களில் இஸ்லாமிய கட்டமைப்பின் எளிமையையும், அவர்கள் தங்கள் சொந்த பூர்வீக கட்டமைப்புகளில் செய்த விரிவான சிற்பங்கள் மற்றும்

வடிவமைப்புகளையும் காண்கிறோம். இந்தக் காலகட்டத்தின் கட்டிடக்கலையில் அவர்களின் அனைத்து வடிவமைப்புகளிலும் ஒரு நடுத்தர பாதை பின்பற்றப்பட்டது. இந்தக் காலகட்டத்தின் ஆரம்பகால கட்டிடம் டெல்லியில் உள்ள குவ்வதுல் இஸ்லாம் மசூதி மற்றும் குதுப் மினார் ஆகும். பிந்தையது 70 மீட்டர் உயரம் கொண்ட ஒரு கோபுரம் . இது ஐந்து மாடிகளைக் கொண்ட ஒரு குறுகலான கோபுரம். மசூதியிலும் கோபுரத்திலும் அழகான கையெழுத்துப் பிரதிகள் உள்ளன. பின்னர் பல கட்டிடங்கள் சுல்தான்களால் கட்டப்பட்டன. அலாவுதீன் கல்ஜி குவாத் - உல் - இஸ்லாம் மசூதியை விரிவுபடுத்தி , மசூதியின் சுற்றுச்சுவருக்கு ஒரு நுழைவாயிலைக் கட்டினார். இந்த நுழைவாயில் அலாஹி தர்வாஜா என்று அழைக்கப்படுகிறது , இது இன்றும் மிக அழகான கட்டிடக்கலை வடிவமைப்புகளில் ஒன்றாகும். கட்டிடத்தை அதன் அழகில் சிறந்து விளங்க அலங்கார கூறுகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. டெல்லியில் ஹவுஸ் காஸையும் அவர் கட்டினார், இது ஒரு ஹைட்ராலிக் கட்டமைப்பாக இருந்தது. முகமது துக்ளக், ஃபிரோஸ் துக்ளக் மற்றும் துக்ளகாபாத் கோட்டைகள் சில எடுத்துக்காட்டுகள். அவர்களின் கட்டிடங்கள் அழகாக இல்லாவிட்டாலும், மிகவும் வலுவான சுவர்களைக் கொண்டிருந்தன, பிரமாண்டமானவை மற்றும் ஈர்க்கக்கூடியவை. ஆப்கானிய ஆட்சியின் போது டெல்லியில் இப்ராஹிம் லோடியின் கல்லறைகளும், சசாரத்தில் உள்ள ஷெர்ஷாவின் கல்லறையும் கட்டப்பட்டன. இந்தக் காலகட்டத்தின் கட்டிடக்கலை, கட்டுமானக் கலைஞர்களால் பூர்வீக பாணிகள் எவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு பயன்படுத்தப்பட்டன என்பதையும் காட்டுகிறது . இந்த

ஆண்டுகளில், துருக்கியர்கள் இன்னும் குடியேறும் பணியில் இருந்தனர். வடக்கிலிருந்து திமர் படையெடுப்புகளை மேற்கொண்ட மங்கோலியர்களால் ஆட்சியாளர்கள் அச்சுறுத்தப்பட்டனர். அதனால்தான் இந்தக் காலகட்டத்தின் கட்டிடங்கள் வலுவானவை, உறுதியானவை மற்றும் நடைமுறைக்குரியவை.

பிராந்திய இராச்சியங்கள் வங்காளம், குஜராத் மற்றும் தக்காணத்தில் பிராந்திய இராச்சியங்கள் நிறுவப்பட்டதன் மூலம், அவற்றின் சொந்த பாணியைக் கொண்ட அழகான கட்டிடங்கள் கட்டப்பட்டன. ஜமா மசூதி, சாதி சயாத் மசூதி மற்றும் அகமதாபாத்தில் உள்ள நடுங்கும் கோபுரங்கள் இந்த கட்டிடக்கலைக்கு சில எடுத்துக்காட்டுகள். மண்டுவில் (மத்திய இந்தியா) ஜமா மசூதி, ஹிந்தோலா மஹால் மற்றும் ஜஹாஸ் மஹால் கட்டப்பட்டன. தக்காணத்தில், சுல்தான்கள் பல கட்டிடங்களை எழுப்பினர். குல்பர்காவில் உள்ள ஜமா மசூதி, பிதாரில் உள்ள மஹ்மூத் கவானின் மதர்சா , இப்ராஹிம் ரௌசா , பீஜப்பூரில் உள்ள கோல் கும்பாஸ் மற்றும் கோல்குண்டா கோட்டை ஆகியவை சில பிரபலமான கட்டிடங்கள். கோல் கும்பாஸ் உலகின் மிகப்பெரிய குவிமாடத்தைக் கொண்டுள்ளது. இந்த கட்டிடங்கள் அனைத்தும் வட இந்தியாவின் கட்டிடங்களிலிருந்து வடிவமைப்பு மற்றும் பாணியில் வேறுபடுகின்றன. வங்காளத்தில் பல கட்டமைப்புகளின் நீள்வட்ட வடிவம் மற்றும் கூரை கட்டுமானத்தின் விசித்திரமான பாணி ஆகியவை வங்காளத்தின் பிராந்திய கட்டிடக்கலையின் தனித்துவமான அம்சங்களாகும், அவை பாண்டுவாவில் உள்ள அடினா மசூதி மற்றும் ஜல்லாலுதீன் கல்லறை , கில் தர்வாசா மற்றும் கவுரில் உள்ள தந்திபாரா மசூதி

போன்றவை. ஜான்பூரில் , ஷர்கி ஆட்சியாளர்களால் கட்டப்பட்ட அட்டாலா மசூதியின் குவிமாடத்தை மூடும் ஒரு பிரம்மாண்டமான திரை இருந்தது , அதே நேரத்தில் மால்வாவில் உள்ள ஹோஷாங் ஷாவின் கல்லறை முழுவதுமாக பளிங்குக் கற்களால் ஆனது மற்றும் கைவினைஞர்களால் அழகாக செய்யப்பட்ட மஞ்சள் மற்றும் கருப்பு பளிங்குக் கற்களால் ஆனது. இந்தக் காலகட்டத்தில் நிறுவப்பட்ட விஜயநகரப் பேரரசின் ஆட்சியாளர்கள் பல அழகான கட்டிடங்களையும் கோயில்களையும் கட்டி பல சாதனைகளைச் செய்தனர். இடிபாடுகள் மட்டுமே எஞ்சியிருந்தாலும், ஹம்பியில் உள்ள விட்டல்சாமி மற்றும் ஹசார் ராமர் கோயில்கள் நல்ல உதாரணங்களாகும்.

பஹாமனி

பஹாமினி சுல்தான்கள் பெர்சியா, சிரியா, துருக்கி மற்றும் தென்னிந்திய கோயில்களின் பாணிகளிலிருந்து கடன் வாங்கினார்கள். குல்பர்காவில் உள்ள ஜமா மசூதி மிகவும் பிரபலமானது. இந்த மசூதியின் முற்றம் ஏராளமான குவிமாடங்களால் மூடப்பட்டுள்ளது மற்றும் இந்தியாவில் மூடப்பட்ட நாட்டுப்புறக் கட்டிடங்களைக் கொண்ட ஒரே மசூதி இதுவாகும் .

முகலாயர்கள்

முகலாயர்களின் வருகை கட்டிடக்கலையில் ஒரு புதிய சகாப்தத்தைக் கொண்டு வந்தது. முன்னதாகத் தொடங்கிய பாணியின் தொகுப்பு இந்த நேரத்தில் அதன் உச்சத்தை எட்டியது. முகலாய பாணியின் கட்டிடக்கலை அக்பரின் ஆட்சியின் போது தொடங்கியது. இந்த ஆட்சியின் முதல் கட்டிடம் டெல்லியில் உள்ள ஹுமாயூனின் கல்லறை ஆகும்.

இந்த அற்புதமான கட்டிடத்தில் சிவப்பு கல் பயன்படுத்தப்பட்டது. இது ஒரு முக்கிய நுழைவாயிலைக் கொண்டுள்ளது மற்றும் கல்லறை ஒரு தோட்டத்தின் நடுவில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. பலர் இதை தாஜ்மஹாலின் முன்னோடியாகக் கருதுகின்றனர். அக்பர் ஆக்ரா மற்றும் ஃபதேபூர் சிக்ரியில் கோட்டைகளைக் கட்டினார். புலுண்ட் தர்வாசா வலிமைமிக்க முகலாயப் பேரரசின் மகத்துவத்தை பிரதிபலிக்கிறது. குஜராத்தை அக்பர் வென்றதைத் தொடர்ந்து இந்த கட்டிடம் கட்டப்பட்டது. புலந்த் தர்வாசாவின் வளைவு சுமார் 41 மீ உயரம் கொண்டது மற்றும் இது உலகின் மிகவும் கம்பீரமான நுழைவாயிலாக இருக்கலாம். சலீம் சிஷ்டியின் கல்லறை, ஜோதா பாயின் அரண்மனை, இபாதத் கானா, பீர்பாலின் வீடு மற்றும் ஃபதேபூர் சிக்ரியில் உள்ள பிற கட்டிடங்கள் பாரசீக மற்றும் இந்திய கூறுகளின் தொகுப்பை பிரதிபலிக்கின்றன. ஜஹாங்கீரின் ஆட்சிக் காலத்தில், ஆக்ராவிற்கு அருகிலுள்ள சிகந்திராவில் அக்பரின் கல்லறை கட்டப்பட்டது. அவர் இதிமதுத் -உத் - தெளலாவின் அழகிய கல்லறையை கட்டினார் , இது முற்றிலும் பளிங்குக் கல்லால் கட்டப்பட்டது. ஷாஜகான் முகலாயர்களில் மிகச் சிறந்த கட்டிடக் கலைஞர். அவர் பளிங்கு பரவலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. அலங்கார வடிவமைப்பு, (பியட்ரா என்று அழைக்கப்படுகிறது) பதிக்கப்பட்ட வேலைகளில் துரோ) அழகான வளைவுகள் மற்றும் மினாரெட்டுகள் அவரது கட்டிடங்களின் அம்சங்களாக இருந்தன. டெல்லியின் செங்கோட்டை மற்றும் ஜமா மசூதி மற்றும் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக தாஜ்மஹால் ஆகியவை ஷாஜஹானால் கட்டப்பட்ட சில கட்டிடங்கள். ஷாஜஹானின் மனைவியின் கல்லறையான தாஜ்மஹால், பளிங்குக் கல்லால் கட்டப்பட்டுள்ளது மற்றும் முகலாய காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட

அனைத்து கட்டிடக்கலை அம்சங்களையும் பிரதிபலிக்கிறது. இது ஒரு மைய குவிமாடம், நான்கு நேர்த்தியான மினாரட்டுகள் , நுழைவாயில், பதிக்கப்பட்ட வேலைப்பாடு மற்றும் பிரதான கட்டிடத்தைச் சுற்றியுள்ள தோட்டங்களைக் கொண்டுள்ளது. முகலாய பாணி கட்டிடக்கலை பிற்கால கட்டிடங்களில் ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. கட்டிடங்கள் பண்டைய இந்திய பாணியின் வலுவான செல்வாக்கைக் காட்டின, மேலும் முற்றங்கள் மற்றும் தூண்களைக் கொண்டிருந்தன. இந்த பாணி கட்டிடக்கலையில் முதல் முறையாக – யானைகள், சிங்கங்கள், மயில்கள் மற்றும் பிற பறவைகள் அடைப்புக்குறிக்குள் செதுக்கப்பட்டன. அடுத்து 200 ஆண்டுகள் நாட்டை ஆண்ட ஆங்கிலேயர்கள் வந்தனர், மேலும் அவர்களின் கட்டிடங்களில் காலனித்துவ பாணி கட்டிடக்கலையின் பாரம்பரியத்தை விட்டுச் சென்றனர்.

கட்டப்பட்ட நினைவுச்சின்னங்கள்

ஃபதேபூர் சிக்ரியில் அக்பர் முகலாய கட்டிடக்கலை அக்பரின் ஆட்சிக் காலத்தில் தொடங்கியது. அவர் பல முக்கியமான கட்டிடங்களை எழுப்பினார். அவரது ஆட்சியின் மகுடமான சாதனைகள் ஆக்ராவிலிருந்து 40 கி.மீ தொலைவில் உள்ள அவரது புதிய தலைநகரான ஃபதேபூர் சிக்ரியைக் கட்டியதாகும். ஃபதேபூர் சிக்ரி கற்களால் ஆன காதல். புலந்த் தர்வாஜாவின் வளைவு உலகின் மிகவும் கம்பீரமான நுழைவாயிலாகும். செயிண்ட் சலீம் சிஸ்டியின் கல்லறை அதன் அழகில் நேர்த்தியானது . ஜோதா பாய் அரண்மனை பண்டைய இந்திய கட்டிடக்கலைக்கு ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. ஜமா மசூதி பாரசீக பாணியின் தாக்கத்துடன் கட்டப்பட்டது. திவான் -இ - அம் மற்றும் திவான்- இ -காஸ்

ஆகியவை அவற்றின் திட்டமிடல் மற்றும் அலங்காரத்திற்கு பிரபலமானவை. இபாதத் காணா மற்றும் பஞ்ச் மஹால் ஆகியவை மற்றொரு குறிப்பிடத்தக்க கட்டிடங்கள் . பஞ்ச் மஹால் ஐந்து மாடிகளில் ஒரு பிரமிடு அமைப்பு . இது ஒரு புத்த விஹாராவின் வடிவத்தில் கட்டப்பட்டது .

காலனித்துவ கட்டிடக்கலை மற்றும் நவீன காலம்

அலுவலக கட்டிடங்களில் காலனித்துவ செல்வாக்கைக் காணலாம். கி.பி பதினாறாம் நூற்றாண்டிலிருந்து வரத் தொடங்கிய ஐரோப்பியர்கள் பல தேவாலயங்கள் மற்றும் பிற கட்டிடங்களைக் கட்டினார்கள். போர்த்துகீசியர்கள் கோவாவில் பல தேவாலயங்களைக் கட்டினார்கள், அவற்றில் மிகவும் பிரபலமானவை பசிலிக்கா போம் ஜீசஸ் மற்றும் செயிண்ட் பிரான்சிஸ் தேவாலயம் . ஆங்கிலேயர்கள் தங்கள் ஏகாதிபத்திய மகிமையை பிரதிபலிக்கும் நிர்வாக மற்றும் குடியிருப்பு கட்டிடங்களையும் கட்டினார்கள். சில கிரேக்க மற்றும் ரோமானிய செல்வாக்கை தூண்கள் அல்லது தூண்கள் கொண்ட கட்டிடங்களில் காணலாம். டெல்லியில் உள்ள பாராளுமன்ற கட்டிடம் மற்றும் கன்னாட் பிளேஸ் நல்ல எடுத்துக்காட்டுகள். முன்னர் வைஸ்ராயின் இல்லமாக இருந்த ராஷ்டிரபதி பவனை வடிவமைத்த கட்டிடக் கலைஞர் லுடியன்ஸ். இது மணற்கற்களால் கட்டப்பட்டுள்ளது மற்றும் ராஜஸ்தானின் விதானங்கள் மற்றும் ஜாலி போன்ற வடிவமைப்பு அம்சங்களைக் கொண்டுள்ளது . பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் முன்னாள் தலைநகரான கல்கத்தாவில் உள்ள விக்டோரியா நினைவுச்சின்னம், பளிங்குக் கற்களால் ஆன ஒரு பெரிய கட்டிடமாகும். இது இப்போது காலனித்துவ கலைப்பொருட்கள் நிறைந்த ஒரு அருங்காட்சியகத்தைக் கொண்டுள்ளது.

பிரிட்டிஷ் காலத்தில் பல தலைமுறைகளாக அரசாங்க அதிகாரிகள் பணியாற்றிய கல்கத்தாவில் உள்ள எழுத்தாளர்கள் கட்டிடம், சுதந்திரத்திற்குப் பிறகும் வங்காளத்தின் நிர்வாக மையமாக உள்ளது . கல்கத்தாவில் உள்ள செயிண்ட் பால்ஸ் கதீட்ரல் போன்ற தேவாலய கட்டிடங்களில் சில கோதிக் கூறுகளைக் காணலாம். மும்பையில் உள்ள விக்டோரியா டெர்மினஸ் போன்ற பிரமிக்க வைக்கும் ரயில்வே டெர்மினல்களையும் ஆங்கிலேயர்கள் விட்டுச் சென்றனர். 1947 இல் சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு, நவீன கட்டிடக்கலை பாணிகள் இப்போது சாட்சியமளிக்கின்றன. சண்டிகரில் பிரெஞ்சு கட்டிடக் கலைஞர் கோர்பூசியரால் வடிவமைக்கப்பட்ட கட்டிடங்கள் உள்ளன. டெல்லியில், ஆஸ்திரிய கட்டிடக் கலைஞர் ஸ்டீன், உலகம் முழுவதிலுமிருந்து முன்னணி அறிவுஜீவிகளால் மாநாடுகள் நடத்தப்படும் இந்திய சர்வதேச மையத்தையும், சமீபத்தில், தலைநகரில் அறிவுசார் செயல்பாடுகளின் மையமாக மாறியுள்ள இந்தியா ஹாபிடேட் மையத்தையும் வடிவமைத்தார். கடந்த சில தசாப்தங்களில், பல திறமையான இந்திய கட்டிடக் கலைஞர்கள் உள்ளனர், சிலர் டெல்லியில் உள்ள திட்டமிடல் மற்றும் கட்டிடக்கலை பள்ளி (SPA) போன்ற முதன்மையான கட்டிடக்கலை பள்ளிகளில் பயிற்சி பெற்றவர்கள். ராஜ் ரெவால் மற்றும் சார்லஸ் கொரியா போன்ற கட்டிடக் கலைஞர்கள் இந்த புதிய தலைமுறையை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றனர் ராஜ் ரெவால் டெல்லியில் உள்ள SCOPE வளாகம் மற்றும் ஜவஹர் வியாபார் பவனை வடிவமைத்துள்ளார் . மணற்கல் போன்ற பூர்வீக கட்டிடப் பொருட்களை கட்டுமானத்திற்காகப் பயன்படுத்துவதில் அவர் பெருமை கொள்கிறார், மேலும் ரோமின் பிளாசாக்களிலிருந்து

படிகள் மற்றும் திறந்தவெளிகளையும் இணைக்கிறார். இதற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டு டெல்லியில் உள்ள C1ET கட்டிடம். மும்பையைச் சேர்ந்த சார்லஸ் கொரியா டெல்லியின் கண்ணாட் பிளேஸில் உள்ள LIC கட்டிடத்திற்கு பொறுப்பானவர். அவர் உயரமான கட்டிடத்தில் கண்ணாடி முகப்புகளைப் பயன்படுத்தி ஒளியைப் பிரதிபலிக்கவும், உயரமான உணர்வை உருவாக்கவும் பயன்படுத்தியுள்ளார். கடந்த பத்தாண்டுகளில் உள்நாட்டு கட்டிடக்கலையில், வீட்டுவசதி கூட்டுறவு சங்கங்கள் அனைத்து பெருநகரங்களிலும் பயன்பாட்டை உயர் மட்ட திட்டமிடல் மற்றும் அழகியல் உணர்வுடன் இணைத்து காளான்களாக வளர்ந்துள்ளன.

வெளிநாடுகளில் இந்திய கலாச்சாரம்

மற்றும் மிஷனரிகள் மூலம் இந்திய கலாச்சாரத்தின் பரவல்

பண்டைய காலங்களில், இந்தியாவிலிருந்து வணிகர்கள் வணிகத்தில் புதிய வாய்ப்புகளைத் தேடி தொலைதூர நாடுகளுக்குச் சென்றனர். அவர்கள் மேற்கில் ரோம் நகருக்கும் கிழக்கில் சீனாவிற்கும் சென்றனர். கி.மு. முதல் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில், அவர்கள் தங்கத்தைத் தேடி இந்தோனேசியா மற்றும் கம்போடியா போன்ற நாடுகளுக்குப் பயணம் செய்தனர். குறிப்பாக ஜாவா, சுமத்ரா மற்றும் மலாயா தீவுகளுக்கு அவர்கள் பயணம் செய்தனர். இந்த நாடுகள் சுவர்ணதீபம் (சுவர்ணம் என்றால் தங்கம் என்றும், தவீபம் என்றால் தீவு என்றும் பொருள்) என்று அழைக்கப்படுவதற்கான காரணம் இதுதான் . இந்த வணிகர்கள் காசி, மதுரா, உஜ்ஜைன், பிரயாகை மற்றும் பாடலிபுத்திரம் போன்ற பல செழிப்பான நகரங்களிலிருந்தும், மாமல்லபுரம் , தாமிரலிப்தி , பூரி மற்றும் காவேரிப்பட்டணம் போன்ற கிழக்கு கடற்கரையில் உள்ள துறைமுக

நகரங்களிலிருந்தும் பயணம் செய்தனர் . பேரரசர் அசோகரின் காலத்தில் கலிங்க இராச்சியம் இலங்கையுடன் வர்த்தக உறவுகளைக் கொண்டிருந்தது. வணிகர்கள் எங்கு சென்றாலும், அந்த இடங்களுடன் கலாச்சார தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். இந்த வழியில், வணிகர்கள் கலாச்சார தூதர்களாக பணியாற்றி வெளி உலகத்துடன் வர்த்தக உறவுகளை ஏற்படுத்தினர். கிழக்கு கடற்கரையைப் போலவே, மேற்கு கடற்கரையிலும் அருகிலும் பல கலாச்சார நிறுவனங்களும் காணப்பட்டுள்ளன. கார்லே, பாஜா , கன்ஹேரி , அஜந்தா மற்றும் எல்லோரா ஆகியவை நன்கு அறியப்பட்ட இடங்களாகக் கருதப்படுகின்றன . இந்த மையங்களில் பெரும்பாலானவை பௌத்த மடாலய நிறுவனங்களாகும். பல்கலைக்கழகங்கள் கலாச்சார தொடர்புகளின் மிக முக்கியமான மையங்களாக இருந்தன . அவை ஏராளமான மாணவர்களையும் அறிஞர்களையும் ஈர்த்தன. ஏழு மாடி கட்டிடம் என்று கூறப்படும் நாளந்தா பல்கலைக்கழகத்தின் நூலகத்திற்கு வெளிநாட்டிலிருந்து வரும் அறிஞர்கள் அடிக்கடி வருகை தந்தனர். அத்தகைய பல்கலைக்கழகங்களைச் சேர்ந்த மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் இந்திய கலாச்சாரத்தை அதன் அறிவு மற்றும் மதத்துடன் வெளிநாடுகளுக்கு எடுத்துச் சென்றனர். சீன யாத்ரீகர் ஹுயன்-சாங் இந்தியாவில் பார்வையிட்ட பல்கலைக்கழகங்கள் பற்றிய ஏராளமான தகவல்களை வழங்கியுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக, ஹுயன்-சாங் இரண்டு மிக முக்கியமான பல்கலைக்கழகங்களில் தங்கியிருந்ததை விவரிக்கிறார் – ஒன்று கிழக்கில், நாளந்தா மற்றும் மற்றொன்று மேற்கில், வாலாபி விக்ரமசீலா கங்கையின் வலது கரையில்

அமைந்துள்ள மற்றொரு பல்கலைக்கழகம். திபெத்திய அறிஞர் தாரநாதர் அதன் விளக்கத்தை அளித்துள்ளார். இந்த பல்கலைக்கழகத்தின் ஆசிரியர்களும் அறிஞர்களும் மிகவும் பிரபலமானவர்கள், திபெத்திய மன்னர் பொதுவான கலாச்சாரம் மற்றும் பூர்வீக ஞானத்தில் ஆர்வத்தை ஊக்குவிக்க பல்கலைக்கழகத்தின் தலைவரை அழைக்க ஒரு பணியை அனுப்பியதாகக் கூறப்படுகிறது. மற்றொரு பல்கலைக்கழகம் பீகாரில் உள்ள ஓடந்தபுரி , இது பால மன்னர்களின் ஆதரவின் கீழ் வளர்ச்சியடைந்தது. இந்தப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து பல துறவிகள் குடிபெயர்ந்து திபெத்தில் குடியேறினர். இரண்டு இந்திய ஆசிரியர்கள் கி.பி 67 இல் சீனப் பேரரசரின் அழைப்பின் பேரில் சீனாவுக்குச் சென்றனர். அவர்களின் பெயர்கள் காஷ்யப மார்தங்க மற்றும் தர்மரக்ஷிதர் . அவர்களைத் தொடர்ந்து நாலந்தா, தக்ஷிலா , விக்ரமசீலா மற்றும் ஓடந்தபுரி போன்ற பல்கலைக்கழகங்களிலிருந்து பல ஆசிரியர்கள் வந்தனர் . ஆச்சார்ய குமாரஜீவர் சீனாவுக்குச் சென்றபோது, மன்னர் சமஸ்கிருத நூல்களை சீன மொழியில் மொழிபெயர்க்குமாறு அவரிடம் கேட்டார். யோகா தத்துவத்தில் நிபுணத்துவம் பெற்ற அறிஞர் போதிதர்மர் இன்னும் சீனாவிலும் ஜப்பானிலும் போற்றப்படுகிறார். நாளந்தா பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த ஆச்சார்ய கமலாசீல் திபெத் மன்னரால் அழைக்கப்பட்டார். அவரது மரணத்திற்குப் பிறகு, திபெத்தியர்கள் அவரது உடலை எம்பாமிங் செய்து லாசாவில் உள்ள ஒரு மடத்தில் வைத்திருந்தனர். மற்றொரு புகழ்பெற்ற அறிஞர் ஞானபத்ரர் . அவர் தனது இரண்டு மகன்களுடன் தர்மத்தைப் பிரசங்கிக்க திபெத்துக்குச் சென்றார். பீகாரில் உள்ள ஓடந்தபுரி பல்கலைக்கழகத்தின் மாதிரியில் திபெத்தில் ஒரு மடம்

நிறுவப்பட்டது . விக்ரமசீல பல்கலைக்கழகத்தின் தலைவராக ஆச்சார்ய அதீஷா என்பவர் இருந்தார், அவர் தீபங்கர ஸ்ரீஞானர் என்றும் அழைக்கப்படுகிறார் . அவர் பதினொன்றாம் நூற்றாண்டில் திபெத்துக்குச் சென்று திபெத்தில் புத்த மதத்திற்கு வலுவான அடித்தளத்தை அமைத்தார். தோன்மி சீன யாத்ரீகர் ஹுயன்-சாங் இந்தியாவுக்கு வருகை தந்தபோது , திபெத்திய அமைச்சரான சம்போதா நாலந்தாவில் மாணவராக இருந்தார் . தோன்மி சம்போதர் அங்கு கல்வி பயின்றார், பின்னர் திபெத்துக்குத் திரும்பிச் சென்ற பிறகு, அவர் அங்கு புத்த மதத்தைப் பிரசங்கித்தார். ஏராளமான திபெத்தியர்கள் புத்த மதத்தைத் தழுவினர். மன்னரும் கூட புத்த மதத்தினராக மாறினார். அவர் புத்த மதத்தை அரசு மதமாக அறிவித்தார். குறிப்பிடத்தக்க ஆசிரியர்களில், குமாரஜீவர் ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் தீவிரமாக இருந்தார்.

பிற முறைகள் மூலம் இந்திய கலாச்சாரத்தின் பரவல்

ரோமாக்கள் அல்லது ஜிப்சிகள் சில இந்தியக் குழுக்கள் அலைந்து திரிபவர்களாக வெளிநாடுகளுக்குச் சென்றனர். அவர்கள் தங்களை ரோமாக்கள் என்று அழைத்தனர், அவர்களின் மொழி ரோமானி, ஆனால் ஐரோப்பாவில் அவர்கள் ஜிப்சிகள் என்று பிரபலமானவர்கள். அவர்கள் மேற்கு நோக்கிச் சென்று, இன்றைய பாகிஸ்தான் மற்றும் ஆப்கானிஸ்தானைக் கடந்து சென்றனர். அங்கிருந்து, அவர்களின் வணிகர்கள் ஈரான் மற்றும் ஈராக் வழியாக துருக்கிக்குச் சென்றனர். பெர்சியா, டாரஸ் மலைகள் மற்றும் கான்ஸ்டான்டினோபிள் வழியாகப் பயணம் செய்து, அவர்கள் ஐரோப்பாவின் பல நாடுகளுக்குப் பரவினர். இன்று அவர்கள் கிரீஸ், பல்கேரியா, முன்னாள் யூகோஸ்லாவியாவின் மாநிலங்கள், ருமேனியா, ஹங்கேரி, செக்

மற்றும் ஸ்லோவாக் குடியரசுகள், ரஷ்யா, போலந்து, சுவீட்சர்லாந்து, பிரான்ஸ், சுவீடன், டென்மார்க் மற்றும் இங்கிலாந்து ஆகிய நாடுகளில் வசிக்கின்றனர். இந்த நாடுகளுக்குப் பரவ அவர்களுக்கு கிட்டத்தட்ட நானூறு ஆண்டுகள் ஆனது. அந்த நேரத்தில், அவர்கள் தங்கள் அசல் வீட்டை மறந்துவிட்டாலும், அவர்கள் தங்கள் மொழி, பழக்கவழக்கங்கள், வாழ்க்கை முறைகள் மற்றும் அவர்களின் தொழில்களைத் தக்க வைத்துக் கொண்டனர்.

மத்திய ஆசியாவில் இந்திய கலாச்சாரம்

கிமு 2 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து இந்தியா சீனா, மத்திய ஆசியா, மேற்கு ஆசியா மற்றும் ரோமானியப் பேரரசுடன் வணிகத் தொடர்பைப் பராமரித்தது. மத்திய ஆசியா என்பது சீனா, ரஷ்யா, திபெத், இந்தியா மற்றும் ஆப்கானிஸ்தான் ஆகியவற்றால் பிணைக்கப்பட்ட ஒரு நிலப்பரப்பாகும். சீனாவிற்குச் செல்லும் மற்றும் வரும் வர்த்தகர்கள் சிரமங்கள் இருந்தபோதிலும் தொடர்ந்து இந்தப் பகுதியைக் கடந்து சென்றனர். அவர்களால் திறக்கப்பட்ட பாதை, பின்னர் பட்டுப்பாதை என்று பிரபலமானது. பட்டு சீனாவின் முக்கிய வணிகப் பொருட்களில் ஒன்றாக இருந்ததால் இந்தப் பாதை அவ்வாறு பெயரிடப்பட்டது. பிற்காலத்தில், அறிஞர்கள் துறவிகள் மற்றும் மிஷனரிகள் இதே பாதையைப் பயன்படுத்தினர். அப்போதைய அறியப்பட்ட உலகின் கலாச்சாரங்களைப் பரப்புவதற்கு இந்தப் பாதை ஒரு சிறந்த சேனலாக செயல்பட்டது. இந்திய கலாச்சாரத்தின் தாக்கம் மத்திய ஆசியாவில் வலுவாக உணரப்பட்டது. மத்திய ஆசியாவின் ராஜ்ஜியங்களில், கூச்சி இந்திய கலாச்சாரத்தின் மிக முக்கியமான மற்றும் செழிப்பான மையமாக இருந்தது. பட்டுப்பாதை இரண்டாகப் பிரிந்து சீனாவின் டன்- ஹுவாங்

குகைகளில் மீண்டும் சந்திக்கும் ராஜ்ஜியம் அது . இவ்வாறு, வடக்கு மற்றும் தெற்கு பட்டுப்பாதை உள்ளது. வடக்குப் பாதை சமர்கண்ட், காஷ்கர் , தும்ஷுக் , அக்சு, கரஷஹர் , துர்ஃபான் மற்றும் ஹமி வழியாகவும், தெற்குப் பாதை யார்கண்ட் , கோட்டன், கெரியா , செர்சென் மற்றும் மீரான் வழியாகவும் செல்கிறது. பல சீன மற்றும் இந்திய அறிஞர்கள் ஞானத்தைத் தேடியும் புத்த மதத்தின் தத்துவத்தைப் பரப்புவதற்காகவும் இந்தப் பாதைகள் வழியாகப் பயணித்தனர்.

இந்தியாவிற்கும் மத்திய ஆசிய நாடுகளுக்கும் இடையே நடந்த கலாச்சார பரிமாற்றங்கள், இந்த அனைத்து நாடுகளிலும் காணப்படும் பண்டைய ஸ்தூபங்கள், கோயில்கள், மடங்கள், படங்கள் மற்றும் ஓவியங்கள் ஆகியவற்றின் கண்டுபிடிப்புகளிலிருந்து தெளிவாகத் தெரிகிறது. இந்தப் பாதையில் துறவிகள் மற்றும் மிஷனரிகளுக்கான ஓய்வு இடங்கள், யாத்ரீகர்கள் மற்றும் வணிகர்களுக்கான இடங்கள் இருந்தன, பின்னர் அவை புத்த மதக் கல்விக்கான பிரபலமான மையங்களாக மாறின . பட்டு மற்றும் ஜேட், குதிரைகள் மற்றும் விலைமதிப்பற்ற பொருட்கள் கைமாறின, ஆனால் இந்தப் பாதையில் பயணித்த மிக நீடித்த புதையல் புத்த மதம். இவ்வாறு, வர்த்தகப் பாதை மதம் மற்றும் தத்துவம், கருத்துக்கள் மற்றும் நம்பிக்கைகள், மொழிகள் மற்றும் இலக்கியம் மற்றும் கலை மற்றும் கலாச்சாரத்தை பரப்பியது. கோட்டன் மிக முக்கியமான புறக்காவல் நிலையங்களில் ஒன்றாகும். இது தெற்கு பட்டுப்பாதையில் இருந்தது. இந்தியாவிற்கும் ராஜ்ஜியத்திற்கும் இடையிலான கலாச்சார உறவின் வரலாறு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேலானது. கோட்டன் அதன் பட்டுத் தொழில், நடனம், இசை, இலக்கிய நோக்கங்கள், வணிக

நடவடிக்கைகள் மற்றும் தங்கம் மற்றும் ஜேட் ஏற்றுமதிகளுக்கு பிரபலமானது. இந்தோ-கோட்டன் உறவின் வரலாறு, இந்தியாவிலிருந்து கோட்டனுக்கு ஆசிரியர்கள் மற்றும் துறவிகளின் தொடர்ச்சியான ஓட்டத்தால் சாட்சியமளிக்கப்படுகிறது. முதல் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த நாணயங்கள், முன்புறத்தில் சீன மொழியிலும், பின்புறத்தில் கரோஷ்டி எழுத்துக்களிலும் பிராகிருத மொழியிலும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன, அவை கோட்டானில் ஒரு கூட்டுப் பண்பாட்டிற்கான சான்றுகளை வழங்குகின்றன. மணலில் புதைக்கப்பட்ட மடாலயங்களில் இருந்து ஏராளமான சமஸ்கிருத கையெழுத்துப் பிரதிகள், மொழிபெயர்ப்புகள் மற்றும் சமஸ்கிருதத்தில் உள்ள புத்த நூல்களின் படியெடுத்தல்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன.

கிழக்கு ஆசியாவில் இந்திய கலாச்சாரம்

சீனா இந்தியாவிற்கும் சீனாவிற்கும் இடையிலான தொடர்பு கி.மு. 2 ஆம் நூற்றாண்டில் தொடங்கியது. இந்திய கலாச்சாரம் முதலில் சீனாவிற்குள் நுழைந்தது இரண்டு துறவி அறிஞர்கள் - காஷ்யப மார்தங்கர் மற்றும் தர்மரக்ஷிதர் - சீனப் பேரரசர் மிங் டியின் அழைப்பின் பேரில் கி.பி. 67 இல் சீனாவுக்குச் சென்றனர் . காஷ்யப மார்தங்கர் மற்றும் தர்மரக்ஷிதர் ஆகியோருக்குப் பிறகு , இந்தியாவிலிருந்து சீனாவிற்கும் சீனாவிலிருந்து இந்தியாவிற்கும் தொடர்ச்சியான அறிஞர்கள் வந்தனர். சீனர்கள் மிகவும் பண்பட்ட மக்கள். அவர்கள் புத்தரின் சிலிர்ப்பூட்டும் கதைகளை மிகுந்த கவனத்துடன் கேட்டார்கள். ஞானத்தைத் தேடி வந்த சீனர்கள் இந்தியா மற்றும் இந்திய கலாச்சாரத்தைப் பற்றி எழுதினார்கள், இன்று அவை இந்திய வரலாற்றின் மிக முக்கியமான

ஆதாரங்களாக உள்ளன. இந்திய பல்கலைக்கழகங்கள் மற்றும் மடங்களைச் சேர்ந்த பிரபல ஆசிரியர்கள் சீனாவில் பிரபலமடைந்தனர். உதாரணமாக, போதிதர்மர் என்ற அறிஞர் காஞ்சிபுரத்திலிருந்து சீனா சென்றார். அவர் நாளந்தாவுக்குச் சென்று, அங்கு படித்து சீனாவுக்குச் சென்றார். அவர் யோகா தத்துவத்தை தன்னுடன் எடுத்துச் சென்று, பின்னர் சீனாவில் சான் என்று அறியப்பட்ட 'தியானம்' (தியானம்) பயிற்சியை பிரபலப்படுத்தினார் . போதிதர்மர் மிகவும் புகழ்பெற்ற நபராக மாறியதால், சீனாவிலும் ஜப்பானிலும் மக்கள் அவரை வழிபடத் தொடங்கினர். கன்பூசியனிசத்தில் ஏற்கனவே வளர்ந்த தத்துவப் பள்ளியைக் கொண்டிருந்ததால், பௌத்த தத்துவம் சீன அறிவுஜீவிகளை ஈர்த்தது.

கி.பி நான்காம் நூற்றாண்டில் சீனாவில் வேய் வம்சம் ஆட்சிக்கு வந்தது. அதன் முதல் பேரரசர் பௌத்தத்தை அரசு மதமாக அறிவித்தார். இது சீனாவில் பௌத்தம் பரவுவதற்கு ஒரு உத்வேகத்தை அளித்தது. ஆயிரக்கணக்கான சமஸ்கிருத புத்தகங்கள் சீன மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. நீண்ட மற்றும் ஆபத்தான பயணத்தின் ஆபத்துகளைத் துணிந்து அவர்கள் புத்தரின் நிலத்தைப் பார்வையிட வந்தனர். அவர்கள் இந்தியாவில் தங்கி பௌத்த நினைவுச்சின்னங்கள் மற்றும் பௌத்தம் தொடர்பான கையெழுத்துப் பிரதிகளைச் சேகரித்து பல்வேறு கல்வி மையங்களில் தங்கி அதைப் பற்றி அறிந்து கொண்டனர் . பௌத்தம் பரவியவுடன், சீனா பெரிய அளவில் குகைக் கோயில்கள் மற்றும் துறவி மடாலய வளாகங்களைக் கட்டத் தொடங்கியது. பாறைகளில் மகத்தான படங்கள் செதுக்கப்பட்டன, குகைகள் உள்ளே இருந்து அழகாக வரையப்பட்டன. டன்- ஹுவாங் , யுன்- காங் மற்றும் லுங்-

மென் ஆகியவை உலகின் மிகவும் பிரபலமான குகை வளாகங்களில் ஒன்றாகும். இந்த வளாகங்களில் இந்திய தாக்கங்கள் தெளிவாகத் தெரிகிறது. அறிஞர்கள் மற்றும் துறவிகளின் இருவழிப் போக்குவரத்து கலாச்சார தொடர்புகள் மற்றும் கருத்துப் பரிமாற்றத்திற்கு காரணமாக இருந்தது.

சுய மதிப்பீட்டு வினாக்கள்

1. பண்டைய காலத்தில் இந்திய ஓவியக்கலையும் நிகழ்த்து கலைகளும் எவ்வாறு தோன்றி வளர்ந்தன?
2. பண்டைய இந்தியக் கட்டிடக்கலையின் முக்கிய அம்சங்கள் யாவை, மேலும் அவை எவ்வாறு கலாச்சார விழுமியங்களைப் பிரதிபலித்தன?
3. பண்டைய காலத்தில் கலை, மதம் மற்றும் வர்த்தகம் ஆகியவற்றின் மூலம் இந்தியப் பண்பாடு வெளிநாடுகளில் எந்தெந்த வழிகளில் பரவியது?